

การติดต่อวิญญูญาณ

ตามหนังสือ

โดย

เฮลเชลส์ โรเบิร์ตส์

แปลและเรียบเรียง

โดย

คีรี พุฒกุลการ์

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งแรก ๓,๐๐๐ เล่ม พ.ศ. ๒๕๑๒

ราคาเล่มละ ๑๒ บาท

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ วิทยุญาณ ๔๕/๓ ถนนสามเสน บางลำภู พระนคร
พร รตินสุวรรณ ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา โทร. ๘๑๗๖๕๔

คำนำ

ของผู้จัดพิมพ์

หนังสือ เอสเทลส์ โรเบิร์ตส์ ซึ่งทางสำนัก
ค้นคว้าทางวิญญาณได้จัดพิมพ์ขึ้นในครั้ง^{นี้} มีความสำคัญ
อย่างไร มีประโยชน์อย่างไร ขอให้ท่านดูในคำชี้แจง
ของผู้แปล ซึ่ง อาจารย์ศรี พุทธศุกร์ ได้ชี้แจงไว้เป็น
อย่างดีแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ารู้สึกว่ในหนังสือ
เล่ม^{นี้}มีปัญหาที่จะต้องอธิบายกันมากมาย เพราะปาฏิ-
หารีย์หรือความประหลาดที่ไม่น่าจะเป็นไปได้หลายอย่าง
ที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่ม^{นี้} ซึ่งอ้างว่า เป็นการกระทำ
ของท่านเมฆแดง (Red Cloud) ซึ่งเป็นโอปปาติกะคน
หนึ่ง และของโอปปาติกะอื่นๆ อีกหลายท่านด้วยกัน^{นี้}
ถ้าหากเราไม่เข้าใจ หลักวิชาหรือกฎเกณฑ์โดยทั่วไปของ
เรื่อง^{นี้} ก็จะทำให้ผู้อ่านเห็นว่า เรื่อง^{นี้}เป็นเรื่องนิยาย
หรือเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นเองโดยไม่มีมูลความจริง ผู้อ่าน
คนใดหากรู้สึกเช่น^{นี้} ก็จะไม่ได้รับประโยชน์อะไรจาก
หนังสือเล่ม^{นี้}เลย แต่ความเป็นจริง เท่าที่ข้าพเจ้าอ่าน

โดยตลอดทั้งเล่มแล้ว รู้สึกว่าหนังสือเล่มนี้ เป็นเอกสาร
 ที่สำคัญยิ่งในอันที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่า คนเราตายแล้ว
 ก็ยังมีชีวิต และชีวิตหลังจากตายเป็นไปตามกฎของ
 กรรมจริงๆ ในหนังสือเล่มนี้สนับสนุนการเวียนว่าย
 ตายเกิด สนับสนุนกฎของกรรม สนับสนุนพุทธพจน์
 ที่ว่าทุกอย่างเกิดมาจากใจ ซึ่งทั้งหมดที่ว่าเป็นหลัก
 สำคัญยิ่งของพระพุทธศาสนา แต่ผู้เขียนและผู้มาบอกให้
 เขียนนั้นโดยชื่อเป็นคนนับถือคริสต์ศาสนา ข้าพเจ้าเห็น
 ว่าหนังสือเล่มนี้เข้ากันได้กับหนังสือชุด **โลกทิพย์** และ
 สนับสนุนเรื่องในโลกทิพย์ได้ดียิ่ง ในหนังสือเล่มนี้
 มีหลักฐานในการ พิสูจน์ ชัดเจน กว่าใน หนังสือโลกทิพย์
 เพราะหลักฐานต่างๆ ที่อ้างไว้ในหนังสือเล่มนี้ทุกกล่าว
 ถึงบุคคล สถานที่ เหตุการณ์ต่างๆ นั้นสามารถทดสอบ
 ยืนยันได้ และยังได้ถ่ายภาพตอนที่สำคัญไว้เพื่อ
 ประกอบหลักฐานอีกด้วย มีอยู่อย่างเดียวเท่านั้น ที่อาจ
 จะทำให้ผู้อ่านมองไม่เห็นค่าอันมากมายของหนังสือเล่มนี้
 ก็คือปาฏิหาริย์ต่างๆ ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ ฉะนั้นเมื่อ
 ท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ พบตอนใดสงสัยก็ให้เก็บไว้ก่อน

เอาไว้คอยอ่านคำอธิบาย ซึ่งข้าพเจ้าจะประมวลปัญหา
ทั้งหมดมาเขียนไว้เป็นอีกเล่มหนึ่งต่างหาก เมื่อใดท่าน
เข้าใจเรื่องปาฏิหาริย์ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ต่างๆ เหล่านั้น
ดีแล้ว ก็จะทำให้ท่านมีความสบายใจอย่างที่สุด ในฐานะ
ที่จะทำให้ทุกคนที่ได้อ่านแล้วรู้สึกว่ ความตายซึ่งเป็น
สิ่งที่น่ากลัวอย่างที่สุดนั้น แท้ไม่มีความหมายอะไร
เลย นอกจากจะไม่มี ความหมายที่น่ากลัวแล้ว ยังจะ
เป็นประโยชน์ที่ช่วยให้คนเราคิดสร้างแต่ความดี และ
ช่วยให้คนที่ประพฤติดีได้รับผลจากความดีเต็มเม็ดเต็ม
หน่วย ส่วนสำหรับคนที่กำลังประพฤติชั่วอยู่ ก็จะทำให้
ให้คิดกลับใจ และมีความตั้งใจอย่างแท้จริงในอันที่
จะเลิกจากความชั่วนั้นๆ โดยเด็ดขาด การศึกษาให้
เข้าใจถึงชีวิตในโลกของโอปปาติกะ ซึ่งในเมื่อเข้าใจหลัก
เกณฑ์โดยทั่วๆ ไปเป็นอย่างดีแล้ว สิ่งๆ หนึ่งที่จะประ
ทับใจเราอยู่เสมอ ก็คือ—

ชีวิตที่แท้จริงไม่มีการตาย มีแต่เพียงการ
เปลี่ยนแปลง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราสร้างเอาไว้ ไม่ว่าจะ
จะเป็นความดีหรือความชั่วที่อยู่ในจิตใจนั้น คือ

คำนำ ของผู้แปล

เรื่องนี้แปลมาจากหนังสือเรื่อง “**Estelle Roberts : 40 Years A Medium**” ซึ่งแปลตามคำว่า ชีวิตและงานของ มิสซิส เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ผู้เป็นคนทรงมา ๔๐ ปี โดยได้รับความเอื้อเฟื้อให้ยืมมาจากท่านนายพลเรือโทอภิรักษ์ สัตตะกมล เป็นหนังสือที่พิมพ์ในอังกฤษ โดยบริษัทเฮอเบิร์ต เจนกินส์ และมีคุณค่าควรแก่การอ่านเกี่ยวกับการติดต่อทางวิญญาณเล่มหนึ่ง สำนักค้นคว้าทางวิญญาณนำเรื่องนี้แปลออกเผยแพร่แก่ผู้สนใจเรื่องนี้ในประเทศไทย (ที่ไม่สามารถจะอ่านจากต้นฉบับเดิมได้) ด้วยเหตุผลต่อไปนี้ คือ :—

๑. เพื่อแสดงให้เห็นว่าชาวตะวันตกซึ่งเราส่วนมากคิดว่าเขาไม่เชื่อเรื่องการติดต่อทางวิญญาณนั้น มีความสนใจและก็เชื่อเรื่องเช่นนี้ ด้วยมากน้อยเพียงใด มิสซิส เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ได้ทำการพิสูจน์ต่อหน้าผู้ที่ไม่เชื่อหลายท่าน จนกระทั่งในที่สุด

กฎหมาย อังกฤษ ซึ่งเดิมเคยออกประกาศห้ามการ
 เข้าทรงทุกชนิด โดยถือว่าการเข้าทรงเป็นการหลอก
 หลวงหมดทุกแห่งนั้น ต้องแก้ข้อความใหม่ โดยห้าม
 เฉพาะ “การเข้าทรงที่หลอกลวง” เท่านั้น นี้แสดงว่า
 การเข้าทรงนั้น ไม่ว่าจะในประเทศใด ย่อมมีทั้งจริงและ
 ปลอม (ตลอดจนถึงชนิดที่ปลอมซึ่งคนทรงคิดว่าจริง
 ด้วย) (ดูบทที่ ๗ หน้า ๒๓๙)

๒. ชาวตะวันตกโดยมากมีลักษณะที่ตือยู่อย่างหนึ่ง
 คือมีการค้นคว้าที่มีระเบียบ มีการจดบันทึกลงไว้อย่าง
 ตรงไปตรงมา เช่นทายผิดก็บันทึกลงไปว่าผิด ไม่รู้จัก
 บอกว่ายังไม่รู้ คือไม่แสดงว่าเป็นผู้ทำอะไรไม่ผิดพลาด
 เลยหรือว่าเก่งตลอดกาล ผู้ที่เคยอ่านชีวิตและงานของ
 ยีน ดิกสัน ผู้ทำนายมรณกรรมของอดีตประธานาธิบดี
 เคนเนดีไว้ล่วงหน้า จะเห็นได้ว่าการบันทึกไว้ด้วยว่า
 บางครั้ง ในเรื่องที่สำคัญๆ ยีนก็ทายผิดเหมือนกัน
 หนังสือเล่มนี้ก็มีการยอมรับว่า ทายผิด เช่นเดียวกัน
 ลักษณะนี้เป็นลักษณะที่ดีในตำราหลักวิชา คือทำให้การ

ค้นคว้าก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ เพื่อแก้ไข ข้อบกพร่องของ
 ตนเอง แต่ แน่ละ ย่อมไม่ค่อยดีนักในด้านส่วนตัว คือ
 ทำให้ผู้ทำนาย “เสียหน้า” ไปบ้าง อาจจะขอให้ความ
 เห็นไว้สักเล็กน้อยว่า ลักษณะเช่นนี้ ออกจะหาได้ยาก
 ในเรื่องชนิดนี้ในประเทศไทย สำนักเข้าทรงเกือบทุก
 แห่งไม่กล้าพูดว่า “ไม่รู้” หรือยอมรับว่า “เคยทายผิด
 เหมือนกัน” ทั้งนี้ก็เพราะกลัว “เสียหน้า” และขาด
 “ลูกคำประจำ” ซึ่งหมายถึงขาดलगศักดิ์การะและความ
 นิยมนับถือไปด้วย เท่าที่ข้าพเจ้าได้เคยพบปะสนทนา
 ในบรรดาสำนักที่ดำเนินการค้นคว้าหรือประกาศตนเอง
 ว่ามีความสามารถในทางนั้นนั้น ก็มี “สำนักค้นคว้าทาง
 วิญญาณ” ที่จัดพิมพ์หนังสือเรื่องนี้ ที่เคยยอมรับว่าเคย
 มีการทายผิดโดยไม่เกรงว่าผู้ที่เคยนับถืออยู่แล้วจะนับถือ
 น้อยลง ลักษณะนี้คือความซื่อตรงต่อหลักการ หรือ
 sincerity ตัวอย่างที่ดีที่สุดในเรื่องนี้เราจะเห็นได้จาก
 พุทธประวัติ ในตอนที่พระพุทธองค์ทรงเปลี่ยนวิธีการ
 กลับเสวยอาหารดังเดิม โดยที่พระองค์ทรงรู้ว่าพระองค์

ยังไม่ได้เปลี่ยนอุดมการณ์หรือจุดมุ่งหมายเดิม และโดย
 ที่ไม่ได้ทรงเกรงกลัวเลยว่าผู้ที่เคยนับถือพระองค์ อย่าง
 มาก คือพระบัญญัติวัคคีย์เป็นต้น จะเสื่อมความนับถือใน
 พระองค์เลย

๓. ฝรั่งเศสเรื่องนี้อยากกว่าชาวเอเชีย ลักษณะ
 เช่นนี้มีทั้งแง่ดีและแง่เสีย แง่ดีก็คือไม่ตกเป็นเหยื่อของ
 การหลอกลวงง่าย ๆ แง่เสียก็คือบางครั้งจิตใจมีความถือ
 และค่านิยมมากเกินไป ทำอย่างไร ๆ ก็ไม่ยอมเชื่อเอาเสีย
 เลย และโดยเฉพาะทางหลักวิชาในเรื่องนี้ (คือเรื่อง
 การสืบภพ สืบชาติในภูมิต่าง ๆ ของวิญญาน การสืบต่อ
 และการให้ผลของกรรม เป็นต้น) อยากรจะกล่าวว่าของ
 ฝรั่งเศสมันมากเกินไป ความฉลาดรอบรู้ของฝรั่งเศสในเรื่อง
 เช่นนี้ ถ้าจะเทียบกับชาวเอเชียหรือกับพระพุทธ-
 ศาสนาของเราแล้ว ก็เท่ากับว่าฝรั่งเศสมีความรู้เท่ากับ
 เด็กทารก หรือคนป่าเถื่อนในอาฟริกันนั่นเอง ความจริง
 ข้อนี้ ผู้แปลไม่ได้กล่าวเอง แต่เป็นข้อความที่มีปรากฏ
 อยู่ในหนังสือเล่มนี้เหมือนกัน (ดูท้ายบทที่ ๒)

ดังนั้นสำนักคัมภีร์ทางวิญญานจึงคิดว่า ในการศึกษาและค้นคว้าเรื่องเช่นนี้ เราชาวไทยควรจะนำลักษณะที่ดีของฝรั่ง คือความซื่อตรง ยอม “เสียหน้า” บ้าง เพื่อเห็นแก่หลักวิชา และค้นคว้าอย่างมีระเบียบมาใช้ ควบกับความดีที่มีอยู่แล้วของเรา คือหลักวิชาทางพระพุทธศาสนา และการเชื่อหลักชาติหน้าและกรรมซึ่งมีอยู่แล้วในสันดาน หรือว่าในจิตใต้สำนึกของเรา (แต่ที่เราส่วนมากก็มักจะฝืนใจไม่ยอมเชื่อเสียเอง เพราะกลัวว่าจะไม่ทันสมัยบ้าง เพราะคิดว่าฝรั่งเขาไม่เชื่อเรื่องเช่นนี้กันบ้าง) ความสามารถกระทำได้เช่นนี้ จะเป็นเครื่องคุ้มครองชีวิตและจิตใจของเราได้อย่างดี ทำให้เราเป็นผู้มีที่พึงทางใจ ได้รับประโยชน์สมกับที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ เป็นคนไทย เป็นผู้พบของประเสริฐคือพระพุทธศาสนาแล้ว และก็เป็นผู้ที่ได้รับประโยชน์อันประเสริฐจากขุมทรัพย์อันหาค่ามิได้นั้นด้วย

๔. สำหรับผู้ที่เคยอ่านเรื่อง “โลกทิพย์” ชุด ๓ เล่มจบ ซึ่งข้าพเจ้าเป็นผู้แปลมาแล้ว ขอแนะนำว่า

หนังสือเรื่องนี้จะให้ ความรู้กว้างขวางเพิ่มเติมขึ้นไป อีก
 คนละแง่ คือในหนังสือชุด โลกทิพย์นั้น เป็นการพรรณนา
 ถึงสภาวะทั่วไปของโลกทิพย์ และผู้ที่อยู่ในภูมิอันเป็น
 ทิพย์นั้นๆ ไม่มีกรณีที่เป็นตัวอย่างเฉพาะราย (นอกจาก
 ในภาค ๒ ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ยืดยาวเพียงรายเดียว) แต่ใน
 เล่มนี้มีตัวอย่างมากมาย แต่เป็นข้อความเกี่ยวกับตัวอย่าง
 เหล่านั้นรายละเอียดเล็กน้อย และข้อที่นับว่าเด่นก็คือ โดย
 มากมีการแจ้งชื่อ, ยศ, ที่อยู่ ของบุคคลที่เกี่ยวข้อง และ
 เวลาที่เหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้นให้เป็น หลักฐานด้วย
 และบ่อยครั้ง มีการคัดลอกตัดทอนจากหนังสือพิมพ์ที่มี
 ชื่อเสียงในประเทศ ซึ่งนักข่าวของสำนักพิมพ์ หรือ
 บรรณาธิการของหนังสือพิมพ์นั้นๆ เป็นผู้เขียนเอง มา
 ลงประกอบเป็นหลักฐานด้วย

๕. มีเรื่องที่น่าประหลาดที่ชาวพุทธทั้งหลาย
 ควรจะภูมิใจอย่างยิ่งอยู่ ๒ ประการ ที่ระบุไว้ใน
 หนังสือเล่มนี้ คือ:—

(ก) ในบทที่ ๑๕ อันเป็นบทสุดท้าย ท่าน “เมฆแดง” (ซึ่งน่าจะเป็นนามสมมติของเทพผู้พิทักษ์คุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์) ได้กล่าวในการแสดงปาฐกถา (รู้สึกว่าคุณชอบแสดงปาฐกถาในด้านหลักวิชามากกว่าเป็นหมอกุ) ว่า คนเราเมื่อตายจากโลกนี้แล้ว ย่อมไปเกิดเป็นโอปปาติกะ และต่อจากนั้น ก็จะต้องกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก จนกว่าจะได้ทำจิตให้สูงขึ้นถึงขนาดที่จะไม่ต้องกลับมาเกิดอีกต่อไป หลักนี้ จะเห็นได้ว่าออกจะคัดค้านหลักการใหญ่ของคริสต์ศาสนาซึ่งถือว่า ตายแล้วจะต้องไปอยู่ร่วมกับพระผู้เป็นเจ้า หรือไม่ก็ตกนรกไปเลยชั่วนิรันตร นำประหลาดที่ท่าน “เมฆแดง” สอนหลักการอื่นๆ ทำนองเดียวกันกับศาสนาคริสต์ และก็กล่าวออกนาม “พระผู้เป็นเจ้า (God)” อยู่บ่อยๆ แต่แล้วกลับสอนเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏ เช่นเดียวกับคำสอนของพระพุทธศาสนาได้ ข้าพเจ้าคิดว่าพอจะเข้าใจวิธีการของท่านในเรื่องนี้อยู่บ้าง

ข) ท้ายบทที่ ๗ มีข้อความที่ประหลาดมาก
 อยู่อกตอนหนึ่ง กล่าวคือ ก่อนที่ท่าน “เมฆแดง”
 ผู้ซึ่งเป็นเทพที่มีศักดิ์สูง และมีฤทธิ์มากจะได้มาทำการ
 ช่วยเหลือมนุษย์ โดยอาศัยร่างของคุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์
 เป็นคนทรงนั้น ท่านได้บอกว่า ท่านได้เคยติดต่อกับเทพ
 ผู้สูงศักดิ์มากองค์หนึ่งในอินเดีย (a highly evolved
 spirit being) ชื่อพระมหาโมคคัลลานะ ซึ่งเป็นอัคร-
 สาวกของพระพุทธองค์คู่กันกับพระสารีบุตร ความจริง
 เรื่องนี้จะเป็นอย่างไรก็ตามแต่ แต่เราก็จะเห็นได้ว่า
 อย่างน้อยเรื่องราวที่เกี่ยวกับพุทธประวัติต่าง ๆ นั้น ไม่
 ใช้นิยายแน่ และยังเป็นเครื่องแสดงว่าท่าน “เมฆแดง”
 และคุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ เป็นผู้ซื่อตรง คือ Sincere
 จริง ๆ เมื่อรู้และเข้าใจเช่นใด ก็บันทึกไว้เช่นนั้น โดย
 ไม่เกรงว่าจะเป็นการยกย่องหรือให้เกียรติศาสนาอื่น และ
 เป็นการเสียเกียรติศาสนาของตนอย่างใดเลย

๖. เรื่องที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งก็คือบรรยากาศ
 ในการเข้าทรงวิญญานของฝรั่ง รู้สึกว่าผิดกันกับของ

ไทยอย่างตรงกันข้าม คือในเล่มนี้ ท่าน “เมฆแดง” ผู้เป็นเทพที่ควบคุมและดำเนินการทรงวิญญาณ ซึ่งถ้าจะเรียกกันแบบไทยๆ ก็คงจะเป็น “เจ้าพ่อเมฆแดง” นั้น กล่าวอยู่เสมอว่าต้องการให้บรรยากาศเต็มไปด้วยอารมณ์สนุกสนานครั้นเครื่องอยู่ตลอดเวลา ท่านเมฆแดงเองก็ปรากฏว่าชอบพูดตลกอยู่ไม่น้อย บ่อยครั้ง ในการสนทนากับโอปปาติกะที่มาติดต่อกัน ซึ่งแม้จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ก็ปรากฏว่าผู้ร่วมในการทรงวิญญาณใช้ถ้อยคำเป็นทำนองยั่วเย้ากระแซ้าแหย่ด้วยอารมณ์สนุกสนานเป็นกันเอง ซึ่งการกระทำทั้งนี้ก็ไม่ได้เกิดจากความไม่เชื่อแต่อย่างใด แต่เกิดจากความเชื่ออย่างจริงใจ ข้อนี้ต่างกันกับบรรยากาศในการทรงวิญญาณของไทย ซึ่งต้องมีบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความศักดิ์สิทธิ์ มีพิธีรีตองอันน่าเกรงขาม ถ้าเกิดมีผู้ใดมีอารมณ์สนุกสนานเช่นนั้นขึ้นในระหว่างนั้นกรูสึกจะเป็นการบาปหรือลบหลู่กันเป็นอย่างมากทีเดียว ข้าพเจ้าใคร่จะขอเปรียบเทียบให้เห็นต่อไปอีกสักเล็กน้อยว่า ฝรั่งเศสในเวลาที่ยังเป็นมณูษย์

ไม่ค่อยจะขี้เล่นเท่าใดนัก คือมักเป็นนักค้นคว้าวิชาการ
 อย่างเอาเป็นเอาตาย แม้จะแสดงภาพยนตร์ก็จะเห็น
 ได้ว่า ถ้าจะเป็นภาพยนตร์ชีวิตหรือเรื่องศาสนาแล้ว
 จะไม่มีบทตลกแทรกอยู่เลยเป็นอันขาด แต่พอตายไป
 กลายเป็นโอปปาทิกะแล้ว กลับเป็นผู้มีอารมณ์สนุกสนาน
 ครั้นเคร่งไปได้ ในเรื่องโลกทิพย์ที่ข้าพเจ้าแปลแล้ว ก็มี
 ความจริงเช่นนี้เหมือนกัน ส่วนคนไทยนั้นเมื่อเวลาเป็น
 มนุษย์ ก็ปรากฏเป็นคนขี้เล่นมากเหลือเกิน จนฝรั่งเอา
 ไปตั้งฉายาว่า “ดินแดนแห่งการยิ้มแย้ม” (Land of
 Smiles) บ้าง “ดินแดนของการไม่เป็นไร” (Never-
 mind Land) บ้าง ในภาพยนตร์ไทย แม้จะเป็นเรื่อง
 ชีวิตที่แสนโศกอย่างไร ก็ต้องมีบทตลกแทรกเป็นยาตำอยู่
 ทั่วยศมอ แต่แล้วพอตายไปเป็นโอปปาทิกะกลับปรากฏ
 ว่าเวลากลับมาติดต่อ รู้สึกว่าจะ “เล่น” ไม่เป็นเอา
 เสียเลย กลายเป็นผู้ “ซีเรียส” อย่างกลับหน้ามือเป็น
 หลังมือไปเลย

๗. บทที่ ๘ นับว่าเป็นบทที่มีเนื้อความแปลก
 ประหลาดมากเรื่องหนึ่ง คือกล่าวด้วยของขวัญที่เป็น
 วัตถุ แต่มาจากโลกทิพย์ คือที่โอปปาติกะเป็นผู้มอบให้
 แก่มนุษย์ ความจริงเรื่องนี้จะเป็นอย่างไรมาก็ตาม แต่
 ผู้แปลใคร่ขอเสนอประสพการณ์เท่าที่รับรู้เห็น มาเพื่อ
 เป็นเครื่องประกอบแก่ผู้สนใจตามสมควร คือเท่าที่รู
 กันอยู่ ในสมัยเมื่อพระภิกษุผู้ได้นามว่า “หลวงพ่
 โอภาส” แห่งสวนบางมดยังมีชีวิตอยู่นั้น ปรากฏว่า
 ท่านชอบให้ ของขวัญ หรือ ของที่ระลึกแก่ผู้ไปนมัสการ
 ท่านอยู่บ่อย ๆ ของขวัญเหล่านั้นก็รู้สึกว่าจะเป็นท่านอง
 เดียวกันกับที่กล่าวไว้ในบทที่ ๘ ของหนังสือเล่มนี้ คือ
 เป็นพลอยสีต่าง ๆ เช่นนิลบ้าง หรือไม้ก็เหรียญเงิน
 สมัยโบราณบ้าง ผู้ที่ได้รับก็วิพากษ์วิจารณ์กันไป
 ต่าง ๆ นา ๆ ด้วยความสงสัยว่าท่านได้สิ่งของเหล่านั้นมา
 อย่างไร เพราะเท่าที่รู้อยู่ก็เห็นกันว่า ท่านไม่ได้แย่งกราย
 ออกไปนอกเขตสวนของท่านเลย จึงมีผู้เฒ่าหรืออนุมา
 เหาเอง (รวมทั้งผู้แปลด้วย) ว่า คงจะมีผู้หลักผู้ใหญ่

สมัยก่อนคนใดคนหนึ่งนำมาถวายท่านไว้ หรือไม่ก็เป็น
 ของท่านเอง ที่ได้สั่งสมไว้นานมาแล้วก็เป็นได้ ผู้แปล
 เองก็เคยได้รับนิลที่เจียรนัยแล้วมาไว้เม็ดหนึ่งเหมือนกัน
 เรื่องนี้จะมีความจริงเป็นอย่างไร ผู้แปลขอฝากไว้ให้
 นักปราชญ์ในทางนี้ (ทั้งผู้ที่เชื่อและไม่เชื่อ) ช่วย
 สันนิษฐานเอาเอง ที่นำมาเล่าไว้ในที่นี้ก็เพื่อเป็นเครื่อง
 ประกอบการพิจารณา เพราะสำหรับผู้ที่เชื่อเนื่องจากได้
 ประจักษ์ความจริงมาด้วยตนเองนั้น ก็อาจจะอนุโลมว่า
 ท่านคงจะได้มาในทำนองเดียวกันก็ได้

อีกเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับหลวงพ่อบุญรอด และที่มี
 ปรากฏอยู่ในบทที่ ๘ เหมือนกัน คือเรื่องปาฏิหาริย์ดับไฟ
 เรื่องนี้ผู้แปลไม่ได้เห็นเอง แต่ได้ทราบจากศิษย์ที่อยู่
 รั้งใช้ประจำของหลวงพ่อบุญรอด คือเท่าที่รู้จักกันอยู่ ก็ปรากฏว่า
 หลวงพ่อบุญรอดมีคำสั่งให้จุดไฟโหมเพลิงเผาสิ่งของที่มีผู้นำมา
 ถวายท่านอยู่เสมออย่างไม่มีเสียดาย และไฟที่จุดนั้นก็ต้อง
 จุดกันตลอดทั้งกลางวันกลางคืน โดยมีศิษย์ที่อยู่ประจำ
 กอຍเติมน้ำมันหรือเชื้อเพลิงอย่างอื่นให้ลุกโพล่งอยู่เสมอ

ผู้แปลเคยเห็นและเคยนึกหวาดเสียวว่า ถ้าไฟเกิดลุกลาม
 มากขึ้น คือลามไปติดเพิงมุงจากที่อยู่ข้างเคียงเข้า ก็
 น่ากลัวว่าจะเกิดโกลาหลกันไม่น้อย แต่จากคำของศิษย์
 ผู้ใกล้ชิด ผู้แปลได้ทราบว่า ครั้งหนึ่งไฟได้ลุกลามมาก
 จนอย่างน่ากลัว จนทำให้เกิดการตื่นเต้นกันทั่วไปใน
 ระหว่างผู้ที่อยู่ในแถบนั้น เมื่อเรื่องนี้ทราบถึงหลวงพ่อบุ
 ท่านจึงใช้เหรียญสตางค์สมัยโบราณ ขว้างไปที่กองไฟ
 นั้น ก็ปรากฏว่าไฟที่กำลังลุกกระพือโหมอย่างหนักนั้น
 ซาลงทันที จนอยู่ในระดับปลอดภัยเช่นเดิม เรื่องนี้
 จะเท็จจริงอย่างไรไม่ทราบชัด เพราะได้ฟังจากการบอก
 เล่ามาอีกต่อหนึ่ง ที่นำมาเล่าไว้ในที่นี้ก็เพราะรู้สึกว่าเป็นปาฏิหาริย์ในทำนองเดียวกัน และเข้ากันได้ดี

สำหรับผู้ที่ต้องการอ่านเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหลักวิชา
 และวิธีการ ผู้แปลขอแนะนำให้อ่านบทที่ ๑๔ และ ๑๕
 ก่อน ส่วนผู้ที่สนใจในเรื่องตัวอย่าง ก็อ่านตั้งต้นจาก
 บทที่ ๑ ไปเป็นลำดับได้

เช่นเดียวกับเรื่อง “โลกทิพย์” ข้าพเจ้าผู้แปล
 ไม่ได้ประสงค์จะให้หนังสือแปลเรื่องนี้เป็นแนวทางในการ
 แปลเพื่อสอบเอาคะแนน เพราะข้าพเจ้าแปลอย่างหวัง
 ผู้อ่านที่ไม่ใช่ นักปราชญ์ ไม่ได้หวังตำรา ห่วงไวยากรณ์
 หรือห่วงผู้อ่านที่เป็นนักปราชญ์เต็มที่อยู่แล้ว ซึ่งสำหรับ
 ผู้อ่านประเภทหลังนี้ ข้าพเจ้าขอแนะนำให้อ่านจาก
 ต้นฉบับภาษาอังกฤษเอาเอง ข้าพเจ้ายินดีขออภัยใน
 ความผิดพลาดจากการตีความผิด ซึ่งอาจจะมีขึ้นได้บ้าง
 โดยไม่ได้ตั้งใจ ในการทำงานคนเดียว ทั้ง ๆ ที่มีงาน
 อื่น ๆ เต็มมืออยู่แล้วหลายด้านด้วยกัน แต่ข้าพเจ้า
 จะไม่ขออภัยต่อผู้ใดในวิธีการแปล และถ้อยคำสำนวน
 ของข้าพเจ้าเลย เพราะเป็นลักษณะส่วนตัวของข้าพเจ้า
 เช่นนั่นเอง

และเช่นเดียวกับหนังสือชุด “โลกทิพย์” ข้าพเจ้า
 ขอมอบลิขสิทธิ์ในการแปลเรื่องนี้ให้แก่สำนักค้นคว้าทาง
 วิทยุญาณ เป็นผู้จัดพิมพ์ให้แก่ผู้เดียวตลอดไป

ศิริ พุทธศุภร์

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๒

คำขอบคุณและคำชี้แจง

ในการใช้คำบางคำ

ในการแปลหนังสือในเล่มนี้ ข้าพเจ้าได้ขอยืมศัพท์ทางพระพุทธศาสนามาใช้ ๒ คำด้วยกันคือ ทิพยจักขุ ซึ่งแปลมาจากคำว่า Clairvoyance และทิพยโสต ซึ่งแปลมาจากคำว่า Clairaudience อย่างไรก็ตาม ขอให้นักปราชญ์ทางพระพุทธศาสนาพึงทราบว่าได้มีความหมายตรงตามความหมายเดิม ของพระพุทธศาสนาทุกประการ เพราะคำว่า ทิพยจักขุ และทิพยโสตในทางพระพุทธศาสนานั้นหมายถึง “อภิญญา” ของท่านผู้ได้ฅานสมาบัติ ซึ่งเป็นอุตตรिमनुषยธรรมคือเป็นคุณธรรมที่สูงพิเศษเหนือธรรมดาของมนุษย์ ซึ่งถ้าหากจะพูดกันตามภาษาปัจจุบัน ก็อาจจะเรียกได้ว่าเป็นซูเปอร์แมน ลักษณะของผู้เป็นอุตตรिमनुषย คือมนุษย์ผู้สูงยิ่งที่ได้อภิญญานี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้นับถือพระพุทธศาสนาหรือไม่ก็ตาม มีลักษณะที่สำคัญอยู่ประการหนึ่งคือการไม่เสพกามคุณ ไม่ว่าจะผ่านทาง ตา หู จมูก ลิ้น

หรือ กาย ก็ตาม แต่คุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ในเล่มนี้
 ปรากฏว่ายังมีสามี่และบุตร ดังนั้นความสามารถของเธอ
 ดังกล่าวจึงยังไม่ถึงขั้นอภิญญา คือคุณสมบัติพิเศษของ
 ท่านผู้ใดตามสมบัติ ความสามารถของคุณเอสเทลล์ที่
 มีอยู่จึงเป็นเพียงเหนือมนุษย์ธรรมดาทั่วไป คือสามารถ
 เห็นอุปปาติกะและได้ยินเสียงกับทั้งเจรจาด้วยได้ ทั้งๆ
 ในเวลาที่นอนอยู่ ความสามารถ ๒ ประการนี้ ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า Clairvoyance และ Clairaudience ซึ่ง
 ถ้าไม่แปลว่าทิพยจักษและทิพยโสตแล้ว ข้าพเจ้าก็ยัง
 หาคำที่เหมาะสมในเวลานี้ไม่ได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้อง
 ขอยืมคำบาลี ๒ คำนี้มาใช้ไปพลางๆ ก่อน จนกว่าจะมี
 ท่านนักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่คนใดสามารถคิดหาคำที่เหมาะสม
 กว่านี้ขึ้นมาได้

หนังสือเล่มนี้สำเร็จขึ้นมาในภาคภาษาไทยได้ ก็
 ด้วยความเอื้อเฟื้อและความเพียรร่วมแรงร่วมใจจาก
 บุคคลหลายท่านด้วยกัน คือ:—

๑. ท่านนายพลเรือโท อภัย สัตตะกะลิน ผู้
 เอื้อเฟื้อให้ยืมหนังสือมาแปล

๒. คุณหมอสิริ พัฒนกิจกร แห่งคลินิก “อิศร
เวช” ใกล้โรงพยาบาลนคร “สยาม” ที่ได้
กรุณาอธิบายศัพท์แพทย์บางคำที่เกินความ
สามารถของผู้แปลที่มีใช้แพทย์ และที่ไม่
สามารถ จะ หาพบได้จาก พจนานุกรมศัพท์-
แพทย์ในปัจจุบัน
๓. คุณศรีเพ็ญ จัตุฑะศรี ผู้ได้ช่วยติดต่อกับ
โอปปาทิกะชาว อเมริกัน ผู้เคยเป็น นักบวช
ท่านหนึ่ง ผู้ไม่ประสงค์ จะเปิด เผยนาม ของ
ท่าน โอปปาทิกะท่านนี้ได้กรุณาอธิบายศัพท์
ที่เป็นสำนวน ท้องถิ่น และภาษาพูดบางคำ
ตลอดจนถึงศัพท์บางคำที่เกี่ยวกับการทรง
วิญญาณ ซึ่งเล่มต้นจะนับเดิม ไม่ได้บอก
ไว้ให้ชัดเจน และซึ่งไม่สามารถจะค้นคว้า
ได้จากดิกชันนารีเล่มใดๆ เลยด้วย ผู้แปลเอง
ไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศเพื่อศึกษาวิชา
การอย่างใด และไม่มีปริญญาเป็นเครื่อง

หมายแห่งความสามารถอย่างใดเลย ทั้งนั้น
หากปราศจากโอปปาทิกะท่านผู้^๕เป็นผู้ช่วย
อธิบาย และคุณศรีเพ็ญ เป็นสื่อกลางเสีย
แล้ว หนังสือในภาคภาษาไทยเล่มนี้ ก็คงจะ
ต้องมีข้อบกพร่องอยู่เป็นอันมาก

๔. คุณวันเพ็ญ กาญจนโหติ แห่งกรมสรรพากร
ผู้ได้อุตสาหะพากเพียรถ่ายถอดคำแปลของ
ข้าพเจ้าจากเทปบันทึกเสียงลงเป็นตัวเขียน
แต่ลำพังผู้เดียวโดยตลอดทั้งเรื่อง
๕. และ ๖. คุณบุญรัตน์ เต็กกระชา และคุณ
สุภาณี หงษ์เงิน ผู้ได้ช่วยกันถ่ายถอดจาก
ตัวเขียนเป็นตัวพิมพ์ตัดตึงแต่ต้นจนจบ
๗. ท่านผู้อ่านฉบับแปลที่นำลงเป็นตอน ๆ ใน
หนังสือวิญญาณ เป็นจำนวนหลายท่าน ที่
ได้แสดงความสนใจและให้กำลังใจแก่ผู้แปล
ทำให้ต้องรีบแปลต่อทันทีจนจบ โดยไม่ต้อง
รอให้อ่านทีละตอน ตอนละเล็กละน้อย
๑ เดือนต่อครั้ง

๘. อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ผู้ได้ช่วยแก้ไข
เพิ่มเติมข้อความบางตอนโดยการสอบทานกับ
ต้น ฉบับภาษาอังกฤษในระหว่างเรียงพิมพ์
ทำให้ผู้แปลได้เห็นข้อความที่ตกหล่นและไม่
ได้ความชัดเจน ซึ่งยังมีหลงเหลืออีกหลาย
แห่งด้วยกัน

คำแนะนำหนังสือเล่มนี้

(จากหนังสือพิมพ์ในอังกฤษ)

หนังสือเล่มนี้คือชีวประวัติของหญิงผู้นำอาจารย์ผู้หนึ่ง ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นคนทรงที่มีความสามารถยอดเยี่ยมผู้หนึ่งในหมู่นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายมาเป็นเวลา ๔๐ ปีแล้ว

พรสวรรค์ของ “เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์” ซึ่งเริ่มแสดงออกมาในเมื่อเธอยังเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่ นั่นทำให้เธอเกิดความเชื่อมั่นและเคารพมากกว่าการถูกหวาดด้วยซ้ำ หนึ่งจากบิดาผู้ใจดีของเธอ ผู้ซึ่งไม่มีความเชื่อในเรื่องผีเลย ดังนั้นบิดาของเธอจึงไม่เข้าใจว่า “เสียงที่เธอได้ยินแต่ผู้เดียวโดยผู้อื่นไม่ได้ยินด้วย” ก็คือ หรือ “ภาพที่เธอเห็นโดยที่ผู้อื่นไม่สามารถเห็นได้ด้วย” ก็คือ จะเป็นเรื่องจริงไปได้ได้อย่างไร

หนังสือเล่มนี้เต็มไปด้วยเรื่องราวที่น่าสนใจหลายประเภทด้วยกัน เช่นการแสดงการทรงวิญญานต่อหน้าประชาชนในอัลเบิร์ตฮอลล์ หลายต่อหลายครั้งด้วยกัน

ที่นั่งจำนวน ๗๐๐๐ ที่นั่งเต็มหมด และนอกจากนี้ยังมี
 การแสดงเช่นเดียวกันนี้ต่อหน้าประชาชนจำนวนมากในที่
 แห่งอื่นอีก การเข้าทรงวิญญานเป็นส่วนตัวระหว่างผู้
 คู่กันเคยกันในวงการภายใน โดยมีบุคคลผู้มีชื่อเสียงเป็น
 ที่รู้จักกันดีในวงการศิลปะ การเมือง และสาขาอาชีพ
 อื่นๆ อีกมารวมอยู่ด้วย

ในหนังสือเล่มนี้มีเรื่องที่น่ารู้ต่างๆ มากมาย เช่น
 การพยากรณ์โดยการจับต้องสิ่งของ การรักษาโรค
 โดยทางวิญญาน การจับผี การทำลายอาถรรพ์ หรือ
 “คุณไสย์” การติดต่อกับผู้ล่วงลับไปแล้วโดยที่
 วิญญานของผู้นั้นมาพูดให้ได้ยินด้วยน้ำเสียงของตน
 เอง เป็นภาษาต่างๆ มากมาย ซึ่งคนทรงเองไม่เคย
 พูดหรือได้ยินภาษาเหล่านั้นมาก่อนเลย เรื่องเหล่านี้
 มีหลักฐานอ้างอิงประกอบจากบุคคลและเอกสารอันเป็น
 ที่รู้จักกันดีไม่ว่าท่านจะเป็นผู้ที่เชื่อเรื่องเช่นนั้นแล้ว หรือ
 ยังลังเลใจไม่ทราบว่าจะเชื่อได้เพียงใด หรือแม้แต่ไม่

ยอมเชื่ออย่างหัวเต็ดตีนขาด ก็ตามที่ ท่านจะต้องได้รับความประทับใจจากการบรรยายอย่างซื่อๆ ตรงไปตรงมาของเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ผู้ซึ่งกล่าวว่าไม่ต้องการอย่างอื่นใด นอกจากว่าใครจะเสนอเหตุการณ์ตามที่เธอได้ประสบมาตามความเป็นจริงเท่านั้น

ข้อความบางตอน ในหนังสือเล่มที่น่าสนใจ

เรื่องกรรม ทุกคนทั้งหญิงและชายมีเสรีที่จะเลือกทำอะไรก็ได้ตามที่ตนต้องการ แต่เมื่อเลือกแล้วตนเองอีกเหมือนกันที่จะต้องรับผิดชอบในกรรมที่ตนได้กระทำลงไป (หน้า ๔๐) (All men and women have free will to act as they choose, and with it goes the responsibility for their actions) (ดูหน้า ๒๐๐ ด้วย)

ความโง่ของคนฉลาด ถึงแม้คนผิวขาวจะได้มีอารยธรรมก้าวหน้าไปมากอย่างไรก็ตาม แต่เมื่อก้าวถึงความรู้ความเข้าใจในทางวิญญาณ คนป่าเถื่อนในทวีปอาฟริกาก็ยังมีความรู้ดีกว่าคนผิวขาวเสียอีก (หน้า ๖๑) (Though the white races have made great advances in civilisation, the primitive African leads in his understanding of psychic laws)

ความสิ้นสะท้อนของวัตถุ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นวัตถุนั้น มีอัตราความสิ้นสะท้อน คือตั้งอยู่เสมอ

เหมือนกับชีพจรของบุคคล รังสีที่แวกล้อมร่างกายมนุษย์
 อยู่^๕ก็ส่งความสั่นสะเทือนออกมาเป็นช่วงคลื่นเหมือนกัน
 และวัตถุที่เราเรียกว่า “ไม่มีชีวิตหรือไม่มีวิญญาณ” นั้น
 จะดูดความสั่นสะเทือน^๕เข้าไป ถ้าหากอยู่ในระยะใกล้
 กันพอสมควร (หน้า ๑๑๐) (.....everything material
 pulsates with vibrations. The aura surrounding the
 human body also emits vibrations which are constantly
 being absorbed by inanimate objects lying within their
 field of influence)

อย่ากลัวผี เราจะแสดงอาการกลัวไม่ได้เป็น
 อັນชาติ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับโอบปาติกะที่ร้าย ๆ หรือ
 ที่พยศจะเอาเรื่อง (หน้า ๑๗๐) (You must not show
 fear when dealing with an evil entity or even a
 fractious one)

โทษของการฆ่าตัวตาย โดยการฆ่าตัวตาย
 บุคคลได้ทำให้ตน เกิดเข้ามาสู่โลกทิพย์ ก่อน กำหนด
 (ทำนองเดียวกับเด็กที่คลอจากครรภ์มารดาก่อนกำหนด

ณะนั้น) (หน้า ๒๐๒) (By the act of suicide man undergoes premature birth into the spirit world)

อนิสงส์ของการทนสู่ความทุกข์ของชีวิต บุคคลจะสามารถหวังความเจริญในทางจิตได้ ก็ต่อเมื่อ เขาได้ต่อสู้ต้านทานความทุกข์ในโลกนี้ของเขาไปจนกว่า จะสิ้นอายุขัยไปตามปกติเท่านั้น (คือไม่ใช่ชิงฆ่าตัวตาย หนีความทุกข์ไปเสียก่อน (หน้า ๒๐๓) (Only when life on earth is endured to its end can the spirit progress in its evolution)

ความสัมพันธ์ทางจิตของผู้เชื่อเรื่องจิต ความสัมพันธ์ทางใจระหว่างบุคคลผู้ตระหนักในความจริงเรื่อง การติดต่อทางวิญญาณนั้น มีอยู่อย่างแน่นแฟ้น แม้ว่า จะอยู่ไกลแสนไกลกันเพียงใดก็ตาม (หน้า ๒๓๕) (Strong is the bond that unites all who are convinced of spirit communication)

ผู้เข้าตาจนมักต้องแสวงหาที่พึ่งทางวิญญาณ

จนได้ บุคคลโดยมากผู้ซึ่งในระหว่างที่ยังมีชีวิตสุขสบาย ก็ไม่เคยคิดถึงเรื่องวิญญาณศาสตร์ หรือการติดต่อกับคนทรงนั้น เมื่อเกิดความสูญเสียหรือความทุกข์มากเข้า ก็มักจะหันมาทางนี้อย่างกระตือรือร้น แม้ว่าในครั้งแรกๆ จะยังไม่ค่อยเข้าใจนักก็ตาม (หน้า ๒๕๐) (It happens that people who have never given a thought to Spiritualism during long untroubled years turn to it hungrily if uncomprehendingly in their hour of grief)

ใจเป็นใหญ่ คนเราคิดเช่นไรในใจ เขาก็ต้องเป็นเช่นนั้น (หน้า ๒๖๓) (As he thinketh in his heart, so is he)

กาลและอวกาศในโลกทิพย์ ..... เวลาและสถานที่นั้น ไม่มีความหมายเลยสำหรับผู้ที่ละทิ้งกายเนื้อพ้นจากโลกนี้ไปแล้ว (หน้า ๒๘๖) (It is a significant example showing the insignificance of time and distance to those who have passed beyond death)

ความตายไม่ได้เปลี่ยนนิสัยใจคอของบุคคล
 ชาวโลกทิพย์หรือโอปปาติกะนั้น ก็ประพฤติกันตาม
 ธรรมคา หรือตาม นิสัยใจคอเดิม ของแต่ละคน นั้นเอง
 ความตายไม่ได้ทำให้เขาเหล่านั้น มีความดีงามเพิ่มขึ้นอย่าง
 มากมายโดยฉับพลัน จนเป็นผู้สมบูรณ์ไม่มีอะไรบกพร่อง
 เหมือนอย่างที่เราโดยมากคิดกันเช่นนั้นเลย นิสัยใจคอ
 เขาเมื่อก่อนตายเป็นอย่างไรมาก่อน หลังจากตายไปแล้วก็คง
 เป็นอย่างเดียวกันนั่นเอง (หน้า ๔๕) (... Spirit people
 behave just as naturally and individually as we do. By
 passing over they do not suddenly become paragons of
 all the virtues as some people seem to think. They
 retain their mortal characteristics and to all intents and
 purposes are the same people they were on earth ...)

ความตายแก้ปัญหาวะไรไม่ได้เลย ลักษณะ
 ประจำตัว และอรรถาสรย์ใจคอต่าง ๆ ของบุคคล (ผู้ฆ่า
 ตัวตาย) นั้น จะยังคงไม่เปลี่ยนแปลงไปอย่างไรเลย
 เพราะว่าหลังจากการตายของกายเนื้อแล้ว วิญญาณจะ

เริ่มต้นพัฒนาจากจุดที่ตนได้หยุดชะงักไว้ เมื่อตอนที่
 ภายนอกแตกคับนั่นเอง ปัญหาต่างๆ ที่ผู้ฆ่าตัวตายหวังว่า
 จะหนีไปให้พ้นนั้น ก็ยังคงอยู่กับเขาเช่นเดิม และเขาก็
 จะได้ตระหนักความจริงว่า ความตายนั้นไม่ได้แก้ปัญห
 อย่างไม่ได้เลย (หน้า ๒๐๑) (Individuality and character
 remain unchanged, for the soul starts after death from
 the stage of evolution that has been attained. The
 problems from which the suicide hoped to escape
 remain with him, as does the realisation that death
 has solved nothing)

led to the scape

คำนำ

ของแฮนเนน สวอฟเฟอร์

(Hannen Swaffer)

คุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ คงจะจารึกอยู่ในความทรงจำต่อไปอีกเป็นเวลานาน ในฐานะที่เป็นคนทรงชาวอังกฤษที่มีความสามารถมากที่สุด ในยุคของการแสดงอำนาจทิพยจักขุของเธอต่อหน้าประชาชนนั้น เป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นมาก ทั้งนี้มิใช่เพราะว่าเธอสามารถจะหาหลักฐาน ประจักษ์พยานมา แสดงให้เห็น อย่างแจ่มแจ้งได้เท่านั้น แต่เพราะว่าเธอมีลักษณะท่าทางที่โน้มน้าวจิตใจของผู้ได้เห็น และมีบุคลิกลักษณะที่น่าประทับใจอย่างยิ่ง ในเมื่อเธอได้ปรากฏตัวอยู่บนเวทีต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย โดยปกตินั้นเธอก็ไม่นิยมให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดที่ยังสงสัยอยู่ต้องฝืนใจรับข้อความที่เธอพูดว่าเป็นความจริงเป็นอันขาด (คือเธอจะหาหลักฐาน มาแสดง จนเธอเห็น อย่าง แจ่มแจ้ง ด้วยตนเองเสมอ)

ในระยะแรก ๆ การเข้าทรงโดยการให้เสียงจาก
โอบปาติกะพูดโดยตรงนั้น ผู้ใดได้รับเชิญให้เข้าประชุม
ดังกล่าวนี้ ก็จะมีรู้สึกว่าเป็นอภิสิทธิ์ที่น่ายินดีตื่นเต้น
อย่างยิ่ง เพราะจะมีบุคคลที่ได้รับเชิญเพียงไม่กี่คน และ
ประสพการณ์ อันเกิดจากการเข้าทรงแบบที่กล่าวมานั้น
ก็เป็นเรื่องที่ไม่สามารถจะทำให้ผู้ที่เข้ามาร่วมคนใดลืมได้
เลยเป็นเวลานาน ไม่ว่าผู้ใดจะมีประสพการณ์ในเรื่อง
เช่นนี้มาก่อนมากหรือน้อยเพียงใดก็ตาม แต่เหตุใด
ต่อมาคุณเอสเทลล์จึงละทิ้งงานนี้ไปเสีย นั่น ข้าพเจ้าก็
ไม่สามารถจะทราบได้

ปาฐกถาของท่านเมฆแดงโดยผ่าน ทางเธอ ผู้ได้
รับการสะกดจิตให้ตกภวังค์คือ Trance นั้น ก็ปรากฏว่า
เป็นที่ตรึงใจของผู้ฟังอยู่ไม่น้อย

เธอได้ใช้พรสวรรค์ที่เธอได้รับมาเป็นประโยชน์
อยู่ไม่น้อย โดยสามารถนำความผาสุกมาให้แก่บุคคล
นับเป็นจำนวนพัน และได้พิสูจน์ถึงการที่บุคคลตาย
แล้วไม่สูญญให้ แก่บุคคลที่สงสัยมา สอบถามในเรื่องนี้ เป็น
จำนวนไม่น้อย

ข้าพเจ้าพบเธอครั้งแรกในวันอาทิตย์วันหนึ่ง ใน
 ตอนนั้นเธอกำลังแสดงความสามารถในทาง Clairvoyance
 คือทพิพจักษ ที่เอโอเลียน ฮอลล์ (Aeolian Hall)
 โดยการจัดให้มีขึ้นของ สมาคมนักทรงวิญญาณ แห่งบารี-
 เลโบน ในตอนนั้นเมื่อข้าพเจ้าเห็นเธอครั้งแรกก็รู้สึก
 ตรึงใจในบุคลิกลักษณะอันสง่าของเธอเป็นอย่างยิ่ง ซึ่ง
 ทั้งนี้ในไม่ช้าข้าพเจ้าก็ได้ทราบว่า เป็นเพราะว่าทางโลก
 แห่งวิญญาณ กำลังเตรียมตัวเธอไว้เพื่อต้อนรับกับงานที่
 แสหายากแสนลำบาก ซึ่งยากที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะทำได้เช่นเธอ
 หลังจากที่เธอได้ส่งข่าวสารจากโลกทิพย์ไปสู่โลก
 มนุษย์ให้แก่บุคคลที่ต้องการได้รับเป็นผลสำเร็จแล้ว โดย
 การที่เธอสามารถบอกชื่อเสียงของผู้มาติดต่อ และ
 บรรยายลักษณะวิญญาณของผู้นั้นโดยถูกต้อง ไม่ผิด
 เพี้ยนแล้ว เธอก็กลับมาเป็นสตรีธรรมดาอีกคนหนึ่ง
 ซึ่งมีชีวิตส่วนตัวที่เรียบง่าย ไม่มีสิ่งใดผิดแปลกไปจาก
 หญิงอื่น

ในระยะ ๒-๓ ปีต่อมา เธอได้แสดงความสามารถ
 ในทางทพิพจักษ ในที่ประชุมหลายครั้ง ซึ่งข้าพเจ้าเอง

เป็นผู้กล่าวคำปราศรัยแก่ประชาชน เช่นที่อัลเบิร์ต ฮอลต์ และควีนส์ฮอล ในกรุงลอนดอน ที่ทาวน์ฮอลต์ ในเบอร์มิงแฮม ที่ ฟรีเทรค ฮอลต์ ในแมนเชสเตอร์ และที่รีดดิ้งและเมืองอื่น ๆ อีกหลายเมือง ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ไม่สามารถจะจำชื่อได้เสียแล้วในบัดนี้ การแสดงทุกครั้งเป็นความสำเร็จอย่างน่าภาคภูมิใจ ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้มีโอกาสกล่าวคำปราศรัยด้วยนับเป็นจำนวนร้อยครั้งขึ้นไป

บ่อยครั้งที่เคียวใน ฐานะที่ ข้าพเจ้าเป็น นักพูดธรรมดาผู้หนึ่ง ข้าพเจ้าก็อดมีความรู้สึกกระวนกระวายไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวยืนยันอย่างหนักแน่นว่า มีข้อพิสูจน์อย่างมากมายเกี่ยวกับความจริงเรื่องตายแล้วไม่สูญ และได้บรรยายถึงหลักการด้วยความเลื่อมใสศรัทธาจริง ๆ มาแล้วก็ตาม แต่เมื่อถึงเวลาเริ่มต้นการแสดง ข้าพเจ้าก็อดรู้สึกกระวนกระวายไม่ได้ทุกครั้ง เพราะบุคคลที่ยังไม่เคยทำงานกับเธอมาก่อน ก็มักจะอดหัวน้่วิตกไปไม่ได้ว่า หลักฐานที่เธอนำมาแสดง

บางครั้งอาจ จะอ่อน ไปไม่ สามารถ จะทำให้ ผู้ฟัง เกิด
 ความเชื่อ ก็ได้ หรือ บางครั้ง ผู้เป็น คนทรง อาจ จะไม่
 ใคร่ สบาย ก็ อาจ จะ มี สุขภาพ เสื่อม ไป ชั่ว คราว ซึ่ง
 อาจ ทำให้ อำนาจ ของ เธอ เสื่อม ไป ก็ได้ และ ถ้า เป็น
 เช่น นั้น จริง การ ประชุม อาจ จะ จบ ลง ด้วย ความ อับอาย
 ขาด หน้า เป็น อย่าง ยิง ความ รู้สึก เช่น นั้น ได้ เกิด ขึ้น กับ
 ข้าพเจ้า หลาย ครั้ง เหมือน กัน ดังนั้น เมื่อ มี คน แปลก หน้า
 มา ตาม เธอ ข้าพเจ้า ก็ อึด ที่ จะ รู้สึก หวั่น เกรง ล่วง หน้า ไป
 เสีย ไม่ ได้

แต่ เมื่อ ข้าพเจ้า ร่วม ทำงาน กับ เอส เทลล์ แล้ว
 ข้าพเจ้า ไม่ มี ความ รู้สึก หวั่น เกรง เช่น นั้น แม้ แต่ น้อย เลย
 ข้าพเจ้า สามารถ จะ พูดยืนยัน อย่าง เปิด เผย ว่า ผู้ เป็น
 คน ทรง คน นั้น จะ สามารถ พิสูจน์ ให้ เห็น จริง จน ได้ และ
 ข้าพเจ้า ได้ พูดย ออก ไป อย่าง มั่น ใจ ที่ สุด และ เท่า ที่ ปราบ กฏ
 มา บุ คคล ติ กษณะ ของ เธอ ก็ เป็น ที่ ชื่น ชม และ โน้ม หน้า ใจ
 แก่ ผู้ ที่ เข้า ชม และ ประชุม กับ เธอ ทุก ครั้ง

ในการประชุมक्रमโหฬาร ๓ ครั้งที่ได้จัดให้มีขึ้น
ในอัลเบิร์ต ฮอลล์ โดยหนังสือพิมพ์ชั้นนำพิเศษที่เรียก
ภายในระยะสามสัปดาห์นั้น คุณเอสเทิลล์ได้ทำได้ตื่น
เกินคาดหมายของตัวเองด้วยซ้ำ ข้าพเจ้าขอกล่าว
ยืนยันความจริงข้อนี้ด้วยเหตุการณ์อย่างเต็มที่ และนับ
ตั้งแต่นั้นมาก็ปรากฏว่าความสามารถของเธอก็ได้พิสูจน์
คำพูดของข้าพเจ้าได้อย่างเกินพอ

ทรุดตง (Reading) เนื่องจากข้าพเจ้ารู้ล่วงหน้า
ว่าจะมีผู้พิพากย์วิจารณ์เธอในทางที่ไม่ดีลงในหนังสือพิมพ์
ที่ออกในเมืองนั้น ข้าพเจ้าจึงได้พูดเกริ่นไว้ล่วงหน้าตั้ง
ต่อไปนี้

“คุณเอสเทิลล์โรเบิร์ตส์ ได้บอกข้าพเจ้าล่วงหน้า
ว่า เธอไม่เคยมาเมืองนี้ก่อนเลยนอกจากคืนนี้ และใน
เมื่อลงจากสถานีข้าพเจ้าก็ได้อยู่กับเธอตลอดมา นับตั้ง
แต่เวลานั้น ความจริงข้อนี้ท่านสามารถจะพิสูจน์ได้เสมอ

เธอกล่าวว่า เธอไม่มีเวลาและโอกาสที่จะไปคัด
ลอกชื่อ ของบุคคล ที่ตาย แล้ว จากนายทะเบียน บ้าช้าคน
หนึ่งคนใดเลย และไม่มีเวลาที่จะหาผู้คบคิดที่อยู่ในเมือง

แม่คนหนึ่งคนใดเลย ดังนั้นข้าพเจ้าขอกล่าวคำท้าทาย
 ต่อนักหนังสือพิมพ์ที่อยู่ในเมืองนี้ว่า ขอให้ท่านพยายาม
 หาชื่อและตำบลบ้านที่อยู่ของทุกๆ คนที่จะรับข่าวสารจาก
 โลกทิพย์จากคุณเอสเทลล์เตรียมไว้ให้ดี ต่อจากนั้นจะ
 ไปสำรวจทุกคนที่บ้านได้ และจงซักถามเขาเหล่านั้นได้
 ว่า คุณเอสเทลล์ได้มาติดต่อเขาเหล่านั้นหรือเปล่า
 เสร็จแล้วท่านจงตีพิมพ์สิ่งซึ่งเป็นความจริง ไม่ว่าจะข้อ
 ความนั้นจะเป็นไปในด้านที่เป็นมงคลหรือไม่เป็นมงคล
 ก็ตาม ข้าพเจ้าขอทำให้ผู้สื่อข่าวทุกๆ คนทำเช่นนั้นได้
 โดยเสรี”

และเหตุการณ์ก็เป็นไปดังที่ข้าพเจ้าคิดไว้ล่วงหน้า
 คือข้าพเจ้าไม่ได้ยินผู้ใดคัดค้านเกี่ยวกับเรื่องนี้ประการใด
 เกี่ยวกับการเข้าทรงวิญญาณโดยใช้เสียงจากโอปปาติกะโดย
 คุณเอสเทลล์นั้น มีปรากฏพยานหลักฐานมากมายซึ่งผู้
 อ่านจะทราบได้จากในเรื่องของคุณเอสเทลล์เอง เรื่องนี้
 ข้าพเจ้าสามารถจะเขียนได้เป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่เดียว
 ประสพการณ์เหล่านั้นเป็นเรื่องที่ทำให้ข้าพเจ้าบังเอิญเชื่อมั่น
 และรู้สึกประทับใจอย่างที่สุดตลอดมา จนกระทั่งเมื่อใน
 ระยะเวลาหลังมานี้เอง จึงมีสมาชิกในบ้านของข้าพเจ้าผู้หนึ่ง

ที่ไม่ได้เป็นนักทรงวิญญานโดยอาชีพ สามารถจะฝึกหัด
ตนเองให้มีอำนาจเช่นเดียวกันได้ขึ้นมา

การประชุมครั้งที่แล้วดูเหมือนจะเป็นครั้งที่สำคัญ
ที่สุด ก็คือ ครงทศบัญชาการทหารอากาศ ลอร์ด ดาวดิง
(Air chief Marshal Lord Dowding) ได้ยินเสียงเรียก
ของบุคคลบางคนที่ได้สูญเสียชีวิตไปในการยุทธเหนือ
ประเทศอังกฤษ ซึ่งโดยการนำของท่านนายพลผู้
ได้ ช่วยเหลือ ประเทศของเราให้พ้นจาก การรุกรานของ
ฮิตเลอร์เอาไว้ได้

ข้าพเจ้าได้พบพระเจ้ายอร์ชแห่งกรัช ผู้เป็นผู้
หนึ่งในบรรดาแขกผู้มีเกียรติของคุณเอสเทลล์ เป็นครั้งแรก
ในพิธีเปิด House of Red Cloud คือบ้านของท่าน
เมฆแดง ผู้เป็นเทพผู้พิทักษ์คุณเอสเทลล์ผู้ดำเนินการเข้า
ทรงมาโดยตลอด

ลัทธิวิญญานศาสตร์เป็นหนี่คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์
อยู่มาก แม้ข้าพเจ้าเองโดยส่วนตัวก็เป็นหนี่เธออยู่มาก
เหมือนกัน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขอเอากำนันเป็นหนี่กนั
ทนาการ ต่อความสามารถอันใหญ่ยิ่งของเธอในเรื่องนี้ด้วย

คำขอบคุณ

ของเอสเทล โรเบิร์ตส์ผู้แต่งและรวบรวมเรื่องน

ดิฉันต้องขอขอบคุณต่อท่านทั้งหลายที่ได้กรุณา
ยินยอมให้ดิฉันได้พิมพ์เรื่องราวและประสบการณ์อันเป็น
เรื่องส่วนตัวของท่านทั้งหลายไว้ในหนังสือเล่มนี้ และ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องขอขอบคุณเพื่อนเก่าของดิฉันคือ
มอริส และ ซิลเวีย บาร์บานเนล ซึ่งได้อุตสาหะบันทึก
ความทรงจำไว้อย่างละเอียด ทำให้ดิฉันสามารถฟื้นฟู
ความทรงจำเรื่องแต่หนหลังขึ้นมาได้อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งโดย
ปกติเรื่องเหล่านั้นดิฉันไม่สามารถจะมีส่วนร่วมได้ เพราะ
เกิดขึ้นในระหว่างที่ดิฉันอยู่ในสภาวะเข้าสมาธิขั้นลึก คือ
Trance นอกจากนั้นดิฉันขอขอบคุณอย่างลึกซึ้งต่อ
มาการ์เรต และ เฟอ์ซ อิลลิงเวอร์ธ เพราะหากไม่ได้
ความช่วยเหลือโดยไม่เห็นตเห็น้อยของเธอแล้ว ดิฉันก็
คงไม่สามารถรวบรวมเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาได้ นอก
จากนั้นยังต้องขอขอบคุณต่อท่าน แอนเนน สวอฟ-
เฟอร์ ผู้ที่ได้กรุณาเขียนคำนำให้ด้วย.

เอสเทล โรเบิร์ตส์

ภาพรวมของบลิทซ์ทริคในทางเวลาและวิวัฒนาการ
 นนึ่งสื่อต่างๆ ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ส่วน
 ที่ได้จัดทำไว้แก่สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ ที่ได้จัดส่ง
 ในวารสาร WFB News Bulletin เลข: "วิบูลย์กิจ" มาแล้ว
 และที่จะจัดส่งต่อไปแก่ สำนักพิมพ์วิบูลย์กิจ
 ๔๔/๓ ถนนสีลมสัน ขางลำภู พระนคร เป็นฟรีด้อม
 ใต้แต่ผู้เขียนตลอดไป.

ในทำนองงานเหล่านี้ ส่วนที่ได้จัดทำมาแล้ว
 และกำลังจัดทำอยู่ ได้แก่

ประเภทภาษาไทย

๑. โลกทิพย์ ๓ ภาค
๒. ชักชวนวิถีวิถีวิถี วิถีวิถีวิถี ๒ ตอนจบ
๓. ประมวลกรรมวิบูลย์กิจรวมมาจนแล้ว
๔. การติดต่อของวิบูลย์กิจ ดิฉันเขียนไว้ข้าง
๕. การติดต่อของวิบูลย์กิจ รวมสำนักพิมพ์ของ
 ๒๒ ๑๑๖๖ ๖๖๖๖๖๖

ประเภทภาษาอังกฤษ

๑. Anāpānassati Samādhi (สมาธิในสูติสูติ)
๒. Meditation for Layman (สมาธิสำหรับฆราวาส)
๓. Sources of Divine Power (สิ่งศักดิ์สิทธิ์)
๔. "Lectures from the Hereafter" Series
 (แนววิสัยสว่าง)

- ศิริพรดา

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๒

คำขอบคุณ
ของสำนักคั่นคว่ำทางวิญญาณ

ข้าพเจ้าในนามแห่งสำนักคั่นคว่ำทางวิญญาณ ขอ
ขอบคุณเป็นอย่างสูงต่ออาจารย์ศรี พุทธสุกร์ ซึ่งได้มอบ
ลิขสิทธิ์ในการจัดพิมพ์หนังสือเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ และ
หนังสืออื่น ๆ อีกหลายอย่างให้สำนักเป็นผู้จัดพิมพ์ได้แก่
ผู้เดียวตลอดไป

พร รัตนสุวรรณ

สารบัญ

บทที่ ๑	ชีวิตล่าเค็ญ	หน้า ๑	ถึง ๒๒
	การได้ยินเสียงโอบปาติกะครั้งแรก	หน้า ๑	
	อัสวินขาว		๕
	คำเตือนของ (โอบปาติกะ) บิดา		๑๐
	แต่งงานครั้งแรก		๑๒
	ชีวิตล่าเค็ญ		๑๔
บทที่ ๒	ท่าน “เมฆแดง”	หน้า ๒๓	ถึง ๖๖
	लगสังสรรค์ครั้งแรก (เรื่องร่มชูชีพ)	หน้า ๒๕	
	นิมิตครั้งแรก (การปรากฏตัวของท่านเมฆแดง)		๒๘
	ปาฏิหาริย์ตัวหาย		๓๓
	ถ่ายรูปไม่ติด		๓๕
	लगสังสรรค์ครั้งที่ ๒ (เรื่องไฟไหม้บ้าน)		๓๖
	เจตนาฆรณ์อันเป็นเสรีทั้งของคนทรง		
	และทุกคนอื่นๆ		๓๙
	ผู้ที่ติดต่อกัวยไม่ได้		๔๑
	คำบวชการที่ได้จากการทรงวิญญานครั้งหนึ่ง		๔๒

รหัสในการติดต่อบุคคล	๔๓
อารมณ์ขันของท่านเมฆแดง	๔๗
การเข้าทรงครั้งแรก (คำพยากรณ์ของท่าน เมฆแดง)	๔๘
พระเจ้ายอร์ชแห่งกรีซ	๕๐
การรักษาคนไข้โรคมะเร็ง	๕๗
ความรู้ของชาวตะวันตกในเรื่องวิญญาณ	๕๙
ความลำเอียงเรื่องผี	๖๒
หญิงผู้อายุโอบปาติกะ	๖๕
บทที่ ๓ การรักษาโรคด้วยอำนาจทางวิญญาณ	
	หน้า ๖๗ ถึง ๑๐๙
คนไข้รายแรก (โรคหืด)	๖๗
การรักษาโรคเยื่อหุ้มสมองและไขสันหลังอักเสบ	๗๐
วิธีการรักษาโรคทางวิญญาณ ๒ แบบ	๗๒
กลุ่มโอบปาติกะผู้ช่วยรักษาโรค	๗๕
การผ่าตัดโดยโอบปาติกะ	๗๗
การรักษาโรคปอดบวมและกระเพาะอาหารอักเสบ	๘๑

ลูกปืนใหญ่ที่ใช้ยิงในสงคราม	๑๒๐
แหวนร้ายจากหลุมฝังศพของตุตันชะเมน	๑๒๑
กล่องบุหรี่ยาสูบตัวเอง	๑๒๓
ห่อ "รก"	๑๒๔
ศาลพระ (Inquisition)	๑๒๕
"บันลึกลับ"	๑๒๖
ทฤษฎีของผู้ไม่เชื่อเรื่องวิญญาณ	๑๒๘
การพิศุจน์อำนาจทางตาทิพย์	
ตัวอย่างที่ ๑ เห็นของในกล่อง	๑๓๑
ตัวอย่างที่ ๒ ชาวจากคนตาย (เรื่องมารดาเจ็บ)	๑๓๖
ตัวอย่างที่ ๓ ความลับของตระกูล	๑๓๘
ตัวอย่างที่ ๔ บุตรชายหัวแข็ง	๑๔๑
บทที่ ๕ เรื่องผีสิง	หน้า ๑๔๙ ถึง ๑๗๒
เตียงอุบาทว์	หน้า ๑๕๐
บ้านผีสิง	๑๕๕
เห็ดอุบาทว์	๑๖๐
ผีผลัดตกบันได	๑๖๘

บทที่ ๖ การฆาตกรรมและอัตตวินิบาตกรรม

หน้า ๑๗๓ ถึง ๒๒๑

คดีแม่หนูโมนา ทินสลิ	หน้า ๑๗๓
คดีแม่หนูซีล่า วิลสัน	๑๗๕
การฆ่าตัวตาย	๑๗๗
ตัวอย่างเรื่องการฆ่าตัวตาย (หญิงผู้กินยาตาย)	๒๐๔
การค้นหาตัวบุคคลผู้เป็นโรคความจำเสื่อม	๒๑๑
ตัวอย่างการป้องกันไม่ไห้บุคคลฆ่าตัวตาย	
รายที่ ๑ (หญิงผู้สามีตาย)	๒๑๓
รายที่ ๒ (ชายผู้ภรรยาตาย)	๒๑๖

บทที่ ๗ การช่วยติดต่อส่งข่าวสารระหว่างโลกทิพย์

กับโลกมนุษย์	หน้า ๒๒๒ ถึง ๒๖๙
ความประหม่าเมื่ออยู่ต่อหน้าฝูงชน	๒๒๔
ความไวใจของผู้อยู่ในโลกมนุษย์และ	
โลกโอปปาติกะ	๒๒๗
การสาธิตในห้องประชุมแฝด	๒๓๐
ท่านมากีสผู้ถึงแก่กรรมขณะอ่านหนังสือของ	
ท่านแมมแดง	๒๓๒

คอกไม้ในทีบศพ	๒๓๒
บทบาทของหนังสือพิมพ์	๒๓๔
การหย่าร้าง (กับสามีคนที่ ๒)	๒๓๖
การแก้กฎหมายห้ามการทรงวิญญาณ	๒๓๙
เรื่องสกรุล้อรถหลวม	๒๔๔
ทายของในหอ	๒๔๖
ข้อพิศุจน์เรื่องเดียวกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า (เด็กถูกไฟลอกตาย)	๒๔๙
การลี้มเป็นอาชีพ	๒๕๒
ท่านเมฆแดงในต่างแดน	๒๕๔
เสน่ห์ของวิญญาณศาสตร์	๒๕๗
ครูผู้เสียครอบครัวในคราวเกิดน้ำท่วม	๒๕๗
การรักษาโรคกระดูกสันหลัง	๒๖๑
พระมหาโมคคัลลานะ	๒๖๓
บทที่ ๘ การปรากฏตัวของวิญญาณและของ ขวัญจากโลกทิพย์	หน้า ๒๗๐ ถึง ๓๐๘
การปรากฏตัวของท่านเมฆแดง	๒๗๐

เอ็คโทพลาสซึม (Ectoplasm)	๒๗๑
ไฟฉายที่ใช้ในห้องทรง	๒๗๓
ของขวัญจากท่านเมฆแดง	๒๗๔
ของขวัญจากโลกทิพย์ (เสียงจากคนภายนอก)	๒๗๖
บรรยากาศรื่นเริงสนุกสนานในห้องทรง	๒๗๗
บ้านตุ๊กตา	๒๗๗
การจับผมและเคราของท่านเมฆแดง	๒๗๙
เสียงของท่านเมฆแดง	๒๘๐
แผ่นเรืองแสง	๒๘๑
โอปปาติกะถือไฟฉาย	๒๘๑
ของขวัญออกจากเตาร	๒๘๒
ที่มาของของขวัญ	๒๘๓
ผมของโอปปาติกะ (อาซาเอ็ล)	๒๘๕
ลักษณะของขวัญจากโลกทิพย์	๒๘๖
ของขวัญจากโลกทิพย์มาจากไหน(ในโลกมนุษย์)	๒๘๗
ของขวัญรูปพระพุทธรเจ้า	๒๘๑
ของขวัญชิ้นใหญ่สามารถผ่านคอเตารที่เล็กได้	๒๘๒

ช

แมลงศักดิ์สิทธิ์จากอียิปต์ (อาบิโอส)	๒๙๒
ของขวัญชิ้นเดียวกันที่ให้ซ้ำกัน ๒ ครั้ง	๒๙๔
ของขวัญที่ให้โดยให้เกิดขึ้นในมือของผู้รับเอง	๒๙๗
ปาฏิหาริย์เรื่องน่าทึ่งเป็นๆ เข้ามาในห้องทรงที่ ปีตมิกซิดได้	๒๙๘
ปาฏิหาริย์บังคับธรรมชาติ	๓๐๒
บังคับลม	๓๐๔
บังคับไฟ	๓๐๖
การเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในที่ไกล (เรื่องซ้อตอกไวโอเล็ตให้)	๓๐๘

ประวัติ
เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์
บทที่ ๑

การได้ยินเสียงโอดปาดิกะครั้งแรก

“ฉันจะตั้งชื่อให้เด็กคนนั้นว่าดารา (เอสเทลล์) เพราะวันหนึ่งเขาจะมีชื่อเสียงรุ่งโรจน์เหมือนกับดาว”

คุณยายของดิฉันเป็นผู้พูดประโยคข้างต้นนั้นเอง ในเมื่อท่านได้ก้มลงมามองดูเด็กหญิงอันเป็นบุตรสาวของลูกสาวของท่าน หลังจากที่ได้กั้นนั้นได้เกิดมาเมื่อประมาณ ๒ ชั่วโมงที่ล่วงมาแล้ว

คุณแม่ของดิฉันเป็นผู้บอกให้ดิฉันทราบถึงเรื่องดังกล่าวมาแล้วนั้นในเมื่อดิฉันโตขึ้น มันเป็นเรื่องซึ่งคิดดูก็ไม่ปรากฏว่ามีสาเหตุมาจากอะไรกันแน่ คุณยายของดิฉันเองก็ไม่เคยมีชื่อเสียงมาก่อนแต่ไร่ว่า จะ

มีความสามารถในการทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ และอันที่จริงท่านเองก็คงจะต้องตกใจไม่น้อย หากมีใครไปบอกให้ท่านทราบว่า ท่านมีอำนาจลึกลับในทางนี้อยู่ในตัว อย่างไรก็ตาม คุณพ่อของดิฉันไม่เห็นด้วยกับชื่อที่คุณยายตั้งให้ ท่านมีเหตุผลดีเพียงพอ ที่จะใช้ชื่ออย่างอื่นที่ท่านชอบ คือท่าน บอกว่า เนื่องจากดิฉันเกิดในเดือน พฤษภาคม และในขณะนั้นเรากำลังอยู่ที่ตำบล เมย์คอตเทซ ในเคนซิงตัน ท่านจึงจะตั้งชื่อให้ดิฉันว่า เมย์ และเรื่องก็เป็นอันว่าในทะเบียนเด็กเกิดใหม่ของตำบลนั้น ก็มีชื่อเด็กหญิงเกิดใหม่คนหนึ่งว่า เมย์ เอสเทลล์ วิลส์ บุตรีของ นายเอ็ดวิน แบล็ค สโตน วิลส์ และ นางอิโซเบล ผู้ภรรยา

บิดามารดาของดิฉันมีบุตรรวมทั้งหมดด้วยกัน ๘ คน เป็นหญิง ๕ และชาย ๓ ครอบครัวของเราอาศัยอยู่เคนซิงตันด้วยความผาสุกเป็นอันดี แม้ว่าตระกูลของเราจะมีฐานะไม่ร่ำรวยนักก็ตาม ดิฉันได้เติบโตขึ้นมาพร้อมกับพี่น้องชายหญิงทั้งหลายโดยไม่ได้มีวิแววว่า จะเป็นผู้มี

ความสามารถพิเศษอย่างใด นอกจากว่านับตั้งแต่จำ
 ความได้ ดิฉันก็ระลึกได้ว่าได้ยินเสียงต่างๆ ซึ่งไม่มี
 ใครในครอบครัวของดิฉันได้ยินกันเลย แม้ว่าในขณะ
 นั้นดิฉันจะยังไม่มีความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับการเข้าทรง หรือ
 วิญญาณเลยก็ตาม แต่ในไม่ช้าดิฉันก็ได้รู้ด้วยตนเองว่า
 เป็นเสียงของบุคคลในโลกที่พิศ และรู้อีกด้วยว่า เขา
 เหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งแห่งชีวิตของดิฉัน เช่นเดียวกับ
 ที่ดิฉันเป็นส่วนหนึ่งของเขาเหมือนกัน และด้วยเหตุนี้
 ดิฉันจึงไม่รู้สึกลัวตกกลัวปรากฏการณ์เช่นนั้นเลย แต่
 คุณพ่อของดิฉันไม่ยอมคิดเช่นนั้น ท่านไม่มีความเข้าใจ
 ในเรื่องเช่นนั้น และถึงแม้ว่าท่านจะเป็นคนรักความยุติ
 ธรรม ท่านก็คิดว่าสมควรที่จะต้องสั่งสอนดิฉันด้วยเข็ม
 ขัดหนึ่งเสียบ้างเป็นครั้งคราว เพื่อว่าจะได้ทำให้ดิฉัน
 หยตคติผันละเมอเพื่อพกเสียดี ท่านได้บอกดิฉันครั้งแล้ว
 ครั้งเล่าว่าปรากฏการณ์เช่นนั้นเป็นสิ่งชั่วร้าย และก็ได้
 ผลบ้างเหมือนกัน คือทำให้ดิฉันเชื่อว่าจิตใจของตนคง
 จะไม่ค่อยปกติไปบ้างไม่มากก็น้อยเป็นแน่ ความรู้สึกเช่น

นี้ไต่เป็นเครื่องหลอกหลอนดิฉันตลอดมา จนกระทั่ง
เมื่อถึงวันสำคัญในชีวิตในระยะต่อมา จึงได้รู้แน่ว่ามีไต่
เป็นเช่นนั้นเลย

พี่ชายของดิฉันคนหนึ่งชื่อ ไลโอเนล ไต่ถึงแก่
กรรมก่อนที่ดิฉันจะเกิด แต่ก็ไต่เป็นผู้หนึ่งที่ไต่มาหา
ดิฉันในระยะเวลาดอนแรกๆ นี้ไม่ตอนเช้าก็ตอนเย็น ซึ่ง
เราก็ไต่คุยกันเสมอ ตอนที่เขาตายนั้น เขายังเป็นเด็ก
อยู่ แต่เมื่อเวลาล่วงไป เมื่อเขามาหาดิฉันนานขึ้นๆ
ก็รู้สึกว่าเขาโตขึ้นทุกที จนกระทั่งอยู่ในระยะที่พอจะ
เรียกได้ว่าเป็นบรรลุนิติภาวะแล้ว แต่ในขณะที่เดียวกัน เด็ก
ชาวโลกทิพย์ที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับดิฉัน ก็มา
หาดิฉันบ่อยๆ เหมือนกัน และเมื่อเวลาเราคุยกัน ดิฉัน
ก็พูดออกไปดังๆ เหมือนกับคุยกับมนุษย์ ฉะนั้นเรื่องนี้เอง
ทำให้บิดามารดาของดิฉันตกใจมาก ในเมื่อท่านเห็นว่า
ดิฉันพูดคนเดียวอยู่ได้บ่อยๆ

ปรากฏการณ์เหล่านี้ เมื่อดิฉันมองย้อนหลังกลับไป
ไปในขณะนั้น ก็เข้าใจได้ดีว่าเป็นการเตรียมตัวดิฉันไว้

เพื่อภารกิจในอนาคตตนเอง เพราะเท่ากับเป็นการฝึกหัดให้ดิฉันคุ้นเคยกับเรื่องเหล่านี้เสียก่อน ที่จะได้มีโอกาสรับภาระงานที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ในวันหน้า

อศวิณขาว

ภาพนิมิตที่สำคัญครั้งหนึ่งได้เกิดขึ้นเมื่อดิฉันอายุได้ ๗ ขวบ แต่แม่เดี๋ยวนี้ดิฉันก็ยังจำภาพนั้นได้อย่างแจ่มชัดเหมือนกับเมื่อวันที่เห็นครั้งแรกจะนั้น เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อเวลาประมาณ ๘ นาฬิกาในวันที่มีอากาศปลอดโปร่งแจ่มใสวันหนึ่งแห่งเดือนพฤษภาคม วันนั้นดิฉันและน้องสาวกำลังเตรียมตัวจะไปโรงเรียนกัน ดิฉันมีผมเป็นปอยดำหนา และขณะนั้นกำลังยืนแต่งผมอยู่หน้ากระจกข้างหน้าต่าง ก็พลันรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ทางนอกหน้าต่างออกไป เมื่อดิฉันเหลือบไปมองดู ก็ได้เห็นภาพของอศวิณสวมเกราะผู้หนึ่งยืนเด่นอยู่กลางอากาศ เป็นภาพที่สุกปลั่งแลเห็นได้อย่างชัดเจนเหลือเกิน ภาพนั้นขนาดเท่ากับคนจริงๆ มีท่าทางสง่า น่าเกรงขาม และสวมเกราะห่อหุ้มร่างกายไว้ ตั้งแต่

ศรชะจรดเท้า ที่หน้าอกมีกากะบาดสีแดงสุกปลั่ง และจากศรชะของเขาจะมีหมวกเหล็กหุ้มไว้ ดิฉันยังสามารถเห็นประกายวาวของลูกนัยน์ตาทั้งสองที่ลอดกระบังหน้าออกมาได้อย่างแจ่มชัด อัครวินผู้สอดดาบใหญ่ด้วยมือทั้งสอง โดยซบปลายดาบชนไปสู่ท้องฟ้า เบื้องบน ภาพที่ปรากฏแก่สายตาของดิฉันทั้งหมด และโดยเฉพาะอย่างยิ่งตาของอัครวินผู้นั้น ปรากฏว่ามีแสงเรืองพุ่งออกมาเป็นประกาย คล้ายกับแสงแดดที่ฉายมาถูกหิมะ แล้วเกิดเป็นประกายสะท้อนออกมาฉะนั้น และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ดิฉันก็นึกถึงอัครวินผู้นั้นโดยตั้งชื่อให้ในใจว่า “อัครวินขาว” เรื่อยมา

ในขณะที่ดิฉันมองดูเขาเพลินอยู่นั่นเอง อัครวินผู้นั้นก็ค่อย ๆ ลดปลายดาบลงและหันปลายซบมาทางดิฉัน คล้าย ๆ กับจะแสดงความเคารพฉะนั้น การกระทำเช่นนั้นคงจะเป็นคล้าย ๆ กับเป็นการปล่อยกระแสอำนาจบางอย่างออกมาก็เป็นได้ เพราะปรากฏผลว่าทำให้ดิฉันรู้สึกเข้าอ่อนแทบจะยืนไม่ไหว และรู้สึกมวนในท้องเหมือนกับจะอาเจียนออกมาในทันใด

ภาพนิมิตดังกล่าวนี้คงปรากฏอยู่เป็นเวลานาน
 ดิฉันพยายามมองไปทางอื่นเสียพักหนึ่งแล้วจึงหันกลับไป
 ดูใหม่ ก็ปรากฏว่าภาพนั้นยังคงอยู่ในที่เดิม เป็นเช่นนี้
 ถึง ๓ วัน ดิฉันจึงลองเรียกน้องสาวดูว่า “คอลลี มาดู
 อะไรนี่แน่ะเธอ” คอลลีวิ่งมาดูตามที่ข้าพเจ้าเรียก และใน
 ขณะต่อมาก็ปรากฏผลทันที คือเธอเป็นลมล้มพับอยู่ ณ
 ที่นั่นเอง ส่วนภาพนิมิตอัศวินขาวก็พลันหายไปอย่าง
 ลึกลับเช่นเดียวกับที่ปรากฏขึ้นมา

เหตุการณ์อันไม่คาดฝันทำให้ดิฉันตกใจอย่างยิ่ง
 ดิฉันจึงตะโกนเรียกคุณพ่อคุณแม่โดยด่วน ซึ่งท่านก็รีบ
 กุญแจจ่อเข้ามาอุ้มเอาคอลลีออกไปจากห้องนั้น เมื่อคอลลี
 ฟื้นขึ้น เธอก็ได้เล่าให้คุณพ่อคุณแม่ฟังถึงภาพที่เธอได้
 เห็นซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับที่ดิฉันได้เห็น อย่างไม่ผิด
 เพียงเรื่องหนึ่งจึงทำให้ดิฉันประทับใจมาก เพราะรู้สึกว่าจะ
 จะเป็นครั้งแรกที่สมาชิกคนอื่นในครอบครัวของดิฉันได้
 เห็นภาพนิมิตของชาวโลกทิพย์ เช่นเดียวกับดิฉันเห็น
 เหมือนกัน และก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เรื่องนี้จะทำให้ท่าน
 ฉงนสนเท่ห์เป็นอย่างยิ่ง

หลังจากครึ่งหนึ่งแล้ว ต่อมาอีกหลายปีดิฉันจึงได้มี
 โอกาสเห็นอัศวินชาวผู้^{๕๗}นอกเป็นครั้งที่สอง ในตอนนั้นเป็น
 ตอนที่ดิฉันได้เข้าประชุมครั้งแรก ที่ควีนส์ฮอลล์ในลอน
 ดอน เป็นธรรมดาอยู่เองที่ดิฉันจะต้องรู้สึกประหม่าอยู่
 บ้าง เมื่อคิดถึงว่าตนเองจะต้องกล่าวคำปราศรัยแก่ผู้คน
 เป็นจำนวนมากในที่ประชุมเป็นครั้งแรกในชีวิต ในขณะที่
 ที่ดิฉันลุกขึ้นยืนเพื่อจะพูดนั้นเอง ก็ได้เห็นอัศวินชาวผู้^{๕๗}
 นายน้อยเหนือศีรษะของผู้ฟังในห้องประชุมนั้น เช่นเดียวกับ
 กับการ^{๕๘}ก่อน เขาได้ลดปลายตาบลงและชี้มายังดิฉัน และ
 จับปล้นก็ทำให้ดิฉันรู้สึกตัวสั่นอย่างแรง คล้ายๆ ว่ามี
 กระแสอันมีพลังพุ่งออกมาจากปลายตาบ มาทำให้ร่างกาย
 ดิฉันแยกออกเป็นเสียงๆ ฉะนั้น ขณะนั้นนักเขียนผู้มี
 ชื่อเสียงผู้หนึ่ง ชื่อ ชอว์ เดสมอนด์ อยู่บนยกพื้นใกล้ๆ
 กับดิฉัน ได้เห็นดิฉันตัวสั่นเช่นนั้น จึงถามว่ารู้สึกไม่
 สบายไปหรืออย่างไร ดิฉันสั่นศีรษะเป็นเชิงปฏิเสธและ
 ยืนนิ่งอยู่ เพื่อคอยฟังว่า ภาพนิมิตนั้นจะกล่าวคำอะไร
 ออกมาบ้าง แต่ไม่ปรากฏว่ามีคำพูดเป็นเสียงออกมาจาก

เอสเทรต์ โรเบิร์ตส์ เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม
ค.ศ. ๑๘๘๕ แต่รูปนี้ถ่ายเมื่ออายุ ๓๐ ปี ค.ศ. ๑๙๕๕

ภาพนั้น แต่ดิฉันรู้สึกขึ้นมาเองในใจว่ามีคำพูดออกมาว่า “จงรับใช้ (พระเจ้า) และจงอย่ากลัว (สิ่งอื่น ๆ)” และดิฉันก็รู้สึกที่เดียวว่า คำกล่าวเช่นนั้นมาจากอัศวินขาวอย่างแท้จริง

ในเรื่องเช่นนี้ ดิฉันใคร่ขอแจ้งให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายทราบไว้ด้วยว่า คนทรงที่จะทำอะไรได้นั้นต้องอาศัยผู้ช่วยเหลือที่เป็นโอปปาติกะ หรือชาวโลกทิพย์โดยตลอด เพราะลำพังตนเองแล้วก็ไม่มีความสามารถจะทำอะไรได้เลย และในการยืนขึ้นกล่าวคำปราศรัยแก่ที่ประชุมนั้น คนทรงก็ไม่มีทางที่จะรู้ล่วงหน้าได้เลยว่า ตนจะสามารถทำได้ดีเลวมากน้อยเพียงใด ในเรื่องเช่นนี้ ไม่มีการชักซ้อมกันมาล่วงหน้า ไม่มีใคร ๆ คอยช่วยเหลือตนอยู่หลังหลังฉาก หรือข้างเวทีเลย คนทรงจะยืนอยู่โดดเดี่ยวจริง ๆ ในระหว่างหมู่มนุษย์ และจะต้องหวังความช่วยเหลือจากโอปปาติกะอย่างเดียวเท่านั้น ดังนั้นเมื่อดิฉันกล่าวคำปราศรัยต่อประชาชน ในที่ประชุมของควีนส์ฮอลล์นั้น ก็ตกอยู่ในสถานะเช่นนี้เหมือนกัน การ

แสดงตนในที่ประชุมครั้งนั้นตลอดจนถึงในครั้งต่อมา ซึ่งต้องแสดงตนอีกเป็นระยะๆ สองสัปดาห์ต่อครั้งนั้น จึงเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดประการหนึ่ง ในชีวิตของการเป็นคนทรงของดิฉัน และการที่อัสวินขาวมาปรากฏตัวให้เห็นนี้ ก็คงเพื่อจะบอกให้ดิฉันทราบว่า ในการประกอบกิจอันสำคัญ คือการปลุกให้ประชาชนตื่นขึ้นเห็นความจริงว่า คนเราตายไปมิได้ดับสูญไปเลยนั้น ดิฉันมิได้ถูกทอดทิ้งปล่อยให้ดำเนินงานไปตามลำพังเลย และภาวะบาดสีแดงเพลิงที่ สุกปลั่ง อยู่บน หน้าอกเสื้อเอกราะของเขานั้น ก็คือสัญลักษณ์แห่งการณรงก์เพื่อเอาชนะความมืดบอดในจิตใจของมนุษย์ ซึ่งดิฉันจะต้องรับภาระดำเนินงานต่อไปนั่นเอง

คำเตือนของบิดา

ย้อนกลับมาถึงประวัติในตอนเยาว์วัยของดิฉันต่อไป ดิฉันได้เรียนจบหลักสูตรสามัญของโรงเรียนในตำบลที่เราอาศัยอยู่นั้น และได้ออกจากโรงเรียนเมื่ออายุได้ ๑๔ ปี ในระหว่างเวลาดังกล่าวนี้ ดิฉันก็ยังได้พบปะกับชาว

โลกทิพย์อยู่เป็นปกติ บุคคลผู้เป็นโอบปาติกะเหล่านี้ได้เริ่มตักเตือน ให้ดิฉันได้ทราบถึงเหตุการณ์บางอย่างในอนาคต ซึ่งในไม่ช้าก็ได้บังเกิดสมจริงตามนั้น

วันหนึ่งหลังจากที่บิดาของดิฉันได้ถึงแก่กรรมไปแล้วไม่นาน ท่านก็ได้มาที่บ้านของมารดาดิฉันในร่างทิพย์ (Spirit Body) ดิฉันเห็นท่านอย่างชัดเจนว่าท่านกำลังยืนอยู่ที่หัวบันได และกล่าวว่า “ลูกรัก พ่อเป็นห่วงเบลลามาก”

เบลลาเป็นน้องสาวของดิฉันเอง และนับจากนั้นมาดิฉันก็เฝ้าพะวงถึงคำพูดของท่านด้วยความไม่สบายใจ พอถึงวันที่ ๔ เหตุการณ์ก็เกิดขึ้นสมจริง เบลลาล้มป่วยลงอย่างหนัก และดิฉันเองก็รู้สึกไปว่าน่ากลัวเธอจะต้องเสียชีวิตในคราวนี้เป็นแน่ แต่ครั้นแล้วต่อมาเบลลาก็ก้อยๆ กระตือรือร้นเรื่อยๆ และในที่สุดก็หายเป็นปกติ

เหตุการณ์ที่ผ่านมาแสดงว่าเป็นเรื่องที่สมควรอยู่ เหมือนกันที่บิดาของดิฉันจะรู้สึกเป็นห่วงเบลลา และดิฉันก็ต้องพลอยเป็นทุกข์เป็นร้อนไปด้วย ทำให้ต้องเสีย

ใจล่วงหน้าไปโดยไม่จำเป็น ทั้งนี้ดิฉันถือว่าเป็นเรื่องที่ทำให้บทเรียนอันมีค่าแก่ตนเองได้เป็นอย่างดี และนับตั้งแต่นั้นมา ดิฉันก็พยายามห้ตระวังตนเองมากขึ้นกว่าเดิม คือไม่พยายาม แปลความหมายของ สิ่งที่ได้ยิน ได้ฟังจาก โอบปาติกะให้มากเกินกว่าเหตุหรือเกินกว่าความมุ่งหมายของผู้พูดไป ดังเช่นคราวนี้อีก.

๕ แต่งงานครั้งแรก

เมื่ออายุได้ ๑๕ ปี ดิฉันได้ไปเข้าทำงานเป็นนางพยาบาลอยู่กับครอบครัวหนึ่ง ในตำบลเทอร์นแฮม กรีน ดิฉันเป็นคนรักเด็กอยู่แล้ว และ ณ สถานที่นี้ก็มีเด็กให้ดิฉันดูแลถึง ๓ คน งานดังกล่าวจึงทำให้ดิฉันเพลิดเพลิดอยู่ตลอดเวลา ๓ ปีที่ทำงานอยู่ ครั้นแล้วดิฉันก็ได้พบ ฮิว วอเรน ไมลส์ และเราก็ได้แต่งงานกัน

ฮิว สามีของดิฉันเป็นคนใจคอโอบอ้อมอารี และเห็นอกเห็นใจผู้อื่นดี เราจึงอยู่กันมาด้วยความผาสุกดังที่ คู่ผู้ตัวเมียทั้งหลายจะพึงได้รับ ฮิวเข้าใจเรื่องปรากฏการณ์แห่งโอบปาติกะดี และตั้งนั้นจึงทำให้ดิฉันมีความ

สุขมาก เมื่อสามารถเล่าเรื่องเช่นนี้ให้แก่บุคคลที่เข้าใจ
 คนดี และจะไม่หัวเราะเยาะหรือแสดงความไม่เชื่อเช่น
 คนอื่น ดังเช่นวันหนึ่งในตอนเช้าดิฉันตื่นขึ้น และได้
 บอกกับเขาว่าดิฉันได้เห็นบ๊า แมรี ของเขาเดินอยู่ในห้อง
 นอนของเราในคืนนั้น ความจริงดิฉันก็ไม่เคยได้เห็นหน้า
 บ๊าแมรีของเขาเลย แต่ดิฉันก็ทราบได้ด้วยความรู้ที่เกิด
 ขึ้นเองภายใน (Know intuitively) ว่าภาพนั้นเป็นบ๊าของ
 เขา ต่อมาไม่ช้าเราก็ได้ทราบว่า บ๊าแมรีของเขาถึง
 แก่กรรมเสียแล้วในคืนที่ดิฉันเห็นท่านนั้นเอง

ต่อมาดิฉันก็มีเด็กที่จะต้องเลี้ยงดูอีก ๓ คน แต่
 คราวนี้เป็นบุตรของดิฉันเอง คือ โอวี เอวี่ลิน และ
 ไอร์ิส ครอบครัวของเราอยู่กันอย่างผาสุกจริงๆ แม้ว่า
 เราจะยากจนอยู่บ้างก็ตาม เพราะสามีของดิฉันมีรายได้
 จากการเป็นเสมียนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ดังนั้นเราจึง
 ต้องประสบความลำบากในด้านการเงินอยู่บ่อยๆ แต่ฮิว
 สามีของดิฉันเป็นคนใจดีเหลือเกิน และก็ยังแถมใจอ่อน
 ขี้สงสารคนเป็นที่หนึ่ง วันหนึ่งขณะที่เขากำลังเดินกลับ

บ้านพร้อมด้วยค่าแรง ๑ สัปดาห์ในวันสุดท้ายสัปดาห์นั้น เขา
 เกิดไปพบกะทาชายคนหนึ่ง ซึ่งเล่าเรื่องความยากจนใน
 ชีวิตของตนเองให้ฟัง ปรากฏผลว่าพอหมอนั้นเล่าจบ
 ฮิวส์รู้สึกสงสารจับใจ เลยมอบเงินค่าแรง ๑ สัปดาห์ที่ตน
 เพิ่งได้รับมาหยก ๆ นั้นให้ไปจนหมดเกลี้ยง เป็นอันว่า
 ดิฉันและสมาชิกแห่งครอบครัวของเราทั้งหมด ต้องอด
 แห่งอดแล้งกันแทบตายไปเป็นเวลา ๑ สัปดาห์เต็ม ๆ

หลังจากที่ได้แต่งงานกันมา ๘ ปี ฮิวส์ก็ล้มเจ็บ
 ลง ครั้งแรกเราก็คิดว่าเขาคงจะเป็นวัณโรค แต่
 จากการชันสูตรโรคของแพทย์ปรากฏว่าเขาเป็นโรคไบริท์
 (คือโรคไตอักเสบ) ซึ่งทำให้เขาไม่สามารถจะทำงานเป็น
 ปกติได้เช่นเดิมอีกต่อไป แม้ว่าเขาจะพยายามอย่างยิ่ง
 แล้วก็ตาม

ชีวิตลำเค็ญ

เมื่อถึงตอนนี้ ดิฉันก็เป็นอันต้องรับหน้าที่หาเลี้ยง
 ครอบครัว เพื่อสามสี่ที่เป็นคนไข้ที่ไม่มีหวังหายและลูก ๆ
 อีก ๓ คน เงินเบี้ยเลี้ยงชีพยามเจ็บป่วยที่เราได้รับอยู่

เป็นจำนวนอาทิตย์ละ ๑๐ ซิลลิงนั้นไม่เพียงพออย่างแน่นอน ดิฉันได้ทำงานทำเป็นแม่บ้าน โดยทำงานตั้งแต่เช้า ๘ นาฬิกาไปจนถึงบ่าย ๒ โมงที่สถานพยาบาลคนพิการแห่งหนึ่ง แต่ค่าจ้างที่ได้รับก็น้อยเหลือเกินจึงไม่เพียงพอที่จะเลี้ยงทุกคนในครอบครัวของเราได้ทั่วถึง และดิฉันก็ต้องยอมอดอาหารเสียเองบ่อยครั้ง เพื่อที่จะให้สามีและลูก ๆ ได้กินอิ่มกันมากขึ้น ปัญหาเรื่องเสื้อผ้ายังทำให้เกิดความลำบากขึ้นอีก เพื่อแก้ปัญหาเรื่องรองเท้าขาด และไม่มีเงินจะหาซื้อคู่ใหม่มาเปลี่ยนแทน ดิฉันจึงต้องใช้กระดาษหนังสือพิมพ์อัดเข้าไปเพื่อทำเป็นส้นรองเท้าแทนหนังที่ขาดไปแล้ว แต่พอถึงวันที่มีอากาศชื้นแฉะแล้ว ก็ไม่ค่อยได้ผลอะไรเลย

เข้าวันหนึ่ง หิมะตกหนัก ดิฉันออกจากบ้านไปทำงานโดยไม่มีอาหารรองท้องเลย ในที่สุดก็เป็นลมล้มสติฟุบอยู่บนกองหิมะนั้นเอง แต่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาพบเข้า เขาจึงพาดิฉันมาส่งบ้าน และดิฉันก็ต้องนอนแช่อยู่กับที่เป็นเวลาต่อมาอีกหลายวัน แพทย์ที่มาเยี่ยมสามี

ของดิฉันบอกอย่างเด็ดขาดว่าต้องนำสามีของดิฉันไปอยู่ที่ชายทะเล ดิฉันไม่ขัดข้องเพราะถือว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเขาไม่ว่าจะต้องลำบากแค่ไหนแสนเข็ญสักเท่าใด ดังนั้นเราจึงไปพักกันอยู่ที่ตำบลเฮสติงส์

ฮิว สามีของดิฉันพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะออกทำงานหาเงินมาเลี้ยงครอบครัวให้ได้ แต่สภาพของเรือนร่างอันอ่อน ปวกเปียก ของเขาไม่อำนวยให้เสียเลย เราได้เช่าแฟลตแห่งหนึ่งอยู่ที่ตำบลเฮสติงส์ และดิฉันก็พยายามทำที่ที่เราเช่าอยู่ให้เป็นเรือนพักสำหรับผู้ที่จะมาเช่าอยู่อีกต่อหนึ่ง แต่การกระทำเช่นนั้นทำให้ดิฉันต้องทำงานหนักเกินกว่าเดิม คือต้องคอยปฏิบัติสามีเลี้ยงลูก และคอยดูแลเอาใจใส่ผู้มาเช่าห้องพักถึง ๓ หน้าที่พักพร้อมกัน ในที่สุดร่างกายของดิฉันก็ทนต่อไปไม่ไหว และดิฉันก็ต้องล้มเจ็บลงอีกคนหนึ่ง

ฮิว เรียกแพทย์มาดูอาการของดิฉัน ซึ่งแพทย์ก็ออกคำสั่งอย่างเด็ดขาดว่า ดิฉันต้องพักผ่อนทันที อนิจจาทำไม ดิฉันจะไม่ทราบความจริงข้อนี้ แต่ดิฉันจะพัก

ผอนอย่างไรได้ในเมื่อยังมีอีก ๔ ปาก ๔ ท้องที่กำลังหิว
โหย ที่พึ่งตนเองไม่ได้ และที่จะขาดดิฉันเสียไม่ได้เช่น
เดียวกัน ฮิวได้บอกให้แพทย์ดูร่างกายของดิฉันซึ่งผอม
บางเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก แต่แพทย์ก็กล่าวอย่างนัก
ปรัชญาว่า “ก็คุณเคยเห็นม้าที่ทำงานเก่งตัวไหนที่อ้วน
บ้างเล่า”

ชีวิตของดิฉันในตอนนี้มีแต่ความทุกข์ยากและลำ
บากเหลือประมาณ แต่มาบัดนี้ เมื่อดิฉันมองย้อนหลัง
ไปในอดีตที่ผ่านมา ก็ตระหนักดีว่า สิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่อง
ที่เตรียมกายเตรียมใจของดิฉัน ไว้สำหรับภาระกิจอันยิ่ง
ใหญ่ในอนาคตตนเอง มันเป็นบทเรียนจากละครแห่ง
ชีวิตจริง ซึ่งสอนให้ดิฉันเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งถึงความ
ทุกข์แห่งชีวิต ด้วยประสบการณ์ของตนเอง เพราะ
ถ้าเรามีได้ผ่านความยากลำบากเช่นนั้น มาเสียก่อนแล้ว
เราจะเกิดความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นได้อย่างไร เมื่อไม่มี
ความเห็นอกเห็นใจ ความคิดที่จะปลดเปลื้องให้ผู้อื่นได้
พ้นจากความทุกข์ ก็คงจะไม่เกิดขึ้นอย่างซาบซึ้งพอ แต่

แน่ละ ในระยะเวลาดังกล่าวนี้ ดิฉันมิได้เคยคิดคำนึงถึงหลักความจริงดังกล่าวนี้เลย ดิฉันมัวแต่กังวลในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าจนไม่มีเวลาที่จะคิดถึงเรื่องใด แม้ว่าตลอดระยะเวลาดังกล่าวนี้โอปปาติกะทั้งหลายจะยังคงมาติดต่อกับดิฉันและได้ร่วมทุกข์มาด้วยกันตลอดเวลาก็ตาม ดิฉันไม่ได้คิดอะไรมากนัก นอกจากถือว่าโอปปาติกะเหล่านั้น เป็นส่วนหนึ่งแห่งชีวิตของดิฉันเช่นเดียวกับชาวโลกมนุษย์อื่นๆ ทั่วไปนั่นเอง และสมมติว่าหากดิฉันไม่มีการติดต่อกับโอปปาติกะเหล่านั้นอยู่บ้างแล้ว ดิฉันคงจะรู้สึกว่าคุณชีวิตของตน มีอะไรขาดไปอย่างมากมายแน่นอน

เวลาผ่านไปเดือนแล้วเดือนเล่า ฮิว สามีของดิฉันก็ทรุดหนักลงเรื่อยๆ วันหนึ่งดิฉันกลับบ้านในตอนกลางวัน ก็ปรากฏว่าอาการของเขาเพียบหนักลงไปกว่าเดิมเมื่อตอนเช้ามาก ดิฉันรู้สึกใจหายเมื่อรู้ว่าในครั้งนี้อาการจะไม่รอดแน่แล้ว ดิฉันรีบบอกให้เด็กๆ ไปเล่นอยู่ที่บ้านข้างเคียงเสียก่อน แล้วนั่งลงข้างเตียงและจับมือของเขา

มากุมไว้ด้วยใจหดหู่ เขายังคงมีอาการรู้สึกตัว และหมดสติสลั่กันไปเป็นพักๆ และแม้ว่าดิฉันจะพูดปลอบโยนอย่างใด ส่วนมากเขาก็คงไม่ได้ยินเท่าใดนักแต่ในระหว่างนั้นดูเหมือนเขาจะได้สติขึ้นมาบ้าง ๒ หรือ ๓ ครั้ง ซึ่งครั้งหนึ่งเขาได้กล่าวแก่ดิฉันว่า “สำหรับเธอไม่เป็นไรหรอก ที่รัก พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะพิทักษ์รักษาเธอเอง”

คืนนั้นดิฉันนั่งดูอาการเขาอยู่จนตีก และเขาก็ได้จ้องดูดิฉันอยู่จนกระทั่งหมดลมหายใจ ในขณะที่เขาสิ้นลมนี้เอง ดิฉันก็ได้ยินเสียงประหลาดที่ดังอย่างน่าหวาดเสียวมาจากห้องครัว มันดังคล้ายๆ กับว่ามีใครคนหนึ่งกำลังฉีกผ้าให้ขาด และสลั่กับเสียงหวดแซ่เป็นระยะๆ ปรากฏการณ์ครั้งนี้ทำให้ดิฉันรู้สึกเสียวสยองอย่างพูดไม่ถูก ดิฉันนั่งตกตะลึงกระตึกกระเต๋ยไม่ได้อยู่ชั่วพักหนึ่งแล้วเสียงนั้นก็สงบลง

ดิฉันเหลือบมองดูชีวิตอีกครั้งหนึ่ง ความคิดล่องลอยย้อนหลังไปถึงวันที่เราได้เคยมีความสุข ร่วมกันในชีวิตรักอันบริสุทธิ์ของเราทั้งสอง และในทันใดนั้นเอง

ดิฉันก็ได้เห็นวิญญาณของเขาออกมาจากร่างที่บังคับหา
ชีวิตไปแล้ว วิญญาณนั้นออกมาจากทางท้ายทอยของ
เขาและค่อยๆ หลอมตัวเข้าปรากฏเป็นรูปร่างเหมือน
กับกายเนื้อของเขาไม่มีผัดเพี้ยนวิญญาณหรือกายทิพย์
ของฮิวลอยอยู่เหนือกายเนื้อประมาณ ๑ ฟุต โดยปรากฏ
อยู่ในท่านอนเช่นเดียวกับกายเนื้อนั่นเอง และมี
สายใยผูกติดอยู่กับกายเนื้อที่ศีรษะ ทันใดนั้น สาย
ใยก็ขาดออก และร่างทิพย์ก็ลอยผ่านฝาผนังห้องหาย
ไป

ดิฉันลุกเดินเข้าไปในครัวเพื่อจะไปหาน้ำมาล้าง
หน้าและมือของเขา แต่แล้วก็ได้ประสพภาพที่มหัศจรรย์
อยู่เบื้องหน้า กระจาดยปิดฝาผนังทางด้านหนึ่งของห้อง
ซึ่งมีขนาด ๑๒ ฟุต ปรากฏว่าถูกฉีกขาดลงมาเป็น
แถบๆ ตลอดทั้งแถว นี่เองเป็นที่มาของเสียงที่ดังเหมือน
ใครฉีกผ้าอยู่เมื่อตอนที่เขาสันใจเมื่อครู่หนึ่งนี้ มันเป็น
ประจักษ์พยาน แสดงถึงอำนาจของจิตครั้งแรกที่ดิฉันมี
โอกาสได้เห็นประจักษ์ชัดเจนด้วยตาตนเอง ดิฉันเองก็

ยังไม่สามารถอธิบายถึงเหตุผลของปรากฏการณ์เหล่านี้ได้
ว่า จะมีส่วนสัมพันธ์กันอย่างไร แต่ก็รู้สึกว่าจะเข้าใจความหมายได้บ้างว่า คงจะเป็นคล้ายๆ กับสัญลักษณ์
ของการเปิดเผยมันหรือเครื่อง ปกคลุมอะไรบางอย่าง
ฉะนั้น

ดิฉันไม่มีเงินพอที่จะหาซื้อดอกไม้ได้ จึงชวนเด็ก
ไปเก็บดอกไม้สีม่วง ซึ่งสามีดิฉันชอบมากมาจากทุ่งหญ้า
ในบริเวณนั้น แล้วเราทั้งหมดยกก็ช่วยกันสานทำเป็นพวง
หรือดอกไม้พวงหนึ่ง

หลังจากที่ชีวิตสิ้นชีวิตแล้ว เขาได้มาหาดิฉันเป็น
เวลา ๓ คืนติดต่อกัน ในคืนที่ ๓ เขาได้กล่าวว่า “ที่รัก
ฉันต้องการเธอเหลือเกิน ฉันอยากให้เธอมาอยู่กับฉัน
ด้วย”

“แต่ฉันจะไปอยู่กับเธอได้อย่างไรคะ ชิว” ดิฉัน
ถามด้วยความเศร้าสลด

“ก็ตายตามมาเสียล่ะซี” เสียงชิวบอก

“แต่ฉันจะทำได้อย่างไร ที่รัก ลูกของเราทั้ง ๓ คน
ยังต้องการดิฉันอยู่”

ฮิวนิ่ง ไม่ได้กล่าวอะไรอีกเลย ความเจ็บป่วย
อย่างเรอรั้งเป็นเวลานานมาก คงจะทำให้จิตใจของเขา
ได้รับความทุกข์ทรมานหลงเหลืออยู่อีกมาก ดิฉันเข้าใจ
ความซ้อันดี ทั้งนั้นเขาจึงต้องการให้ดิฉันปฏิบัติพยาบาล
เขาอยู่อีก

แต่หลังจากการฝังศพแล้ว เขาได้มาปรากฏตัวอีก
ครั้งหนึ่ง คราวนี้เขาได้กล่าวเป็นเชิงขอร้องว่า “ที่รัก
ในตอนนั้นฉันยังเข้าใจผิดอยู่ จึงคิดว่าอยากให้เธอมาอยู่
ด้วยเช่นเดิม แต่เดี๋ยวนี้ฉันเข้าใจเรื่องถูกต้องดีแล้ว ที่
เธอได้บอกฉันเสมอๆ นั้นเป็นความจริงทุกประการ ใน
โลกของฉันบัดนี้ ทุกคนยังมีชีวิตอยู่ต่อไปเช่นเดิม ไม่
มีใครตายเลย น่าประหลาดและอัศจรรย์ดีเหลือเกิน
(Here all live on and cannot die. It is wonderful)

ด้วยความตื่นตันใจ ดิฉันได้ตอบเขาว่า “ถูกแล้ว
ค่ะ เธอยังมีชีวิตอยู่ และผู้อื่นทั้งหลายก็ยังมีชีวิตอยู่
ต่อไปเช่นเดียวกัน ดิฉันจะรับภาระนำความจริงข้อ
นี้ไปประกาศแก่ชาวโลกให้รู้ทั่วกัน” (You live, and-
others live, It is the message I must tell the world)

บทที่ ๒

เมฆแดง

ฮิว ถึงแก่กรรมในเดือนพฤษภาคม ๑๙๑๙ หลังจากดิฉันมีอายุครบ ๓๐ ปี ได้ ๓ วัน

เนื่องจากบัดนี้เราไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพักอยู่ที่ชายทะเลอีกต่อไปแล้ว ดิฉันจึงอพยพจากเฮสติงส์และมาอยู่กับลูก ๆ ๓ คน ที่แฮมตันออนเทมส์ ในระหว่าง ๑๒ ปี ของชีวิตสมรสนี้ แม้ว่าเราจะต้องเผชิญกับความทุกข์ยากแสนสาหัสก็ตาม แต่ในทางใจเราก็เป็นครอบครัวที่มีความสุข และสามัคคีกันดีครอบครัวหนึ่งทีเดียว ขณะนั้นลูก ๆ ของดิฉันก็โตพอที่จะพูดกันรู้เรื่อง และเป็นเพื่อนแม่ของเขาได้แล้ว ดังนั้นแม่จะขาดฮิวไปคนหนึ่ง แต่ความสามัคคีปองตองกันในครอบครัวของเรายังคงมีอยู่เช่นเดิม

กับลูก ๆ ดิฉันไม่ได้เคยระแคะระคาย เรื่องโอบปาติกะให้แสร้งเลย แต่ในไม่ช้าเราก็รู้ว่า ดิฉันมีความสามารถลึกลับเป็นพิเศษซึ่งแก่ไม่มี และแก่ก็ไม่เข้า

ใจว่ามีไค้อย่าง แต่ก็เป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความสนุกสนาน เล็ก ๆ น้อย ๆ ในครอบครัวของเราได้เป็นอย่างดี ในเมื่อดิฉันทำนายเหตุการณ์ ล่วงหน้าบางสิ่งบางอย่างได้ถูกต้อง บางครั้งดิฉันก็ทำให้แก่ประหลาดใจและตกใจไม่น้อย ในเมื่อดิฉันบอกให้แก่ทราบว่า แกทำอะไรกันบ้าง ในระหว่างที่ดิฉันไม่อยู่ ทำทางและสีหน้าอันเต็มไปด้วย ความพิศวง ของแกทำให้ดิฉันพลอย สนุก สนาน ไปด้วย และดูเหมือนว่า แกก็ชอบที่จะได้รับความประหลาดใจในทำนอง^๕น้อย ๆ และบ่อยครั้ง^๕ทีเดียวแกก็พยายามหาอุบายหลอกล่อต่าง ๆ นานา ตามประสาเด็กเพื่อจะให้ดิฉันทายผิดให้จงได้ การเล่นอย่างหนึ่งที่แกชอบมากก็คือเล่นทาย ชื่อเพลง ในแผ่น เสียงต่าง ๆ เด็ก ๆ มักจะหยิบแผ่นเสียงขึ้นมาไขว่หลังเอา ไว้และให้ดิฉันทายชื่อให้ถูก ซึ่งดิฉันก็ทายถูกเกือบทุกครั้งเหมือนกัน แต่นาน ๆ ครั้ง พอดิฉันทายผิดบ้าง ^๕ทั้งสามคนต่างก็พากันหัวเราะชอบใจเต็มแรงเต็มกายนัยใหญ่

กลางสังหรณ์ครั้งแรก

ในระยณะนี้ดิฉันก็เผชิญปัญหาการเลี้ยงครอบครัวอีก และก็ได้งานทำที่โรงงานแห่งหนึ่งโดยมีหน้าที่เป็นพนักงานเย็บปักเครื่องบิน วันหนึ่งขณะที่ดิฉันกำลังเย็บเรือชูชีพที่ทำด้วยผ้าใบอยู่นั้น ดิฉันก็เกิดความรู้สึกขึ้นมาเองอย่างรุนแรงว่าเรือชูชีพลำนี้ จะต้องถูกใช้ในคราวฉุกเฉินอย่างแน่นอน ในครั้งนี้ดิฉันได้บอกกับเพื่อนๆ ถึงความรู้สึกอันรุนแรงนี้ แต่ก็ไม่มีใครเอาใจใส่ ต่อมาเหตุการณ์ก็ปรากฏสมจริง คือนักบินลองเครื่องของบริษัทที่พยายามจะบินข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกนั้น ประสบอุบัติเหตุ ต้องใช้เรือผ้าใบนั้นช่วยชีวิตตนเองในยามฉุกเฉินจริงๆ เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ดิฉันจิตใจอย่างหนึ่ง คือว่าดิฉันได้พยายามเย็บเรือใบลำนั้นด้วยความประณีตอย่างสุดฝีมือ และก็ได้ปรากฏว่าผลงานของดิฉันไม่เสียหาย คือเรือลำนั้นช่วยชีวิตนักบินไว้ได้ตลอดรอดฝั่ง โดยไม่ฉีกขาดไปเสียก่อน

แต่ความลำบากยากแค้นต่างๆ ที่ได้รับในระยะ
เวลาหลายปีที่ผ่านมาแล้วนั้น ทำให้ฉันต้องทำงานหนัก
เกินตัว และรับประทานอาหารไม่พอเพียงกับความต้อง
การของร่างกาย ผลก็คือสุขภาพของฉันทรุดโทรมลงอีก
ซึ่งทำให้ฉันต้องป่วยกระเสาะกระแสะ สามวันสี่วันไข
มาหลายเดือน ทำให้ฉันเริ่มรู้สึกหมดหวัง และคิดว่า
คงจะไม่สามารถกลับเป็นคนแข็งแรงได้เช่นเดิมอีกต่อไป
แล้ว แต่ความจำเป็นในชีวิตก็มักเป็นเหตุให้เราทำอะไร
ได้หลายอย่าง ซึ่งตนเองก็ไม่เคยคิดฝันว่าจะทำได้ ทั้ง
นั้นพอฉันค่อยกระเตื้องขึ้นเล็กน้อย คิดว่าพอจะบังคับ
สังขารออกไปทำงานได้ ก็ไปหางานทำได้แห่งหนึ่ง โดย
เป็นพนักงานรับใช้ที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง ที่สถานีวิคตอเรีย
ในระยะนี้ตอนกลางวัน เด็กๆ ไปโรงเรียนกลางวันกัน
หมด ดังนั้นฉันจึงออกไปทำงานข้างนอกได้สะดวก แต่
งานใน หน้า ที่นี้ก็หนัก และเหน็ดเหนื่อย มากเหลือ เกิน
ฉันจำต้องตื่นตั้งแต่ ๖ นาฬิกาทุกเช้า ทำงานบ้านและ
เตรียมหาอาหารให้เด็กไปโรงเรียน ต่อจากนั้นจะต้องรีบ

ไปทำงานที่ภัตตาคาร และกว่าจะกลับมาบ้านได้อีกครั้ง
 หนึ่งก็ตกขาว ๓ ทุ่ม หรือ ๔ ทุ่ม ผู้ที่เอื้อเฟื้อทำหน้าที่
 ที่แม่บ้านแทนดิฉันในตอนเย็น ก็คือลูกสาวคนโตและ
 เพื่อนบ้านที่มีใจกรุณาอีกคนหนึ่ง ซึ่งคอยดูแลแก่ให้
 เรียบร้อยจนกว่าดิฉันจะกลับจากทำงานในตอนดึก

งานประจำวันอันแสนจะเหน็ดเหนื่อย ดังกล่าวนี้
 ทำให้ดิฉันต้องทนลำบากตรากตรำ จนกระทั่งถึงปลายปี
 ๑๙๒๐ ดิฉันก็ได้แต่งงานกับ อาเธอร์ โรเบิร์ตส์ ต่อ
 จากนั้นดิฉันก็ออกจากงานที่ภัตตาคาร มารับภาระเป็น
 แม่บ้านซึ่งทำให้ดิฉันค่อยมีความสุขมากขึ้น เพราะจะได้
 มีโอกาสอยู่ใกล้กับลูก ๆ มากกว่าเดิม ในระหว่างนี้ชาว
 โลก ทิพย์ หรือ โอบปาติกะก็มา ติดต่อกับดิฉัน เป็นประจำ
 และดิฉันก็ได้สนทนาถึงเรื่องนี้ กับเพื่อนบ้าน คนหนึ่งชื่อ
 มิสซิส สเตด และต่อมาดิฉันก็ได้ไปร่วมพิธีกับคณะ
 ทรงวิญญาณที่ แฮมตัน ฮิลล์ ด้วย

นิมิตครั้งแรก

ในการเข้าทรงแต่ละครั้ง มีคนทรงแต่ละคน เปลี่ยนเวรกันไป แต่ดิฉันก็รู้สึกว่าคุณเหมือนว่าคนทรงแต่ละคน พยายามเพิ่มจุดสนใจมาที่ดิฉันทั้งสิ้น ซึ่งดิฉันในตอนแรกก็คิดว่าคงจะเป็นอุปายให้ดิฉันเข้าเป็นพวกของเขาเสียมากกว่า ในการเข้าทรงครั้งที่ ๓ สตรีผู้เข้าทรงชื่อนาง อาลิษาเบธ แคนนอค ซึ่งดิฉันรู้ดีว่าเป็นผู้ที่มีผู้คนเคารพนับถือในความสามารถและคุณธรรมของเธอมาก ได้เอ่ยชื่อของดิฉันออกมาโดยตรง เธอกล่าวว่า “เธอเป็นคนทรงผู้ที่มึนงานจะต้องทำต่อไปอีกมาก เธอเป็นผู้ที่ทางโลกของโอปปาติกะเลือกสรรแล้วนะ ขอเธออย่าทำเพิกเฉยต่อเสียงเรียกนี้เสียเลย จงมาหาดิฉันหลังจากเสร็จการเข้าทรงนี้แล้วเถิด”

ดิฉันได้ไปหานางอาลิษาเบธ แคนนอค ตามนัด และเราก็ได้สนทนากันถึงเรื่องโอปปาติกะ ดิฉันได้บอกเธอว่า ดิฉันเกิดความรู้สึกกลัวขึ้นมาบ่อยๆ ว่า ตนเองอาจจะเห็นภาพลวงตาไปเองก็ได้ เพราะอย่างน้อยคุณ

พ่อของดิฉันเองก็ได้เคยบอกแก่ดิฉันเช่นนั้น และแม้ใน
 ขณะนั้นเอง ทั้ง ๆ ที่นางแคนนอกให้คำรับรองอีกชั้น
 หนึ่งว่าดิฉันเป็นคนทรงจริง ๆ ดิฉันก็ยังไม่แน่ใจอยู่ที่
 ดิฉันจึงขอร้องให้เธอพิสูจน์ความจริงข้อนี้ โดยเหตุการณ์
 บางอย่างที่เกิดขึ้นภายนอก และซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับจิต
 ใจของดิฉันเลย ถ้าหากเป็นไปได้จริง ๆ ดิฉันก็จะได้มี
 กำลังใจสามารถเผชิญหน้ากับความยากลำบากของภาระกิจ
 ที่รออยู่เบื้องหน้าได้ เธอเห็นด้วยและได้กล่าวว่า “ ถ้า
 เช่นนั้นเธอจงกลับไปบ้านก่อนและนั่งรออยู่ที่โตะ ฉันทัน
 เชื่อว่า โอปปาติกะจะมาติดต่อกับเธอทางวัตถุได้ใน
 ตอนนั้น ”

ดิฉันได้ทำตามคำสั่ง โดยตรงไปที่บ้านและนั่งอยู่
 ที่โตะโดยลำพังคนเดียว นึกหวังและนึกหวังสลับกันไป
 อย่างไม่รู้แก่ใจ ในคืน นั้น ไม่มี เหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นเลย
 และแม้ต่อมาอีก ๖ คืนก็ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีก ดิฉัน
 นั่งอยู่อย่างเงิบและเหงาลำพังคนเดียวเช่นนั้น จนกระ-
 ทั่งคิดว่าตนเองอาจจะสติไม่ค่อยดีเสียแล้ว โตะตัวนั้นก็

ยังเป็นโตะที่ไม่มีชีวิตชีวาอยู่เช่นเดิม ไม่ปรากฏแม้แต่
 การเคลื่อนไหวกระดูกกระดูกแต่อย่างใด ดิฉันจึงตกลง
 ใจเด็ดขาดว่าจะลองนั่งอีกคืนหนึ่ง เป็นคืนสุดท้าย ซึ่ง
 หลังจากที่ได้คอยมาเป็นเวลานาน เหตุการณ์ก็ยังเป็น
 ปกติเช่นเดิม เมื่อคิดว่าจะอดทนต่อไปไม่ไหวและตกลง
 ใจว่าเห็นจะต้องพอกันที ดิฉันก็ลุกขึ้นด้วยความรู้สึกหตุ
 พร้อมกับบอกตัวเองว่า ผู้อื่นอาจจะเป็นคนทรงได้ แต่
 ดิฉันเห็นจะเป็นไม่ได้แน่นอน ดิฉันยกโตะขึ้นและคิด
 ว่าจะย้ายไปไว้ที่เดิมทางมุมห้องตรงกันข้าม มันเป็นโตะ
 ที่มีสามขา และดิฉันต้องใช้แรงมากพอที่จะยกไปที่
 เดิมได้ “พอกันที” ดิฉันบอกกับตัวเอง “ต่อไปนี้ใคร
 จะมาชวนให้เป็นคนทรงเห็นจะไม่สำเร็จอีกแล้ว”

พอวางโตะไว้ที่เดิมเสร็จดิฉันก็หันหลังกลับ และ
 เดินออกมา ทันใดนั้นเอง โตะตัวนั้นก็ลอยขึ้นบน
 อากาศปลิวมากระทบหลังดิฉันเข้าโครมใหญ่ ดิฉันตก
 ตะลึงพูดไม่ออกไปครู่ใหญ่ พอได้สติก็เกิดรู้สึกตกใจกลัว
 สุดขีด รีบวิ่งหนีไปที่มุมห้องอีกด้านหนึ่ง

โต๊ะตัวนั้นยังคงไล่ตามดิฉันมาอย่างไม่ลดละ ทั้งระยะห่างจากดิฉันเพียงไม่กี่ก้าว เมื่อดิฉันหยุด มันก็หยุดด้วยเหมือนกัน คอตกลงกับพ่นเสียงดังตึกใหญ่

หลังจากหายจากการช็อคแล้ว ดิฉันก็รู้ได้ทันทีว่า เหตุการณ์นี้ได้พิสูจน์กันอย่างแน่ชัดเหลือเกิน ให้ดิฉันเห็นความจริงที่ปรารถนาจะเห็น และพร้อมกันนั้นก็รู้สึกมีความขอบคุณอย่างลึกซึ้ง ดิฉันหันกลับไปเอามือข้างหนึ่งวางลงบนโต๊ะตัวนั้นแล้วกล่าวว่า “ขอบคุณค่ะ ไม่ว่าท่านจะเป็นใครก็ตาม”

เป็นการยากที่ดิฉันจะบรรยายให้ท่านผู้ฟังได้ทราบความรู้สึกในครั้งนั้นได้อย่างไร มันเป็นความรู้สึกที่เอิบอาบและเต็มไปด้วยความปีติ ทำให้ดิฉันรู้สึกคล้ายๆ กับว่า ตนเองไปเกิดอยู่ในระดับหรือในภูมิของวิญญูณอย่างใหม่ ดิฉันพยายามควบคุมสติไว้ไม่ให้ตื่นเต้นจนเกินไปในตอนนั้น ซึ่งได้มีโอกาสเห็นและได้ยินเสียงของโอป-ปาติกะซึ่งเป็นผู้พิทักษ์ชีวิตของดิฉันเป็นครั้งแรก เสียงนั้นกล่าวเป็นภาษาอังกฤษอย่างชัดเจน ซึ่งไม่ใช่ลักษณะของชาวอังกฤษตามปกตินัก

“เรามาเพื่อช่วยชาวโลก เจ้าจะช่วยกันกับเรา
และเราก็จะช่วยกันกับเจ้า”

“ท่านเป็นใคร” ดิฉันถามเสียงนั้นออกไป
มีเสียงตอบออกมาว่า “เราคือเมฆแดง”

ในทันใดนั้นเอง ดิฉันก็เห็นส่วนศีรษะของ
ชายผู้หนึ่งปรากฏออกมาท่ามกลาง รัศมีสีขาวทลอมอยู่
โดยรอบ โอบปติกะผู้ที่มีผิวสีแดง นัยตาดำและมี
เคราดำ ในขณะนั้นเอง ดิฉันก็รู้สึกแน่ใจขึ้นมาเอง
คล้าย ๆ กับเมฆแดงได้บอกให้ดิฉันทราบว่า ทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่ดิฉันได้ประสบมาแล้วในอดีตอันเต็มไปด้วย
ความทุกข์ยากและความลำเค็ญนานาประการก็ดี เสียง
ของโอบปติกะที่ดิฉันได้ยินมาก่อนก็ดี ล้วนเป็นส่วน
หนึ่งของแผนการณ์ หรือวิถีชีวิตของดิฉันที่ได้ถูกลิขิต
เพื่อให้มาลงเอยในทำนองนั้นนั่นเอง บัดนี้ดิฉันรู้สึก
แน่ใจอย่างเต็มที่แล้วว่า ภารกิจอันสำคัญในชีวิตของ
ดิฉันที่จะมีต่อไปเบื้องหน้านั้น ได้เริ่มต้น ณ บัดนี้แล้ว

รูปท่านเมฆแดง

หนึ่ง สัปดาห์ ที่ดิฉันได้พบเมฆแดงเป็นครั้งแรก
ดิฉันได้ช่วยให้อาเธอร์ผู้สามีมานั่งในการเข้าทรงด้วยกัน
เราได้ตั้งม่านลงปิดสนิทเพื่อไม่ให้แสงสว่างภายนอกเข้า
มาได้ และก็นั่งบนเก้าอี้ ๒ ตัวซึ่งตั้งอยู่ตรงกันข้ามกัน
อาเธอร์นั่งบนเก้าอี้ตัวใหญ่ซึ่งบุหนังหนา ดิฉันนั่งเก้าอี้
ตัวเล็ก ซึ่งเป็นเก้าอี้ไม้สลักเป็นลวดลายเป็นรูปโปรงๆ

เราได้นั่งหันหน้าเข้าหากันในความมืดอยู่ครู่หนึ่ง
และพักหนึ่งก็ปรากฏเป็นแสงสีทองสุกสว่าง ส่องแสง
อยู่เบื้องบนศีรษะของดิฉัน และ ปกคลุม ร่างของ
ดิฉันไว้ คล้าย ๆ กับไฟฉายขนาดใหญ่ในโรงละคร
ณนั้น และในทันใดนั้นเอง อาเธอร์ก็ร้องขึ้นมาว่า
“อ้าว เธอไปไหนเสียแล้ว เอสเทลล์ ?”

ดิฉันไม่เข้าใจว่าเขาหมายความว่าอะไรกันแน่
เพราะดิฉันก็รู้ตัวดีว่าไม่ได้ลุกจากเก้าอี้ไปไหนเลย จึง
คิดเอาเองว่า อาเธอร์คงจะแก๊งล้อดิฉันเล่น จึงตอบ
ไปอย่างค่อนข้างจะหงุดหงิดสักเล็กน้อยว่า “ดิฉันไม่ได้
ไปไหนเลย เพราะยังนั่งอยู่ที่เดิมอยู่ตลอดเวลา”

“ไม่มีแน่นอนทีเดียว” อาเธอร์พูด “เก้าอี้
ของเธอว่างเปล่าอย่างแน่นอน ฉันเห็นที่นั่ง เห็น
พนักอิง เห็นทุกอย่างชัดเจน เธอไม่ได้นั่งอยู่บนเก้าอี้
แน่นอน”

คราวนี้ถึง คราวที่ ดิฉัน จะ ต้อง ประหลาดใจบ้าง
“แต่ดิฉันไม่ได้ลุกไปไหนเลยจริง ๆ นะอาเธอร์”

แต่อาเธอร์กลับยืนยันมาอีกว่า ที่นั่งของดิฉันไม่
มีคนนั่งอยู่เลย และเขาได้กล่าวต่อไปว่า “ฉันยังสามารถ
เห็นรูปรูสกีที่ที่นั่งของเธอได้อย่างชัดเจน”

“ถ้าเช่นนั้นลองบอกดิฉันว่า รูปรูสนั้นมีกี่รูป”

“อาเธอร์ชะโงกมาข้างหน้า และเอานิ้วชี้ของเขา
ชี้ไปมาตาม รูปรูของ ไม้ที่ดิฉัน นั่งทับอยู่ เพื่อจะนับ
จำนวนรูปรูเหล่านั้น ตลอดเวลาเหล่านั้น เขารู้สึกว่านิ้ว
ของเขาไม่ได้สัมผัสร่างกายของดิฉันเลย และดิฉันเองก็
ไม่รู้สึกรู้ว่านิ้วของเขา ได้สัมผัสกับร่างกายของดิฉันแต่
อย่างไร

ต่อมาอีกครู่หนึ่งแสงสีทองสุกปลั่งที่ปรากฏอยู่เบื้อง
บนศีรษะของดิฉัน ก็หายไป อย่าง ลึกลับ เช่นเดียวกับที่

ปรากฏขึ้นเหมือนกัน และทุกสิ่งทุกอย่างในห้องนั้นก็มืด เช่นเดิม อาเธอร์รีบลุกขึ้นเปิดไฟเพื่อจะดูให้ชัดว่า ดิฉันยังคงนั่งอยู่ที่เดิมหรือเปล่า และเขาก็กล่าวว่า “ลุกขึ้นยืนหน่อยซีเธอ”

เมื่อดิฉันลุกขึ้นยืน เราก็ได้ช่วยกันนับรูปของเก้าอี้ ก็ปรากฏว่าได้จำนวนเท่ากันกับที่อาเธอร์ได้นับมาแล้วเมื่อสักครู่ โดยไม่ผิดเพี้ยน

หลายปีต่อมาได้ มีเหตุการณ์แบบนั้นเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง แต่เป็นไปในลักษณะตรงกันข้าม คือมีช่างถ่ายรูปคนหนึ่งต้องการจะถ่ายรูปดิฉัน ช่างถ่ายรูปผู้นั้นเห็นดิฉันนั่งอยู่บนเก้าอี้อย่างชัดเจน แต่เมื่อนำฟิล์มไปล้างก็ปรากฏว่าติดแต่ภาพเก้าอี้เท่านั้น ส่วนร่างกายของดิฉันหายไปได้อย่างประหลาด

กลางสังหรณ์ ครองท ๒

ในปี ๑๙๒๒ ดิฉันมีบุตรหนึ่งชื่อ เทอร์รี่ และ
 ต่อมาเมื่อเขามีอายุได้ ๑ ขวบ ครอบครัวของเราก็ได้
 รอดพ้นจากอันตรายมาได้อย่างหวุดหวิด เย็นวันหนึ่ง
 ดิฉันได้ออกไปนอกบ้าน และได้กลับมาพร้อมกับนาง
 เค็นท์ซึ่งเป็นคนทรงคนหนึ่งเหมือนกัน เมื่อเรากลับมา
 ถึงบ้าน ก็พบอาเธอร์สามดิฉันกำลังทาสีตุลีนชักอยู่ด้วย
 สีขาว เมื่อเราเข้ามาในห้องนั้น นางเค็นท์ได้เหลียวไป
 มองดูรอบ ๆ แล้วกล่าวว่า “ทำไมเธอจึงทาสีนี้ด้วยสี
 ขาว ในเมื่อของอย่างอื่นในห้องนี้ทาสีดำหมด” ในตอน
 นั้นทั้งอาเธอร์และดิฉันเองก็ไม่เข้าใจว่าที่เธอพูดนั้น
 หมายความว่าอะไร และนางเค็นท์เองก็ไม่ได้อธิบายคำ
 พูดของเธอให้แจ่มแจ้ง ดิฉันเองก็เห็นว่าในห้องนั้นไม่มี
 อะไรที่ทาสีดำเลย แต่เนื่องจากนางเค็นท์ไม่ได้กล่าว
 อะไรต่อไปอีก ดิฉันก็เลยคิดว่า ปล่อยให้เรื่องยุติกันแค
 นั้นจะดีกว่า

อย่างไรก็ตาม เราก็เข้าใจเหตุผลในเวลาไม่ช้า
 คืออีก ๒ คืนต่อมา

ห้องนอนของเราในบ้านของดิฉันมีเตียงคู่ตั้งอยู่
 ซิดกำแพงด้านหนึ่ง และตามปกติดิฉันจะนอนซิดฝาห้อง
 คินนั้นดิฉันนอนหลับไปพักหนึ่ง ก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นมา
 และได้รับความประหลาดใจอย่างยิ่ง ที่ปรากฏว่าตน
 เองลงมานอนกลิ้งอยู่บนพื้นห้อง แต่เนื่องจากในขณะ
 นั้นกำลังงัวเงียเต็มที ดิฉันก็เลยไม่อยากจะคิดหาเหตุผล
 ว่าตนปาฏิหาริย์ลงมาจากเตียงได้อย่างไร และก็ไม่ได้ตะ-
 กายขึ้นเตียงไปนอนตามเดิมอย่าง ไม่เอาใจใส่ต่ออะไรทั้ง
 หมดและก็หลับไปได้อีกพักหนึ่ง แต่แล้วก็ต้องตื่นขึ้นมา
 อีก และก็ปรากฏว่าตนเองลงมานอนกลิ้งอยู่ข้างล่างเช่น
 เดิม คราวนี้ดิฉันหายงัวเงียไปบ้างเล็กน้อย แต่ก็ยัง
 อยากนอนต่ออยู่ดี จึงคลานขึ้นเตียงไปอีกจนได้ ขณะ
 ที่กำลังเคลม ๆ นั้นเอง ก็รู้สึกว่ตนเองลอยขึ้น ข้าม
 สามมัตถกพลกกลงบนพนอกกรงหนึ่งอย่างไม่มีพิธีต้อง
 คราวนี้เป็นอันว่าดิฉันหายงัวเงียเป็นปลิดทิ้ง ขณะที่ดิฉัน
 ใช้มือท้าวพื้นห้องเพื่อจะพะยุงร่างลุกขึ้นนั้นเอง ก็เห็น
 ว่ามีไอขาว ๆ พลุ่ขึ้นมาด้วย ดิฉันลองเอามือควานขึ้น
 มาสูดดมดู ก็รู้ได้ทันทีว่าควันไฟนั่นเอง

ดิฉันผลุนผลันลุกขึ้นตะโกนบอกอาร์เธอร์ว่า ไฟไหม้บ้านแล้ว และเราก็รีบกระหืดกระหอบพาเด็ก ๆ ออกมานอกบ้าน ให้แก่ได้ไปรวมกันอยู่ในสวนด้านหลังด้วยความปลอดภัย ตำรวจดับเพลิงได้บอกให้เราทราบในภายหลังว่าห้องนั่งเล่นของเราคงจะได้ไหม้ครู่หนึ่งอยู่เป็นเวลานานกว่า ๒ ชั่วโมงแล้ว และเมื่อเปิดประตูออกในทันใดจึงเกิดเป็นไฟลุกไหม้ขึ้นอย่างรวดเร็ว

หลังจากไฟสงบแล้ว เราได้ช่วยกันสำรวจความเสียหายครั้ง^{๕๕}นี้ ปรากฏว่า ห้องนั่งเล่นของเรา เครื่องเฟอร์นิเจอร์ต่างๆ รวมทั้งตู้ลิ้นชักซึ่งอาเธอร์ได้ทำสีขาวไว้เมื่อ ๒-๓ วันก่อนนั้นถูกไฟไหม้เกรียมดำหมด ตอน^{๕๖}นี้เองเรา จึงนึกขึ้นมาได้ถึง คำพูดอันเป็น ลางสังหรณ์ของนางเคนท์เมื่อไม่กี่วันก่อน^{๕๗}นี้ อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ครั้ง^{๕๘}นี้ ก็ทำให้ดิฉันรู้สึกหายใจติดกังวลไปได้อย่างหนึ่ง คือบัดนี้ดิฉันรู้สึกแน่ใจแล้วว่ามี โอบปาติกะคอยคุ้มครอบรักษาดิฉันอยู่ การที่ดิฉันถูกทุ่มลงจากเตียงมากองอยู่ที่^{๕๙}พื้นถึง ๓ ครั้ง ๓ คราน^{๖๐}นี้ เป็นประจักษ์พยานอย่างดี

ที่แสดงว่า โอปปาทิกะที่รักษาจิตนั้นอยู่ยังไม่ต้องการให้
 จิตนั้นจากโลกนี้ จนกว่าจิตนั้นจะได้ประกอบภาระกิจที่ได้
 รับมอบหมายมาให้เสร็จไปเสียก่อน

เจตนารมณ์อันเป็นเสรี (Freewill)

บัดนี้จิตนั้นได้มาถึงขั้นที่จะออกโรงแสดงความสามารถให้ปรากฏแก่มหาชนทั่วไปได้แล้ว ความประสงค์
 ในครั้งนี้ก็เพื่อที่จะรักษาโรคทางกายของเขา และพร้อม
 กันนั้นก็จะได้ทำให้เกิดความหวังและความสุขทางใจไปด้วย
 ในขณะเดียวกัน จิตนั้นรู้สึกมีความปราถนาอย่างยิ่งที่จะ
 ให้เพื่อนมนุษย์ทั้งหลายได้เกิดความรู้ความเข้าใจ ในเรื่อง
 ของโอปปาติกะดังเช่นที่จิตนั้นรู้และเข้าใจอยู่บ้าง เพื่อเขา
 เหล่านี้จะได้เข้าถึงสัจธรรม ซึ่งได้ถูกประกาศแก่มนุษย์
 ชาติมาเมื่อเกือบ ๒ พันปีล่วงมาแล้ว

ความสามารถของจิตนั้นในค้ำจุนจิตใจที่จะเป็นอุป-
 กรณ์ใน การดำเนินตาม ภาระกิจ อันสำคัญ หนึ่งองงามขึ้น
 เรื่อยๆ ทั้งนี้ที่จริงก็มีใช้ด้วยอาศัยการฝึกฝนเป็น

พิเศษแต่อย่างใด แต่เป็นไปโดยอาศัยการทำใจให้อยู่ใน
 สภาพที่จะรับการคล้อยจากโลกทิพย์ได้มากขึ้นเสียมากกว่า
 ในการกระทำเช่นนั้นเอง ดิฉันก็ได้เป็นอนุภรณ์หรือทาง
 ผ่านให้ท่าน “เมฆแดง” สามารถใช้อำนาจของท่านได้
 โดยสะดวก

ณ ที่นี้ดิฉันใคร่ขอกล่าวแก่ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่อง
 คนทรงบางอย่าง ซึ่งมักมีผู้เข้าใจผิดกันอยู่บ่อยๆ คือ
 ส่วนมากมักเข้าใจกันว่า เทพหรือโอปปาติกะผู้พิทักษ์
 รักษาคนทรงนั้นจะมาเข้าคนทรงเมื่อไรก็ได้ โดยไม่ต้อง
 ถามความสมัครใจของคนทรงของตนเลยนั้น ดิฉันต้อง
 ขอกล่าวปฏิเสธไว้ว่าในที่นี้เสียด้วยว่า ความจริงมิได้เป็น
 เช่นนั้นเลย ท่าน “เมฆแดง” ได้เอาใจใส่ต่อสุขภาพและ
 ความรู้สึก ของดิฉันเป็นอย่างดี ท่านมิได้เคยให้ดิฉันทำ
 สิ่งใดซึ่งดิฉันไม่ได้ยินยอมตกลงไว้ล่วงหน้ามาก่อนเลย ท่าน
 ได้กล่าวย้ำไว้เสมอว่า ไม่แต่คนทรงเท่านั้น แต่อันที่
 จริงคนทุกคน ทั้งหญิง และ ชายมีเสรีที่จะเลือกทำอะไร
 ก็ได้ตามที่ตนต้องการ และเมื่อได้เลือกแล้ว ตนเอง

อีกเหมือนกัน ที่จะต้องรับผิดชอบในกรรมที่ตนกระทำ
ลงไป (All men and women have free will to act
as they choose, and with it goes the responsibility
for their actions)

ตัวอย่างที่ชัดเจนในหลักการข้อนี้ จะเห็นได้จาก
ชายหนุ่มผู้หนึ่งที่มาหาดิฉัน เพื่อให้พิสูจน์ความจริงใน
เรื่องที่ว่าคนเราตายแล้วไม่สูญ เขามีความปรารถนาอย่าง
ยิ่งที่จะติดต่อกับบิดาผู้ล่วงลับไปแล้ว แต่ท่าน “เมฆแดง”
ได้บอกกับเขาว่า “เสียใจ เด็กเอ๋ย ที่ฉันไม่สามารถ
นำบิดาของเธอมาให้พบกับเธอได้ เพราะเมื่อเขายังมี
ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นั้น บิดาของเธอเชื่อว่าหลังจาก
ตายไปแล้ว เขาจะต้องไปนอนหลับอยู่จนกระทั่งถึง
วันพิพากษา ซึ่งในวันนั้นกระดูกทั้งหลายจะรวมตัวกัน
ขึ้นมาเป็นร่างกายมเลอดเนื้อใหม่อีกครั้งหนึ่ง ฉะนั้น
ไม่สามารถเข้าไปเกี่ยวข้องกับเจตนารมณ์อันเป็นเสรีของ
เขาได้ บัดนี้เขากำลังนอนหลับอยู่ในสถานที่พักพิง
แห่งหนึ่งในโลกทิพย์ยังไม่ตื่น”

จากเรื่องนี้ แสดงให้เห็นว่าบุคคลผู้ตายไปจากโลกมนุษย์แล้วนั้น เราไม่สามารถจะเรียกให้กลับมาติดต่อกันได้เลย หากเขาไม่ประสงค์จะมาเอง

ดิฉันเริ่มออกแสดงการเข้าทรงในที่ต่างๆ รอบๆ กรุงลอนดอน โดยได้แสดงให้เห็นให้ผู้เข้าชมทราบถึงอำนาจแบบคาทิพย์ (Clairvoyance) หูทิพย์คือการได้ยินเสียงของโอปปาติกะ (clairaudience) การรักษาโรค และการแสดงปาฐกถาในระหว่างที่เข้าทรงอยู่ เมื่อพูดในแง่ของวัตถุแล้ว การแสดงความสามารถบ่อยครั้งเช่นนี้ไม่ได้หมายความถึงว่าจะมีผลเป็นเงินทองอย่างใดนัก ในสมัยที่ดิฉันกล่าวถึงนี้มีธรรมเนียมอยู่ว่า ในการเข้าทรงครั้งหนึ่ง คนทรงจะได้รับค่าบ่วยการ ๕ ชิลลิง (ประมาณ ๑๕ บาท) ซึ่งในจำนวนนี้หมายถึงค่าเดินทางด้วย คือว่าคนทรงจะต้องออกค่าเดินทางเองในการไปเข้าทรงนอกสถานที่ ยิ่งกว่านั้น บ่อยครั้ง คนทรงต้องเข้าทรงทั้งในตอนบ่ายและค่ำโดยไม่ได้รับค่าบ่วยการเพิ่มขึ้นเลย แต่เรื่องนี้ไม่ได้ทำให้ดิฉันกังวลแต่อย่างใด ความประสงค์

ของดิฉันมีอยู่ว่า ต้องการปฏิบัติภารกิจอันสำคัญให้ลุ
 ล่วงไปเท่านั้น เรื่องผลได้เป็นเงินทองจึงเป็นเรื่องที่อยู่
 นอกประเด็นโดยสิ้นเชิง

รหัสในการติดต่อส่วนตัว

คนเราโดยมาก ถ้ามีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ
 อะไรเป็นพื้นฐานอยู่อย่างรุนแรงแล้ว เวลาจะทำหรือพูด
 อะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้น ก็มักจะเอาอารมณ์ของตนเอง
 ปะปนลงไปด้วยเสมอ ด้วยเหตุนี้เอง ในระยะแรกๆ ที่
 ดิฉันเข้าทรง และยังไม่อยู่ในสภาวะที่หมดความรู้สึก
 ตัวที่เดียว เวลาที่โอปปาทิกะพูดคำอะไรที่ดิฉันคิดว่า
 รุนแรงเกินไป หรือไม่ค่อยสุภาพนัก ดิฉันก็มักจะตก
 แต่งถ้อยคำเหล่านั้นให้สละสลวยขึ้นบ้าง หรือไม่ก็เว้น
 ไม่กล่าวถึงเสียเลย ครั้งหนึ่งสตรีสาวผู้หนึ่งซึ่งคู่หมั้นถูก
 ฆ่าตาย ได้มาให้ดิฉันเข้าทรงตรวจดู คู่หมั้นของเธอมาถึง
 ในทันทีและพูดคำซ้ำๆ กันอยู่ครึ่งแล้วครึ่งเล่า แต่ถ้อย
 คำเหล่านั้นค่อนข้างไม่สุภาพ ดิฉันก็รู้สึกอึดอัด ไม่กล้า

บอกแก่เธอออกมาตรงๆ ดิฉันจึงถามเธอว่า “คู่มั้น
ของคุณคนนั้นชอบใช้ถ้อยคำรุนแรงเสมอๆ หรือ”

“ก็ไม่ใช่เชิงหรอกค่ะ” เธอตอบและถามดิฉันบ้าง

“คุณถามทำไมคะ เขาพูดว่าอะไรหรือ”

“ก็อย่างนั้น” ดิฉันตอบอย่างไม่ค่อยจะเต็มใจนัก

“เขามาพูดอยู่แต่คำว่า.....”

สตรีผู้นั้นหัวเราะชอบใจเมื่อได้ยินดิฉันกล่าวเช่นนั้น
จึงได้บอกความจริงกับดิฉันว่า เขาทั้งสองได้เคยสัญญา
กันไว้ว่า ถ้าใครตายก่อนจะต้องพยายามกลับมาติดต่อกัน
ฝ่ายหนึ่งให้ได้ และจะต้องพูดประโยคดังกล่าวเพื่อเป็น
รหัสให้รู้ระหว่างกันเองว่าเป็นผู้นั้นจริงๆ ไม่ใช่ผู้อื่น
แปลกปลอมมาสวมรอยแทน

มีตัวอย่างอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งโอบปาติกะที่กลับมา
ใช้ไค้กลับ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันระหว่างผู้สนิทสนมที่ตนต้อง
การจะพูดด้วยเท่านั้น ภายนอกเป็นสตรีเหมือนกัน เธอ
มาเพื่อติดต่อกับสามีที่เสียชีวิตไปแล้ว ในระหว่างการ
ติดต่อกัน ดิฉันรู้สึกประหลาดใจที่เห็นโอบปาติกะผู้นั้นพูด

อยู่แต่คำว่า “กระต่าย กระต่าย กระต่าย” ครังแล้ว
ครังเล่า สุภาพสตรีผู้นั้นได้ถามดิฉันว่า วิญญาณของ
สามีต้องการจะบอกอะไรแก่เธอบ้างไหม ดิฉันได้บอก
ว่าดิฉันไม่เข้าใจว่าเขาจะหมายความว่าอะไร เพราะเห็น
พู่ช้าย่อยู่นตลอดเวลาว่า “กระต่าย ๆ ๆ”

“ใช่แล้วค่ะ” สุภาพสตรีผู้นั้นกล่าวด้วยความดีใจ
“ดิฉันกับสามีได้ตกลงกันไว้ก่อนแล้วว่า เราจะใช้คำนี้
เป็นเครื่องหมายให้รู้กันโดยจะเพาะ เพื่อต่อไปใครตาย
ก่อนและมาติดต่อกันจะได้ไม่ผิดตัว”

เป็นอันว่าดิฉันได้รับบทเรียนอีกอย่างหนึ่งคือนับ
แต่นั้นมา ดิฉันไม่ประหลาดใจเลย ในเมื่อได้ฟังคำพูด
ที่ตนเองไม่เข้าใจจากโลกทิพย์

ในระยะต่อมา ดิฉันก็ได้ความรู้ว่า ชาวโลกทิพย์
หรือโอปปาติกะนั้น ก็ประพฤติกันตามธรรมตาและ ตาม
นิสัยใจคอเดิม ของแต่ละคนนั่นเอง ความตายไม่ได้
ทำให้เขาเหล่านั้นมีความดีงามเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย จน
เป็นผู้สมบูรณ์ไม่มีอะไรบกพร่องเหมือนอย่างที่เราโดย

มากคิดกันเช่นนั้นเลย สิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงไปหลังจากความ ตายก็คือ เรื่องของร่างกายโดยเฉพาะ เท่านั้น ไม่ใช่เรื่องของจิตใจ เช่นความป่วยไข้บาดแผลและความทรุดโทรมต่างๆ ของร่างกายย่อมสิ้นสุดลง ในเมื่อผู้นั้นละทิ้งกายเนื้อแล้วเข้าครองกายทิพย์แทน

ท่าน “เมฆแดง” เองก็ชอบการหัวเราะรื่นเริงเหมือนกัน ท่านบอกว่าเป็นการทำให้จิตใจสดชื่นดี ท่านมีอารมณ์สนุกขบขัน และมักจะหาเรื่องมาทำให้เราหัวเราะกันได้บ่อยๆ ในเมื่อท่านเห็นว่าบรรยากาศของการประชุมเข้าทรงชักจะเกิดความตึงเครียดกันเกินไป ดิฉันยังจำได้ถึงสุภาพสตรีผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นผู้กว้างขวางอยู่ในสมาคมชั้นสูง และชอบแต่งตัวเสียอย่างเจิดจาย ไม่ยอมน้อยหน้าใครในเรื่องการนำหรือตามแพชั่น สุภาพสตรีผู้นี้ได้ถามท่าน “เมฆแดง” ว่า—

“ดิฉันสงสัยอย่างหนึ่งค่ะ ท่าน คือเหตุใดเทพที่มาพิทักษ์คนทรงทั้งหลายองค์จึงเป็นอินเดียน (แดง) ซึ่งชอบทาสีแต่งหน้ากันจริง?”

อันที่จริง สตรีผู้นี้มิได้ถามด้วยตั้งใจจะดูถูกดูหมิ่นอะไร รู้สึกว่าเธอถามด้วยความสงสัยจริงๆ ว่า ทำไมคนอื่นเต็มใจชอบทาทาหน้ากันมาก

แต่คำตอบของท่าน “เมฆแดง” ให้แง่คิดดีเหลือเกิน ท่านตอบว่า “ทำไมถึงจะไม่ให้อินเตียนทาสีแต่งหน้าล่ะเธอ? ก็พวกเธอเองไม่ได้ทาสีแต่งหน้ากันยกใหญ่เหมือนกันดอกหรือ?”

ทุกคนในที่นั้นระเบิดเสียงหัวเราะออกมาอย่างเต็มที่พร้อมกัน มันเป็นเรื่องที่ทั้งตลกและให้แง่คิดได้ดีมากที่สุดทีเดียว

อีกคราวหนึ่ง ในระหว่างการเข้าทรง บรรยากาศเกิดความตึงเครียดมาก ท่าน “เมฆแดง” เลยถือโอกาสเล่าเรื่องสนุกๆ ให้พวกเราฟัง “เธอรู้ไหม เมื่อ ๒-๓ วันที่แล้วมานี้ มีชาวอินเตียนพวกเดียวกันกับฉันมาหาฉัน บอกว่าเร็วเข้าเถอะ เมฆแดง พวกมนุษย์กำลังจะถลกหนังหัวคนทรงของเธอแล้วละ ฉันต้องรีบกระหืดกระหอบมากับเขาแทบแย้ ก็มาเห็นคนทรงของฉันนั่ง

อยู่บนเก้าอี้ เาผมใส่เข้าไปในเครื่องจักร ฉันมองดูหน้าเขา ก็เห็นเขานั่งท่าทางสบายอกสบายใจดี ฉันเลยต้องกลับไปก้อเปล่า”

ตอนที่กล่าวถึงนี้ ท่าน “เมฆแดง” หมายความว่า ถึงว่า ดิฉันกำลังตัดผมอยู่ในร้านเสริมสวยนั่นเอง

๒ ๕ การเข้าทรงครั้งแรก

ท่าน เมฆแดงได้เริ่มเข้าควบคุมดิฉันเป็นครั้งแรก เมื่อปี ค.ศ.๑๙๒๕ ที่โบสถ์ของนักทรงวิญญาณที่ริชบอนด์ ในตอนนั้นมีผู้เข้าร่วมประชุมกันกลุ่มเล็กๆ กับดิฉันเพื่อจะทดลองว่าดิฉันจะมี ความสามารถในเรื่องนี้ มาก น้อยเพียงใด ครั้งนั้นยังไม่เป็นการเข้าทรงชนิดที่จิตตกภวังค์จนล้มตัว (Trance) นัก ดังนั้น ดิฉันจึงมีความสามารถที่จะรู้ ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างการเข้าทรงได้บ้าง ในตอนนั้นดิฉันรู้สึกคล้ายๆ กับว่ามีตัวเองอยู่ในตัวครึ่งหนึ่ง และออกไปจากตัวครึ่งหนึ่ง ฉะนั้น ดิฉันเชื่อว่า ท่าน เมฆแดง คงจะเลือกการทดลองแบบยอมให้มีความรู้

เมื่อตอนถ่ายรูปนั้น ช่างภาพต้องการจะถ่าย
เพียง ให้เห็นกาย ในของโบสถ์ ของนักทรง วิญญาณ
แห่งริชมอนด์เท่านั้น แต่ครั้นเมื่อล้างฟิล์มแล้ว ก็
ปรากฏว่ามีลำแสงเป็นรูปหอกติดอยู่ด้วย ในระยะ
เวลาที่ถ่ายรูปนี้ เป็นฤดูหนาว ไม่มีแสงแดด และ
ไม่มีหน้าต่างอยู่ในทิศทางที่ลำแสงรูปหอกนั้นชี้ไปเลย

สีกอยู่ครึ่งหนึ่ง (Semi-consciousness) เช่นนี้บ้าง เพื่อให้จิตฉันเกิดความรู้สึกตัวเองเสียก่อน ที่จะสกดจิตฉันให้จิตตกภวังค์จนลืมตัว ซึ่งในสภาวะเช่นนั้น จิตฉันจะไม่มีความรู้สึกตัวถึงสิ่งที่แวดล้อมเลย

ในตอนนั้นฉันจะสามารถได้ยินถึงเหตุการณ์ที่ท่านได้พูดโดยผ่านทางจิตฉัน แต่จิตฉันก็ไม่สามารถจะควบคุมสิ่งที่ปากของจิตฉันพูดออกไปได้ จิตฉันได้ยินท่านกล่าวว่า “วันหนึ่งคนทรงผู้หนึ่งจะมีผู้รู้จักกันไปทั่วโลก ประชาชนจะหลั่งไหลมาจากทุกทิศานุทิศ เพื่อจะมาฟังเธอพูด และบุคคลจำนวนมากจะต้องผิดหวัง เพราะจะไม่มีที่นั่งเพียงพอใน หอประชุมที่จะสามารถรับรองทุกคนที่ปรารถนาจะมาฟังเธอพูดได้ เธอผู้หนึ่งจะไม่ประสบกับความยากจน แต่ก็จะไม่ถึงกับร่ำรวยเป็นเศรษฐี”

เมื่อจิตฉันออกจากภาวะกึ่งสำนึก (Semi-trance) ดังกล่าวแล้วนั้น จิตฉันก็หัวเราะอย่างอายๆ พร้อมกับพูดว่า “ฟังดูก็รู้สึกคล้ายๆ จะเป็นเทพนิยายดี...”

แต่เหตุการณ์ในระยะต่อมาก็พิสูจน์กับดิฉันว่า ข้อความเหล่านั้นไม่ใช่เทพนิยายเลย ดิฉันได้มีโอกาสแสดงความสามารถในการ ทรงของดิฉันต่อหน้าชุมนุมชนครั้งมโหฬาร หลายต่อหลายครั้งด้วยกัน ซึ่งประชาชนจำนวนมากต้องผิดหวังกลับไป เพราะไม่มีที่นั่งเพียงพอที่จะฟังและชมการแสดงของดิฉันได้ แต่ละครังดิฉันได้พบชายและหญิงผู้มีศาสนาและชาติต่างๆ กันทุกอย่าง ผู้ซึ่งจะมาขอคำแนะนำจากท่านเมฆแดง ตัวอย่างเรื่องหนึ่งที่พิสูจน์ถึงความสามารถของท่านเมฆแดง เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดฝันในประเทศอินเดีย

พระเจ้ายอร์ชแห่งกรีซ

พระเจ้ายอร์ช ผู้ล่องลับไปแล้วแห่งประเทศกรีซ เมื่อครั้งยังไม่ได้สวรรคตนั้น มักจะเสด็จมาพบท่านเมฆแดงเพื่อสนทนาและถามปัญหาท่านอยู่บ่อยๆ ความจริงอันนี้ก็เพิ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วไป แต่ในตอนนั้นการที่พระองค์เสด็จมา เรายังไม่ได้บอกให้ใครทราบนัก นอก

จากภายในกลุ่มเล็กๆ ของพวกเราเท่านั้นเอง ต่อมา พระองค์ได้เสด็จไปประเทศอินเดีย และได้เสด็จประทับกับผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ (ของอังกฤษ) ในขณะนั้น คือ ลอร์ดวิลลิงตัน (Willingdon) เนื่องจากพระองค์เป็นผู้สนใจในปรากฏการณ์ในเรื่องเกี่ยวกับวิญญาณอย่างลึกซึ้ง พระองค์จึงได้ตรัสถามลอร์ดวิลลิงตันว่า—

“ท่านลอร์ด รู้ไหมว่า ในประเทศอินเดียมีผู้ศรัทธาศักดิ์สิทธิ์คนใดหรือผู้เชี่ยวชาญคนใดที่พระองค์จะสามารถสนทนาในเรื่องเกี่ยวกับวิญญาณนี้ได้บ้าง?”

ท่านผู้สำเร็จราชการได้ กราบทูลพระเจ้ายอร์ชว่า ได้มีผู้ศรัทธาศักดิ์สิทธิ์คนหนึ่งเป็นฤาษี

ต่อจากนั้น พระเจ้ายอร์ชจึงเสด็จออกไปเพื่อหาฤาษีผู้นั้นโดยระมัดระวังอย่างยิ่งที่จะไม่เปิดเผยว่าพระองค์เป็นผู้ใดเลย แต่ในระหว่างเดินทางนั้นเอง พระองค์จำเป็นต้องเสด็จผ่านข้ามทุ่งราบ อันกว้างขวาง แห่งหนึ่ง หลังจากที่พระองค์เสด็จไปชั่วขณะ ก็ปรากฏว่าพบผู้ศรัทธาศักดิ์สิทธิ์แต่งตัวนุ่งผ้าขาว และมีผ้าโพกศีรษะอยู่ด้วย

ฤาษีผู้^๕นั้นได้ยกมือห้ามขึ้น บอกให้พระเจ้ายอร์ชหยุด
พร้อมก็บกล่าวว่า—

“ไม่ต้องมาหอรอกลูกเอ๋ย เจ้าไม่จำเป็นต้องมาพบกับเราก็ได้ เพราะเจ้าอยู่ใต้ความอารักขาของท่านเมฆแดงผู้ยิ่งใหญ่แล้ว” ว่าแล้วท่านเดินหันหลังกลับโดยไม่ยินยอมพูดอะไรอีกต่อไป

เมื่อพระเจ้ายอร์ชเสด็จกลับอังกฤษ พระองค์ก็เสด็จมาบอกเรื่องนี้แก่ดิฉันโดยทันที เพราะพระองค์รู้สึกประทับใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะเมื่อคำนึงว่าฤาษีผู้ศักดิ์สิทธิ์^๕นั้นสามารถจะรู้ได้อย่างไรว่า พระองค์ได้เคยมีความเกี่ยวข้องกับท่านเมฆแดงมาก่อน และนอกจากนั้นท่านฤาษี^๕นั้นรู้ได้อย่างไรว่า พระองค์เป็นใครอีก

ในโอกาสต่อมาอีกหลายครั้ง มีเจ้านายในราชวงศ์กรีกอีก ๕ ท่านได้เสด็จมาเยี่ยมบ้านของดิฉัน แต่สำหรับพระเจ้ายอร์ช^๕นั้นรู้สึกว่าได้เสด็จมาเยี่ยมบ่อยที่สุด พระองค์มีความรักนับถือท่านเมฆแดงมาก และชอบสนทนาอภิปรายเรื่องต่างๆ กับท่านเมฆแดงอยู่ไม่ได้ขาด

ในระยษณั้ ประเทศกรีซกำลังอยู่ในสภาวะที่ยุงยากมาก พระเจ้ายอร์ช แห่งกรีซในตอนนั้นได้เสด็จลี้ภัยมายังประเทศอังกฤษ ได้เสด็จมาหาท่านเมฆแดงหลายครั้งเพื่อจะถกเถียงปัญหาในทางเกี่ยวกับประเทศของตน ท่านเมฆแดงได้พยากรณ์ว่า ไม่ช้าพระองค์จะต้องเสด็จกลับไปสู่ประเทศกรีซตามเดิม และก็เป็้นความจริง ต่อมาพระองค์ได้เขียน จดหมายมาขอบคุณจากประเทศกรีซอีกด้วย ดิฉันยังมีจดหมายของพระองค์หลายฉบับนับแต่ปี ค.ศ. ๑๙๓๓ ถึง ๑๙๔๐ อย่างไรก็ตาม จดหมายเหล่านั้นเป็้นของส่วนตัว และดิฉันยังไม่ยอมให้ผู้หนึ่งผู้ใดได้อ่านข้อความเหล่านั้นเป็้นอันขาด

พระเจ้ายอร์ชได้เป็้นผู้ที่มีเสน่ห์น่ารักมาก พระองค์เป็้นผู้ปกครองที่เข้มแข็ง แต่ก็เป็นผู้ที่มีใจเมตตา กรุณา สามารถจะตัดสินใจด้วยพระองค์เอง และสามารถทำตามที่ได้ตัดสินใจไว้แล้ว แม้ว่าพระองค์จะเป็นผู้ที่อยู่ในตำแหน่งสูงสุด แต่พระองค์ก็เป็้นผู้ที่สงบเสงี่ยมเจียมตัว ไม่ชอบแสดงตัวในการเสด็จไปไหนมาไหนให้ใคร

ทราบโดยส่วนตัวนัก พระองค์ชอบให้ทุกอย่างเป็นไป
โดยธรรมดา และนอกจากนั้นพระองค์ยังมีอารมณ์ขัน
อย่างมากอีกด้วย

ดิฉันยังจำได้ว่าครั้งหนึ่งพระองค์เสด็จมาที่ เอโอ-
เลียน ฮอลล์ ซึ่งในตอนนั้นดิฉันกำลังแสดงการเข้าทรง
อยู่ ต่อหน้าประชาชนกลุ่มใหญ่ในวันอาทิตย์ เจ้าหน้าที่
ของเราคนหนึ่งซึ่งมีฉายาเรียกเล่นๆ ว่า ทวิกกี เป็นคน
เอางานเอาการอยู่ เมื่อพระเจ้ายอร์ชเสด็จมาได้ตามบุตร
สาวของดิฉันที่ชื่อว่า ไอริส ว่า มีที่ว่างที่มุขชั้นบนหรือ
ไม่? ไอริสยืนเฝ้าอยู่ที่หน้าประตูไม่สามารถจะละทิ้งหน้า
ที่ไปได้ จึงเรียกทวิกกีมาให้นำพระองค์ไปที่หน้ามุขชั้น
บน โดยมีได้บอกให้ทวิกกีทราบว่าคุณที่เขานำไปนั้นเป็น
ใคร เมื่อทวิกกีกลับมา ไอริสจึงถามว่า—

เขาได้จัดแจงหาที่นั่งให้แขกผู้นั้นหรือเปล่า?

“เรียบร้อยครับ” ทวิกกีกล่าวอย่างสบายใจ

“และผมยังให้ลูกกวาดรสส้มเขาไปเสียด้วยอีก”

“ตายจริง” เธอตอบด้วยแสดงอาการตกใจอย่างยิ่ง

“แล้วเขารับเอาไปไหมล่ะ?”

“รับซีครับ เขาเอาไปตั้งหลายอันนะ”

พระเจ้ากรีซได้เสด็จมาในการเปิด House of Red-Cloud คือบ้านของท่านเมฆแดง ซึ่งเป็นตึกเก่าและนำอยู่หลังหนึ่งในวิมเบิลตัน (Wimbledon) ซึ่งเดิมเป็นที่อยู่ของ Mr. Justice Hill ในเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๓๔ ตึกหลังนี้ได้ ถูกอุทิศให้เป็นสถานที่สำหรับรักษาผู้เจ็บไข้ได้ป่วย และเปิดการแสดงความสามารถในการทรงวิญญานของดิฉันด้วย นอกจากนี้ ตึกหลังนี้ต่อมาได้เป็นตึกศูนย์ กลางสำหรับ จัดให้มี การทรง วิญญาน ทั้งใน กรุงลอนดอนและในต่างจังหวัดอีกด้วย เช่นการประชุมที่จัดให้มีขึ้นของนักรับหนังสือพิมพ์ Sunday Pictorial และที่หนังสือพิมพ์ เดลี สเกทช์ (Daily Sketch) เป็นผู้ให้ความอุดหนุนอีกด้วย เราได้ดำเนินงานที่มีประโยชน์มากที่สุดหลายอย่างหลายประการ ต่อมาจนกระทั่งถึงปี ค.ศ. ๑๙๔๑ ก็พอดีเป็นระยะที่เกิดสงครามในตอนนั้นจนไม่สามารถจะอยู่ที่เอชเชอร์ (Esher) ได้ จึงหลบหนีภัย

จากลุมเบตมาอยู่ที่เวสต์ คันทรี (West Country) โดย
เปิดตึกที่เป็น House of Red Cloud คือบ้านของท่านเมฆ-
แดงเอาไว้ชั่วคราว

พิธีเปิดตึก เฮาซ์ ออฟ เรด เคลาด์ คือบ้านของ
ท่านเมฆแดงนี้ ได้กระทำกันต่อหน้าพระเจ้ายอร์ชแห่ง
กรีซ โดยมีมิสซิส กอร์ดอน มัวร์ เป็นผู้ดำเนินการ
นอกจากนี้ยังมีมิสเตอร์ เฮนเนน สวอฟเฟอร์ และ
ท่านผู้หญิงโรส ซึ่งเป็นภรรยาของท่านมาควิสแห่ง
เฮทฟอร์ด มร. ชอว์ เดสมอนด์ และผู้มีชื่อเสียง
อีกหลายต่อหลายคนด้วยกัน ในงานนี้สามีของมิสซิส
กอร์ดอน มัวร์ ก็ได้มาร่วมอยู่ด้วย สามีของเธอผู้นี้เป็น
นายแพทย์ประจำตัวของเจ้าหญิงบิอาทริส น้องสาวของ
เจ้าหญิงบิอาทริส คือ แมรีหลุยส์ และแมรีหลุยส์ก็เป็น
ผู้สนใจในอำนาจวิญญาน และได้รับการรักษาโรคจาก
แฮร์รี่ เอ็ดเวดด้วย

เจ้าหญิงแมรีหลุยส์ ได้ส่งคำถามและคำขอร้อง
หลายครั้งไปยังท่านเมฆแดงโดยผ่านทาง ดร. กอร์ดอน

มัวร์ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานเดินข่าวกลับไปกลับมาหลาย
 ต่อหลายครั้งด้วยกัน ท่านเมฆแดงได้ส่งข่าวสารไปยัง
 เจ้าหญิงจากบุคคลในโลกทิพย์ ผู้ซึ่งเจ้าหญิงสามารถจะ
 ยืนยันว่าเป็นความจริงได้ ทั้ง ๆ ที่บุคคลเหล่านั้น ดิฉัน
 ไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย

คนไข้โรคมะเร็ง

เป็นที่น่าสังเกตว่า ดร. กอร์ดอน มัวร์ ผู้ที่แต่เดิมนั้น
 เป็นคนที่ไม่เคยเชื่อถือเลยแม้แต่น้อยในเรื่องตายแล้ว
 เกิด หรือเรื่องโลกหน้า หรือเรื่องที่ท่านเมฆแดงว่าจะ
 เป็นผู้ที่ มีตัวตนอยู่จริง ๆ วันหนึ่งท่านด็อกเตอร์ผู้นี้ได้
 ติดตามภรรยามาหาท่านเมฆแดง และตั้งใจว่าจะต้อง
 ทดสอบกับท่านเมฆแดงให้เห็นจริงเห็นจังเสียที ท่าน
 ด็อกเตอร์ผู้นี้ได้รู้สึกเป็นทุกข์มากมาแต่เดิม ในการที่
 เห็นแม่บ้านของตนคนหนึ่งกำลังจะถึงแก่ความตายด้วย
 โรคมะเร็งอยู่แล้ว ท่านจึงได้แจ้งกับท่านเมฆแดงว่า—

“ถ้าท่านเมฆแดงจะสามารถทำให้หญิงนี้หาย
 ทนทุกข์ทรมานได้ ผมจะยินยอมเชื่อ”

ท่านแมชแคงได้ตอบว่า:—

“ตอนนี้เรารักษาเธอให้หายไม่ได้ เพราะว่าโรคคลุกลามไปมากเหลือกำลังแล้ว แต่เราสามารถทำให้เธออยู่โดยไม่ต้องทรมานจากความเจ็บปวดได้”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ดอกเตอร์ก็รีบกลับไปดูที่บ้าน เพื่อจะทดลองดูว่าจะจริงจังเพียงไร เมื่อเขากลับไปถึงปรากฏว่า ท่านแมชแคงได้รักษาคำพูดให้เป็นไปตามสัญญาเป็นอย่างดี หญิงผู้เป็นแม่บ้านของเขานั้นปรากฏว่าหายจากความเจ็บปวด และไม่ได้รับความทุกข์ทรมานต่อไปอีกเลย จนกระทั่งถึงวินาทีที่สุดท้ายที่เธอมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ จากนั้นมาก็ปรากฏว่าดอกเตอร์เชื่อสนิทในความมีอยู่และอำนาจของท่านแมชแคง แต่ต่อมาอีก ๒๐ ปี ตัวท่านเองก็ได้เป็นโรคมะเร็งด้วยเหมือนกัน ท่านแมชแคงได้กล่าวว่า ท่านจะบอกให้ท่านดอกเตอร์กอร์ดอนทราบว่าจะต้องจากโลกนี้ไปเมื่อใด โดยสัญญาว่าจะช่วยเหลือให้มรณกรรมของท่านเป็นไปโดยสะดวกไม่ทรมาน และอีกครั้งหนึ่งที่ท่านแมชแคงก็รักษาสัญญา

ความรู้ของชาวตะวันตกในเรื่องวิญญาณ ๕๕

ของท่านเป็นอย่างดี โดยบอกว่าท่านได้ช่วยเหลือเป็น
อย่างดีในเมื่อดอกเตอร์ กอร์ดอนมัวร์ ได้ถึงแก่กรรม ซึ่ง
ได้เกิดขึ้น ต่อมาประมาณ ๒๔ ชั่วโมง หลังจากที่ท่าน
เมฆแดงได้พยากรณ์ไว้

ความรู้ของชาวตะวันตกในเรื่อง วิญญาณยังล้าหลังมาก

มีเหตุการณ์แปลกประหลาดอีกเรื่องหนึ่ง เกิดขึ้น
ในเมื่อชายผู้หนึ่ง ในตอนนั้นเป็นประธานแห่งสมาคม
ผู้ทรงวิญญาณ แห่งมาร์เลอบอน (Marylebone Spiritualist
Association) ชายผู้นี้มาหาดิฉันเพราะเขามีเรื่องที่น่า
สนใจจะเล่าให้ฟัง เขาบอกว่ามีชายแปลกหน้าผู้หนึ่งมาที่
สำนักงานของสมาคม และมาชะย้นชะยอถามข้อความ
บางอย่างแก่เขา โดยเฉพาะชายแปลกหน้าผู้นี้กล่าวว่า
เขาได้มาแสวงหากนทรงผู้มีชื่อเสียงผู้หนึ่ง ซึ่งเขาลืมชื่อ
เสียแล้ว และขอให้ประธานช่วยบอกเขาหน่อยได้ไหมว่า

ผู้นั้นเป็นใคร ท่านประธานก็มีความยินดีช่วย จึงบอกชื่อคนทรงทุกคนให้เขาฟังรวมทั้งชื่อของดิฉันด้วย

“อ้อ...ใช่แล้ว” คนทรงผู้นั้นเป็นสุภาพสตรี มีผมดำและมีนัยตาดำแจ่มใสใช่ไหมครับ” เขาถาม

ท่านประธานก็ตอบว่า “ใช่” ดังนั้นชายผู้แปลกหน้านั้นก็ได้รับบรรยายถึงลักษณะของดิฉันอย่างละเอียดซึ่งเจ้าหน้าที่ก็ตามเขาด้วยความประหลาดใจว่า “อ้าว นี่แสดงว่าคุณรู้จักเธอมาก่อนมิใช่หรือ?”

ชายผู้นั้นสันตริษะกล่าวว่า “เปล่าครับ ผมไม่รู้จักเธอเลย แต่ผมเพิ่งกลับจากแอฟริกา ผมได้ไปอยู่แอฟริกาเป็นเวลาตั้งหลายเดือนกับชนเผ่าพื้นเมืองที่ป่าเถื่อนเผ่าหนึ่ง ผู้ซึ่งไม่รู้จักคนผิวขาวหรืออารยธรรมของบุคคลภายนอกเลย แม้กระนั้นพวกชนเผ่านั้นก็บอกกับข้าพเจ้าว่า:—

“เมื่อข้าพเจ้ากลับไปอังกฤษ จึงไปพบกับสุภาพสตรีชื่อ เอสเทลล์ให้ได้ สุภาพสตรีผู้นั้นจะเป็นผู้ที่ช่วยท่านได้ครับ”

ในการสนทนาต่อไปกับประธานของสมาคมดังกล่าวนี้ ชายผู้นั้นได้กล่าวว่า ในระหว่างบุคคลเผ่านี้มีบุคคลที่เป็นคนทรงที่มีความสามารถมากอยู่หลายคน เขาเชื่อว่า คนทรงที่อยู่ในป่าอาฟริกาเหล่านี้นี้อาจจะได้ทราบชื่อของดิฉันโดยผ่านทางบุคคลในโลกทิพย์แล้วก็ได้ ความเห็นของชายผู้นั้นได้รับการยืนยันจากท่านเมฆแดง โดยท่านเมฆแดงกล่าวว่า “ถึงแม้คนผิวขาวจะได้มีอารยธรรมก้าวหน้าไปมากอย่างไรก็ตาม แต่เมื่อกล่าวถึงความรู้ความเข้าใจในทางวิญญาณ คนป่าเถื่อนในทวีปอาฟริกาก็ยังมีความรู้ดีกว่าคนผิวขาวเสียอีก”

Though the white races have made great advances in civilisation, the primitive African leads in his understanding of psychic laws,

เมื่อดิฉันได้ยินเรื่องนั้นก็สนใจเป็นพิเศษ และก็คอยนับวันเวลาอยากจะให้ชายผู้นั้นกลับมาเยี่ยมอีก เพราะดิฉันตั้งใจอยากจะทราบเรื่องราวเกี่ยวกับความสามารถของชาวป่าเถื่อนจากชายผู้นั้น ในการทรง

วิญญาณของบุคคลเหล่านี้ว่ามีมากน้อยเพียงใด ตีฉันคิดว่า คงจะได้มีโอกาสพบเขา แต่แล้วก็ไม่ได้พบ ทั้ง ๆ ที่เขา ได้อุตส่าห์เดินทางมาเป็นระยะทางอันไกลเพื่อมาหาตีฉัน แต่เขาก็ไม่ได้มาหาตีฉันเลย หรือถ้าหากเขามาหาจริง ก็อาจเป็นไปได้ว่าเขาไม่ได้บอกให้ตีฉันรู้จักเขาเลย

ความลำเอียงเรื่องผิว

ตีฉันเคยมีเรื่องเกี่ยวข้องกับคนเชื้อสายเผ่านิโกร หรือคนผิวดำอยู่เหมือนกัน ครั้งหนึ่งตีฉันยังจำได้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับนักศึกษาแพทย์ชาวอาฟริกาผู้หนึ่ง นักศึกษาผู้นี้กระหายอย่างยิ่งที่จะช่วยเหลือบุคคลเผ่าเดียวกันกับเขาที่กำลังขาดแคลนความรู้ทางวิชาการแพทย์อย่างยิ่ง เขาจึงเดินทางมาประเทศอังกฤษ เพื่อจะมาได้รับการฝึกฝนให้เป็นแพทย์ที่สถาบันหรือโรงพยาบาลใหญ่ ๆ ที่ไหนสักแห่งหนึ่ง แต่น่าเสียดายว่าเขาได้รับความยากลำบากนานาประการ เพราะไม่มีที่แห่งใดยอมรับเขาเลย เขาได้อธิบายว่า ถึงแม้ว่าจะไม่มีกฎข้อบังคับ

ว่า ห้ามไม่ให้คนอาฟริกาเข้าเรียนในโรงพยาบาลของชาวอังกฤษก็ตาม แต่ก็ปรากฏว่าทุกหนทุกแห่งที่เขาไปสมัครมีแต่การปฏิเสธ ไม่ยอมรับ เพราะเหตุที่ว่าเขาไม่ใช่คนผิวขาวนั่นเอง

เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า ความกระตือรือร้นจากความจริงใจของเขาที่จะช่วยชนเผ่าเดียวกับเขานั้นต้องได้รับความคิดหวัง และทำให้เขาได้รับความน้อยเนื้อต่ำใจเป็นอย่างมากเพียงไร เขามีความรู้สึกเหมือนกับอยู่แต่ลำพังคนเดียวในประเทศอันแปลกประหลาด และปรากฏว่าได้รับความชิงชังจากคนผิวขาวทั่วไป ไม่ว่าจะไปในสถานที่แห่งใด เขาจึงมีความกระหายอย่างยิ่งที่จะได้รับความปลอบประโลมใจจากคนที่เห็นใจเขาบ้าง ครั้งหนึ่งเขาได้ถามดิฉันอย่างอ้อมค้อมก่อนข้างจะเกรงใจอยู่บ้างว่า ดิฉันมีความรังเกียจเรื่องเชื้อชาติ ผิว และสี บ้างหรือไม่? ดิฉันได้ตอบเขาว่า โลกทิพย์ไม่มีการรังเกียจเรื่องเชื้อชาติ ผิว และสี แต่ประการใดเลย ดังนั้นดิฉันจึงไม่มีความคิดไปในทำนองนั้นด้วย เขาได้ขอบคุณดิฉันในเรื่องนี้ และ

ต่อมาในระหว่างที่มีการเข้าทรงในเรื่องวิญญานกัน บิดา และพี่ชายของเขาก็ได้มาหาเขา ตลอดจนคนศัลยแพทย์ชาว ออฟริกาผู้หนึ่ง ซึ่งเขาได้เคยคุ้นเคยกันมา ก็มาติดต่อกับเขาค้วย

ในที่สุด เขาได้ลาจากไป โดยกล่าวกับดิฉันว่า:—

“เมื่อกระผมเข้ามาในบ้านนี้ กระผมรู้สึกเปล่าเปลี่ยว เหมือนกับว่าอยู่ลำพังผู้เดียวในโลก ตอนนั้นผมรู้สึกว่พระผู้เป็นเจ้าอยู่ไกลจากผมเหลือเกิน บัดนี้กระผมได้รู้แล้วว่า กระผมยังมีเพื่อนอีกมากมาย และยังมีท่านเมฆแดงผู้เป็นสื่อระหว่างผมและพระผู้เป็นเจ้าอีกค้วย”

ต่อมาดิฉันได้ทราบข่าวว่า เขาประสบความสำเร็จอย่างง่ายดาย ในการสมัครเข้าทำงานในโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง และหลังจากนั้นก็ไม่ได้ทราบข่าวคราวของเขากอีกต่อไปเลยว่า เขาจะได้รับความสำเร็จในบั้นปลายหรือเปล่า

หญิงผู้อายโอบปาติกะ

มีบุคคลนับไม่ถ้วนได้มาหาดิฉัน โดยต้องการจะสืบสวนเรื่องคนตายไปแล้วไม่สูญจริงหรือไม่ ถึงแม้ว่าบุคคลส่วนมากจะเป็นผู้สงสัยมาแต่เดิมก็ตาม แต่ก็ดูเหมือนว่าเกือบจะทุกคนที่ได้กลับไป จะได้รับหลักฐานข้อพิศุจน์อย่างพอเพียงเกี่ยวกับบุคคลผู้เป็นที่รักของเขาผู้ล่วงลับไปแล้ว แต่ก็ยังมีชีวิตอยู่ในโลกอื่น มีเรื่องขบขันอยู่ครั้งหนึ่งที่ดิฉันจำได้ คือ หญิงคนหนึ่งเมื่อได้ทราบว่าคุณตายไปแล้วไม่สูญ ก็ปรากฏว่า เธอมีความตกใจเป็นกำลัง แทนที่จะยินดี หญิงผู้นี้เป็นสาวโสด เมื่อเธอมาหาดิฉัน ดิฉันได้กล่าวกับเธอว่า ดิฉันได้เห็นด้วยอำนาจทิพยจักขุว่า มีชาย ๓ คนอยู่รอบตัวเธอ ดิฉันได้พยายามอธิบายลักษณะให้ฟัง เธอได้บอกว่า เป็นบิดาและพี่ชาย ๒ คนของเธอ ผู้ซึ่งถึงแก่กรรมไปแล้ว

ดิฉันจึงบอกเธอต่อไปอีกว่า:—

“ท่านทั้งสาม^๕นี้ได้มาหาคุณ หลังจากคุณได้เข้านอนแล้วเสมอ”

พอเธอได้ยินเช่นนี้ เธอผุ่ตลุกขึ้นจากที่นั่ง และ
ร้องออกมาว่า:—

“ตายจริงคุณโรเบิร์ต ถ้าลัทธิวิญญาณศาสตร์สอน
ให้เรารู้ว่าวิญญาณของผู้ชายจะเข้ามาในห้องนอนในขณะที่
ที่เรานอนหลับไปแล้วละก็ ดิฉันเห็นจะไม่ขอเกี่ยวข้อ
กับเรื่องนี้อีกเป็นแน่ทีเดียว”.

บทที่ ๓

การรักษาโรค

ด้วยอำนาจทางวิญญาณ

คนไข้รายแรกของดิฉันในการรักษาโรคนั้น มาหาดิฉันโดยไม่ได้คาดหมายเอาไว้ก่อนเลย ในการประชุมกันของนักทรงวิญญาณที่แฮมป์ตันฮิลล์ (Hampton Hill) ได้มีหญิงผู้หนึ่งนำเอาเด็กชายเล็กๆ ที่กำลังได้รับความทุกข์ทรมานอย่างน่าสงสารจากโรคหืดมาหาดิฉัน และขอให้ดิฉันช่วยแกเท่าที่ดิฉันสามารถจะทำได้ ในวินาทีแรกที่ดิฉันได้เห็น การหายใจอันแสนจะทรมานของเด็กผู้นี้ จิตใจของดิฉันก็รู้สึกห่อเหี่ยวอย่างบอกไม่ถูก ก็ดิฉันจะสามารถทำอะไรให้แก่เด็กชายน้อย ผู้นำสงสารผู้นี้ได้ ในเมื่อ ดิฉันเองก็แทบไม่มีความรู้อะไรเลยในเรื่องเกี่ยวกับการรักษาในทางจิตนี้ และดิฉันก็ไม่เคยพยายามทำเช่นนั้นมาก่อนเลย แต่นั่นแหละ บัดนี้เด็กชายน้อยผู้นำสงสารคนนั้นแกก็กำลังจ้องมองดูดิฉันด้วยนัยตาอันแสดงถึงความ

กระทือร้อน และด้วยความเชื่อมั่นในตัวดิฉันอย่างยิ่ง เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ดิฉันก็รู้ตัวดีว่าดิฉันต้องลองพยายามดู ดิฉันได้ตั้งจิตอธิษฐานอย่างเงียบๆ คือส่งจิตไปถึงท่านเมฆแดง ขอให้ชี้แนวทางให้ดิฉันว่า ดิฉันควรทำอะไรดี แล้วดิฉันก็เอามือวางลงบนหน้าอกของเด็กชายผู้นำสงสารนั้นอย่างเบาๆ

ในตอนนั้น ดิฉันเองก็ไม่คิดฝันเหมือนกันว่า จะมีอะไรเกิดขึ้น เพราะดิฉันก็ไม่เคยคิดเลยว่าตัวเองจะเป็นผู้มีความสามารถในทางรักษาโรคแต่อย่างใดเลย ในการที่ดิฉันเอามือวางลงไว้บนหน้าอกเด็กนั้น ก็ทำไปเป็น ทำนองว่า จะตอบสนองต่อศรัทธาของมารดาเด็กที่มีในตัวของดิฉันมากกว่า ที่ดิฉันจะทำไปเพราะความศรัทธาในตัวเอง แต่แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นก็เป็นเรื่องที่เราเรียกได้ว่า เข้าขั้นปาฏิหาริย์ทีเดียว ช่วงขณะเมื่อตะกั้นเองก็เป็น ที่เห็นกันอยู่ว่า เด็กชายผู้นำสงสารนั้นกำลังหายใจหอบอย่างแสนทรมาน แต่แล้วพอในขณะต่อมา ก็ปรากฏว่า แกหายใจได้อย่างง่ายดาย และเป็นปกติเกือบในจะทันที

ที่เดียว ผลที่เกิดขึ้นปรากฏว่าเร็วและเป็นไปอย่างง่าย ๆ
 ไม่น่าเชื่อ และในบรรดาผู้ที่อยู่ในที่นั้นในเวลานั้น ดิฉัน
 เชื่อว่า บุคคลที่ได้รับความประหลาดใจและตกตะลึง
 มากที่สุด ก็คือตัวดิฉันผู้รักษานั้นเอง ดิฉันยังไม่รู้สึกเชื่อ
 ผลที่ปรากฏขึ้นต่อหน้าดิฉัน เพราะตัวเองยังรู้สึกไม่แน่ใจ
 โดยคิดว่า อาการหอบหืดของการหายใจอย่างทรมาณของ
 โรคนี้ ก็จะต้องกลับมาอีกในไม่ช้าอย่างแน่นอน แต่
 แล้วเด็กชายผู้นี้ก็ปรากฏว่า สามารถหายใจได้เป็นปกติ
 เช่นเดิม และเป็นเช่นนั้นต่อไปอีกเป็นเวลาถึง ๒๐ ปี
 ซึ่งในที่สุดดิฉันก็ไม่ได้ติดต่อกับเขาอีกต่อไป เหตุการณ์
 เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ดิฉันไม่ได้คาดฝันมาก่อนเลย และจาก
 การที่ผลของการรักษามีผลยั่งยืนถึงขนาดนี้ จึงเป็นประ
 สพการณ์ที่ทำให้ดิฉันประทับใจอย่างลึกซึ้งที่สุด ถึงแม้
 ว่า นับแต่นั้นดิฉันจะได้เป็นเครื่องมือหรือว่าเป็นสื่อใน
 การรับ รักษาโรค อีกตั้งหลายร้อย ต่อหลายร้อยราย ก็ตาม
 และแม้ว่าบางรายในสายตาของผู้อื่นจะปรากฏว่ามีผลน่า
 ตื่นเต้นโลดโผนมากกว่ารายที่กล่าวมาแล้วนี้ก็ตาม แต่

สำหรับตัวดิฉันเองรู้สึกว่่า ไม่มีรายไหนเลยที่จะก่อให้เกิดความประทับใจแก่ตัวดิฉันเองมากกว่ารายของเด็กชายผู้นำสงสารรายนี้เลย

ดิฉันยังจำได้ ถึงความกระวนกระวายของมารดาอีกผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งมาหาดิฉันด้วยความเศร้าสลดอย่างยิ่งที่บ้านของฉันทันวันหนึ่งในตอนเย็นในฤดูหนาว เธอได้กล่าวว่า บุตรชายของเธอกำลังได้รับความทรมาณอย่างยิ่ง จากโรคเยื่อหุ้มประสาทสมองและไขสันหลังอักเสบ (Meningitis) การรักษาทางยาสำหรับเด็กคนนี้ ก็ปรากฏว่าได้กระทำมาแล้วทุกประการจนสุดความสามารถ นายแพทย์ก็หมดหนทางที่จะทำอะไรได้แล้ว บัดนี้ชีวิตของเด็กชายก็อยู่ในระหว่างความเป็นกับความตายเท่าๆ กัน มารดาผู้นี้ได้ถามดิฉันว่า ดิฉันจะไม่สามารถช่วยทำอะไรได้บ้างเลยที่เดียวหรือ และท่านแม่มแดงผู้ซึ่งเธอเคยอ่านเรื่องของท่านมาบ้างแล้วนั้น จะไม่สามารถช่วยอะไรแก่ลูกน้อยของเธอบ้างเลยหรือ นางได้วางร่างเด็กชายผู้นำสงสารนั้นไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า ตัวของนางเองก็มีนัย

ตาอันบวมแดง แสดงว่าได้ผ่านการร้องไห้เศร้าโศกเสียใจเป็นอย่างมากมาแล้วเป็นเวลานาน เมื่อเห็นภาพเช่นนี้ ดิฉันก็คิดว่า การจะปลอบโยนเธอให้หายจากความเศร้าโศกเห็นจะไม่มีประโยชน์ ดิฉันจึงไม่เสียเวลาปลอบโยนอะไรเธออีกต่อไป โดยได้กล่าวทันทีว่า “เอาละดิฉันจะพยายามดูว่าจะช่วยอะไรเธอได้บ้าง”

ดิฉันได้กลับบ้านพร้อมกับเธอ และก็ได้อยู่เฝ้าพยาบาลรักษาเด็กผู้ชายตลอดคืน แต่ก็เป็นเวลาหลายชั่วโมงอยู่ กว่าอาการกระตือรือร้นของเด็กชายผู้นั้นจะแสดงออกมาให้เห็น แต่เมื่อแกมีอาการกระตือรือร้นบ้าง ก็ปรากฏว่าแกเริ่มดิ้นเรื้อยๆ อย่างมองเห็นได้ชัดทีเดียว เมื่อวันรุ่งขึ้น นายแพทย์ได้มาเยี่ยม ก็พบว่าในบ้านของเด็กชายผู้นั้น ซึ่งเขาคิดว่าจะต้องมีการเศร้าโศกกันอย่างแน่นอนนั้น กลับมีอาการดีอกดีใจกันทั่วหน้า ดิฉันได้กลับมาบ้านและก็ไม่ได้อีกติดต่อกับเด็กชายผู้นั้นและมารดาของเด็กชายผู้นั้นอีกต่อไป แต่ต่อมาอีก ๑๕ ปี ในขณะที่ดิฉันกำลังก้าวขึ้นรถหลังจากการประชุม ของนักทรง

วิญญาณที่เซอบิตันนั่นเอง ก็มีหญิงผู้หนึ่งและชายหนุ่มผู้หนึ่งมาเกาะประตูรถของดิฉัน หญิงผู้นั้นได้กล่าวว่า “นี่แหละค่ะคือบุตรของดิฉันที่คุณได้ช่วยชีวิตเอาไว้เมื่อก่อนโน้น” นั่นแหละดิฉันจึงได้นึกได้ และก็ทำให้ดิฉันได้รับความปลื้มปิติอยู่ไม่หาย ที่ได้สามารถช่วยแม่ลูกคู่นี้ไว้ได้สำเร็จ

วิธีการรักษาโรค

งานของท่านเมฆแดงส่วนมากได้เป็นไปในทางรักษาไข้ ท่านกล่าวว่าการรักษาไข่นี้มีอยู่ ๒ แบบ คือแบบใช้อำนาจทิพย์ (divine power) และใช้อำนาจแม่เหล็ก (magnetic power) การรักษาไข้แบบใช้อำนาจทิพย์นั้นกระทำได้โดยใช้รังสี (rays) มี ๗ สี ซึ่งมาจากภูมิของโลกทิพย์ชั้นสูงขึ้นไป รังสี ๗ สีที่กล่าวนี้ถ้าจะเรียงตามลำดับคุณภาพของแสงนั้นก็ได้แก่ สีม่วง สีเขียว สีทอง สีน้ำเงิน สีเหล็กกล้า สีไข่มุก และสีแดง สีที่มีคุณภาพดีที่สุดในบรรดาสีทั้ง ๗ นี้ก็ได้แก่ รสมีสีม่วง ซึ่งเป็นเครื่องหมายของรสมีที่มาจากภูมิแห่ง

รูปแสดงวิธีการรักษาโรคปวดศีรษะโดยใช้อำนาจจิต

วิญญาณที่สูงมาก และก็การที่ท่านเมฆแดงได้ใช้รักษาโรคของเด็กชายผู้เป็นโรคเยื่อหุ้มประสาทและไขสมองอักเสบให้หายไ้ นั่น ก็ได้ใช้รังสีสีม่วงนี้เอง พวกเราชาวโลกยังไม่มีความรู้อะไรกันมากมายนัก เกี่ยวกับเรื่องรังสีนี้ หรือว่ารังสีดังกล่าวแล้วนั้นสามารถรักษาโรคได้อย่างไร เราเชื่อว่ารังสีนี้คงจะมีอัตราความถี่ของคลื่น (wavelengths) อย่างใดอย่างหนึ่งเป็นพิเศษ แต่ว่าในขณะนี้เรากียังไม่สามารถเข้าใจได้แน่นอนนัก เรารู้กันแต่เพียงว่า ท่านที่อยู่ในภุมิแห่งโลกทิพย์ที่สูงมากเท่านั้น จึงจะสามารถนำแสงเหล่านี้มาใช้ประโยชน์ได้

ส่วนการรักษาโรคโดยอำนาจแม่เหล็กนั้น โดยมากกระทำได้โดยใช้แสงสีขาว อันนี้เป็นแสงหรือรังสีที่มีความถี่หรือช่วงคลื่นใกล้เคียงกับความถี่ของโลก (earthly vibrations) นี้เอง การรักษาแบบนี้ก็มีประโยชน์เหมือนกัน แต่ผลที่ได้ไม่ใคร่จะยั่งยืน บ่อยครั้งที่เดียวในเมื่อปรากฏว่ามีอาการของโรคกำเริบกลับมาอีกหลังจากที่ได้

หายไปชั่วคราวแล้วนั้น ก็เพราะผู้รักษานั้นสามารถจะติด
 ต่อหรือนำเอาความถี่ที่มีช่วงคลื่นแบบแม่เหล็กนี้เองนำ
 มาใช้ในการรักษาโรค (คือยังไม่สามารถจะนำเอารังสีชนิด
 ที่สูงขึ้นไปมาใช้ได้ที่เป็นรังสีแบบทิวซ์) ท่านเมฆแดงได้
 กล่าวว่า การใช้รักษาด้วยอำนาจแม่เหล็กนั้นก็คล้าย ๆ
 กับการที่มีเมฆมาบังดวงอาทิตย์เสียชั่วคราว การกระทำ
 เช่นนี้สามารถจะระงับอาการของโรคได้ แต่ไม่สามารถ
 จะรักษาที่ต้นเหตุของโรคโดยตรง การรักษาแบบทิวซ์
 โดยใช้รังสีเท่านั้นที่จะสามารถรักษาโรคได้ และในเวลา
 เดียวกัน ก็สามารถจะนำความสดชื่นมาให้ทั้งในทางจิต
 และในทางร่างกายได้

ท่านที่ทำการรักษาโรคในทางวิญญาณนี้ มักจะใช้
 รังสีชนิดต่าง ๆ กัน ซึ่งแล้วแต่ความสามารถของกำลัง
 ของบุคคลที่เป็นสื่อหรือเป็นพาหนะในการรักษา ดังนั้น
 ส่วนหนึ่ง ของการรักษาจึงขึ้นอยู่กับความสามารถของ
 มนุษย์ผู้ที่เป็นสื่อในการรักษานี้ที่สามารถจะปรับ (attune)
 วิญญาณของเขาให้เข้ากับระดับคลื่นของรังสีดังกล่าวแล้ว

นั้นได้สูงหรือต่ำมากน้อยเพียงใด อีกส่วนหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับคนไข้ด้วยเหมือนกัน คือบางครั้งแม้ว่าฝ่ายผู้รักษาสามารถจะปรับกระแสจิตหรือวิญญาณของเขาให้เข้ากับรังสีสูงสุดได้ แต่ถ้าจิตใจของคนไข้ไม่สามารถจะปรับกระแสจิตหรือวิญญาณของเขาให้เข้ากันหรือใกล้เคียงกันกับรังสีได้ การรักษานั้นก็จะมีประโยชน์น้อย และก็จะกระทำได้ดีก็แต่เพียงรักษาทางอำนาจแม่เหล็กเท่านั้นเอง และวิธีนี้จะหวังผลยั่งยืนในการรักษาก็ย่อมไม่ได้โดยเอง

ความจริงข้อนี้จะเห็นได้แม้ในการรักษาโรคของพระเยซูคริสต์ ซึ่งท่านก็จะบอกแก่คนไข้ของท่านอยู่เสมอว่า:—

“เจ้าเชื่อหรือว่าเราจะสามารถรักษาเจ้าให้หายได้” (คือความหมายว่าถ้าฝ่ายหนึ่งเชื่อ อีกฝ่ายหนึ่งก็สามารถจะช่วยได้มาก แต่ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งไม่เชื่อเสียเลย ฝ่ายผู้รักษาก็คงจะช่วยได้น้อย หรือช่วยไม่ได้เลย)

ท่านแมคมแดงมีกลุ่มโอปปาติกะที่ช่วยในการรักษาโรคอยู่กลุ่มหนึ่งเหมือนกัน ซึ่งวิญญาณหรือโอปปาติกะ

ที่ช่วยในการรักษาโรคให้แก่มนุษย์นั้น บางคนก็เป็นผู้ซึ่งเคยเป็นหมอมามากครั้งอยู่ในโลกมนุษย์ด้วย ในบรรดาผู้ที่ร่วมกับท่านเมฆแดงนี้ คนหนึ่งก็ได้แก่ท่าน เซอร์มอเรลล์ แม็คเคนซี (Sir Morrell Mackenzie) ซึ่งรูปถ่ายของท่านก็ยังวางอยู่บนชั้นเหนือเตาไฟในบ้านของดิฉันเอง ภาพของท่านเซอร์ผู้นี้ หลานของท่านเซอร์เองเป็นผู้มอบไว้ให้แก่ดิฉัน หลานของท่านเซอร์ผู้นี้เมื่อตอนที่มารู้จักและที่ได้มาหาดิฉันนั้น เขามาด้วยความโกรธแค้นอย่างยิ่ง โดยได้กล่าวว่า จะมาจับคนโกงและพูดเหลวไหลให้ได้ ในการที่ดิฉันกล่าวว่า คุณปู่ของแกมาเป็นโอปโปติกะผู้ช่วยผู้หนึ่งของท่านเมฆแดง ดิฉันกับหลานของท่านเซอร์ผู้นี้ได้สนทนากันเป็นเวลานาน และเมื่อหลานของท่านเซอร์มอเรลล์ผู้นี้ได้จากดิฉันไปก็ปรากฏว่าเขาได้ จากไปอย่างเป็นที่เข้าอกเข้าใจดิฉันเป็นอย่างดี และมีมิตรภาพอันดีก็คงอยู่จนกระทั่งตนเองได้ถึงแก่กรรมตามไปด้วยอีกคนหนึ่ง

การผ่าตัดโดยโอปปาทิกะ

การผ่าตัดโดยอาศัยโอปปาทิกะ โดยการทรงผ่านทางร่างกายของดิฉัน ท่านแมมแดงและเซอร์มอเรลล์แมคแคนซีได้ช่วยกันกระทำการผ่าตัดที่น่าตื่นตะลึงให้แก่หญิงผู้หนึ่ง ผู้เป็นนางพยาบาลซึ่งได้มาให้ดิฉันรักษาโรคหญิงผู้นี้ได้ประสบอุบัติเหตุครั้งหนึ่งในระยะก่อนที่จะมาหาดิฉันนี้ และในตอนนั้นก็ได้รับความทุกข์ทรมานจากความเจ็บปวดที่ในกระดูกสันหลัง ซึ่งแม้จะรักษาพยาบาลทางยามาแล้วด้วยวิธีใดก็ตาม ก็ปรากฏว่าไม่ยอมหายเลย ในตอนที่ดิฉันเริ่มทำการรักษาคนไข้รายนั้น ก็ได้ปรากฏว่ามีจิตแพทย์มานั่งร่วมวงอยู่หลายท่านด้วยกัน นอกจากนั้นก็ยังมียาแพทย์ผู้ทรงคุณวุฒิผู้หนึ่งซึ่งได้มาขอทำการค้นคว้าในการรักษาแบบนี้เข้ามานั่งดูอยู่ด้วย เราได้นำคนไข้คือนางพยาบาลผู้ซึ่งวางลงบนโต๊ะ และท่านแมมแดงก็ทำการสำรวจร่างกายของคนไข้ และแจ้งให้เราทราบว่า ความเจ็บปวดนั้นเกิดจากมีกระดูกหักชิ้นหนึ่งคาอยู่ในร่างกายของเธอ ท่านแมมแดงจึงให้

ดิฉันเข้าสมาธิให้ลึก และท่านก็ได้ทำการรักษาโดยผ่านทางร่างของดิฉัน ครั้งแรกท่านได้สะกดให้นางพยาบาล ผู้ซึ่งให้หยิ่งลงสู่ความหลับในทันที โดยการเอามือวางลงบนศีรษะของเธอ เกือบจะในพริบตาเดียว นางพยาบาล ผู้ซึ่งหมดความรู้สึกไปเลย ซึ่งในการนี้ไม่ปรากฏว่าต้องใช้วิธีจูงใจ หรือการพูดแนะนำอย่างที่จิตแพทย์ใช้กัน แต่ประการใด

นายแพทย์ที่มาร่วมอยู่ด้วยได้มาตรวจดูร่างกายของเธอ และด้วยการที่รู้สึกประทับใจอย่างลึกซึ้ง จึงได้กล่าวกับท่านเมฆแดงว่า “เพื่อเห็นแก่มนุษยชาติ ขอให้ท่านเมฆแดงช่วยบอกแก่พวกเราด้วยว่าจะกระทำแบบนี้ได้อย่างไร” (คือหมายความว่า ขอให้ท่านเมฆแดงช่วยบอกแก่พวกเราด้วยว่า จะกระทำอย่างไร จึงจะสามารถทำคนที่กำลังตื่นให้หลับหมดสติได้โดยฉับพลัน หรือชั่วขณะวินาทีเดียวแบบนี้)

ท่านเมฆแดงได้กล่าวว่า “ไม่ได้หรอก, ลุกเอ๋ย, อำนาจชนิดนี้สามารถจะฆ่ามนุษย์ได้ เช่นเดียวกับที่จะ

ช่วยมนุษย์ได้เหมือนกัน และเมื่อฆ่ามนุษย์แล้ว ก็จะไม่
ปรากฏร่องรอยให้เห็นว่าความตายนั้นเกิดมาจากอะไร
อำนาจชนิดนี้จะมีโทษอย่างมหันต์ ถ้าหากว่าไปอยู่ใน
มือของบุคคลที่มีใจชั่วร้าย ด้วยเหตุนี้แหละ เราจะบอก
ให้เจ้าทราบยังไม่ได้”

โดยอาศัยมือของดิฉัน ท่านเมฆแดงได้เริ่มนวด
หลังของหญิงผู้^๕ จนกระทั่งในที่สุดก็รู้สึกว่ามีกระดูก
ชิ้นเล็ก ๆ ชิ้นหนึ่งปรากฏอยู่ในมือขวาของดิฉัน ท่าน
เมฆแดงได้บอกกับกลุ่มบุคคลที่แวดล้อมอยู่นั้นว่า กระดูก
ชิ้น^๕นี้แหละ เป็นต้นเหตุแห่งความเจ็บปวดดังกล่าวแล้ว
นายแพทย์ประหลาดใจอย่างยิ่ง รีบฉวยกระดูกชิ้น^๕นั้น
ไปจากมือของดิฉัน อย่างชนิดที่เรียกว่าแทบจะกระชาก
ไปจากมือเลยทีเดียว ครั้นแล้ว หลังจากที่ตรวจกระดูก
ชิ้น^๕นั้นดูทุกแง่ทุกมุมแล้ว เขาก็หันกลับไปมองคนไข้
และพยายามตรวจดูสันหลังของเธออย่างถี่ถ้วน เพื่อจะ
หาร่องรอยว่าจะมีแผลหรือผิวเนื้อฉีกขาดแห่งใดบ้างหรือ
ไม่ ที่เป็นเครื่องแสดงว่า กระดูกชิ้น^๕นั้นได้ถูกดึงหรือ

ถูกผ่าตัดเอาออกมา แต่ก็ปรากฏว่าไม่มีร่องรอยอย่างใดเลยแม้แต่น้อย

ต่อมาอีก ๒-๓ นาที คนไข้คือนางพยาบาลผู้ซึ่งฟื้นคืนสติขึ้นมาครั้งแรก เธอได้ลุกนั่งและก้มหลังทดลองต้านหนึ่งก่อน และก็ก้มลงไปอีกต้านหนึ่ง ก็ปรากฏว่าความเจ็บปวดได้หายไปอย่างเด็ดขาด บัดนี้ก็เป็นเวลากว่า ๒๐ ปี แล้วที่เหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้น ดิฉันได้เห็นนางพยาบาลผู้นี้อีกต่อจากนั้นราว ๒ ปี และเธอก็ได้บอกว่าการเจ็บปวดนั้นได้หายไปอย่างปลิดทิ้งและไม่ได้กลับมาอีกเลย

ไม่จำเป็นจะต้องกล่าวก็ได้ว่า กระตุกชั้นนั้น นายแพทย์ผู้ที่มาคุยอยู่ด้วยนั้นได้ขอเอาไปสอบสวนดู การผ่าตัดของดิฉันมีผลเกิดขึ้นทำให้เขาเชื่อได้ ก็เพราะเศษกระดูกชั้นนั้นเอง และนายแพทย์ผู้ได้นำเอาชั้นกระดูกชั้นเล็ก ๆ นั้นไปทำการทดลองทุกวิถีทาง เท่าที่ท่านและพวกนายแพทย์ของท่านจะสามารถหาวิธีทดลองขึ้นมาได้ แต่แล้วก็ปรากฏว่า กระตุกชั้นนั้นเป็นกระดูกมนุษย์

การรักษาโรคโดยใช้กำลัง “แบ็ดเตอร์ (ภายใน)”
เอสเทรล โรเบิร์ตส์ (มีลูกศรชี้) ทำการรักษาคนไข้
โดยให้ กลุ่มผู้รักษายืนจับมือ เกยวกันเป็น วงกลมรอบ ๆ
เธอ พลังจิตของทุกคนที่อยู่โดยรอบนั้นจะพุ่งรวมกันเป็น
เสมือนแบ็ดเตอร์ และ ส่งอำนาจไปยังคนป่วย

จริง ๆ อย่างไม่มีข้อสงสัยอะไรได้ ส่วนการที่จะเป็นชั้น
กระดูกออกมาจากกระดูกสันหลังข้อใดข้อหนึ่งนั้น ก็ยัง
ไม่มีใครสามารถจะพูดได้อย่างแน่ใจเต็มที่ แม้ว่าบุคคล
ที่ได้ทำการสำรวจคุณนั้นล้วนแต่เป็นคนที่มีคุณวุฒิเพียงพอ
ที่จะให้ความเห็นได้ว่า เป็นกระดูกสันหลังอย่างแน่นอน
ก็ตาม (โดยบังเอิญนางพยาบาลผู้เป็นคนไข้ของดิฉันคือ
มิสซิสเฮนิง (Haining) ได้มาเยี่ยมฉันเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง
บัดนี้เธอได้ลาออกจากการเป็นนางพยาบาลแล้ว และ
อาศัยอยู่ทางทิศเหนือของกรุงลอนดอน)

การรักษาโรคทางกายด้วยอำนาจจิต

การรักษาอีกรายหนึ่งซึ่งดิฉันพอจะนึกขึ้นได้ก็คือ
รายของเด็กชายอายุ ๓ ขวบ ชื่อว่า เดวิด ชอร์ต (David
Short) มารดาของแกได้วิงวอนดิฉันว่า ขอให้ช่วยเหลือ
เด็กชายผู้^{นี้}เท่าที่จะกระทำได้ เด็กชายผู้^{นี้}เป็นโรคปวด
บวมและกระเพาะอาหารอักเสบ (gastro-enteritis)
และก็มีชีวิตอยู่ได้ก็โดยให้อาหารกลูโคสและน้ำเท่านั้นเอง

เพราะนอกจากนี้แกก็ไม่สามารถจะกลืนอาหารอย่างอื่นลงไปได้

ลูกสาวคนที่ชื่อไอริสได้ไปกับดิฉันด้วยในครั้งนั้น และเมื่อเรามาถึงบ้านคนไข้ก็เห็นได้ชัดว่า เด็กชายผู้นั้นมีอาการอย่างหนักมากทีเดียว ดิฉันค่อยๆ เอามือวางลงบนร่างกายของเขาในขณะที่ไอริสได้ยึดที่ศีรษะของแกไว้ และท่านเมฆแดงก็ได้ให้การรักษาโดยผ่านทางดิฉัน อยู่เป็นเวลาประมาณครึ่งชั่วโมง หลังจากนั้น ดิฉันก็ได้แนะนำว่าควรจะให้ อาหารแก่แกเล็กน้อยได้บ้างแล้ว ผลปรากฏว่า แกสามารถกินอาหารได้ทันทีและค่อนข้างจะมากเสียด้วย และหลังจากนั้นที่ทำให้เรายินดีมากที่สุดคือ แกสามารถจะย่อยอาหารนั้นได้ด้วยโดยไม่สำรอกออกมา ปรากฏว่าแกมีอาการกระสับกระส่ายน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด และในที่สุดก็หลับไปอย่างมีความสุข

ในตอนค่ำวันนั้น หมอก็มาเยี่ยมและได้รับความประหลาดใจมากที่สุดที่ได้เห็นว่า เด็กชายผู้นั้นกำลังหลับอย่างธรรมดาและอย่างสนิทเสียด้วย และเมื่อสำรวจดูการ

หายใจรู้สึกว่ามีอาการดีขึ้นมาก ดิฉันคิดว่า เขาคงจะเชื่อว่า ที่เขามาเยี่ยมครั้งนั้นคงจะเป็นการเยี่ยมศพของเด็กชายผู้เสียมากกว่า การที่เด็กชายผู้มีอาการดีขึ้นมาโดยปัจจุบันทันด่วนนั้น เป็นเรื่องที่ไม่มีใครคิดฝันเลยทีเดียว ดิฉันได้ไปที่นั่นเพื่อจะทำการรักษาเป็นเวลา ๓ วันติด ๆ กัน และจากการตอบสนองที่เด็กชายผู้แสดงนั้น ก็ปรากฏว่าเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง คือเราสามารถเห็นว่าแกมีอาการดีขึ้นอย่างมากทุกทีที่เราได้ทำการรักษาแก่ ในที่สุดแกก็หายเป็นปกติ เด็กชายผู้ได้นำช่อดอกไม้มาให้ดิฉันทุกๆ ปี ในวันเกิดของดิฉัน เพื่อเป็นเครื่องหมายของความสำนึกในบุญคุณของแก

ชายหนุ่มผู้มาแม่

การรักษาโดยใช้อำนาจจิตนี้ ก็สามารถจะมีผลเหมือนกันในกรณีที่มีอาการป่วยไข้เกี่ยวกับจิตใจ ดิฉันยังจำได้ถึงตัวอย่างที่น่าสนใจตัวอย่างหนึ่ง กล่าวคือมีชายหนุ่มผู้หนึ่งมีความคิดที่น่ากลัวอย่างหนึ่งฝังอยู่ในจิตใจ

อย่างถอนไม่ออก ตามปกติเขาเป็นบุคคลที่มีเสน่ห์และมีความสามารถในการงานมากทีเดียว แต่ก็มักจะมีอยู่บ่อยครั้งที่เดียวที่เขาได้เกิดมีความรู้สึกอย่างรุนแรงที่เขาฝันไม่ได้ คือมีความรู้สึกว่าจะอยากจะทำแม่ของเขาให้ได้ เรื่องนี้ได้รุนแรงถึงขีดสุดในเมื่อได้พบว่า เขากำลังเดินทางไปห้องมารดาของเขาโดยตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะทำมารดาให้ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เห็นได้ชัดว่า ต้องแก้ไขกันโดยด่วน และก็มีผู้มาหาติดันให้ช่วยเหลือแก่เท่าที่ติดันจะทำได้ ติดันจึงจัดแจงพาสมาชิกในกลุ่มของติดันไปทำการนั่งเข้าทรงวิญญาน และเชิญให้ชายหนุ่มผู้หนึ่งมาร่วมด้วย ในขณะที่ติดันเข้าสมาธิลึกจนลืมตัว ท่านเมฆแดงก็ได้เข้าทรงผ่านร่างของติดัน และได้กล่าวข้อความต่อไปนี้ต่อชายหนุ่มผู้นั้น

“เมื่อ ๒ ปีมาแล้วเธอได้ไปเที่ยวสำนักหญิงโสเภณีแห่งหนึ่งในฝรั่งเศส และเมื่อตอนที่เธอออกมาจากช่องของหญิงโสเภณีนั้น เธอไม่ได้ออกมาแต่ลำพัง แต่ปรากฏว่ามีวิญญานอันชั่วร้ายคนหนึ่งติดตามมาด้วยใน

รังสี (aura) ของเธอ เพราะวิญญาณผู้หนึ่งได้เห็นช่องว่าง
ในรังสีของเธอ ที่จะเป็นเครื่องทำให้เขาสามารถกระทำ
กิจการชั่วร้ายที่เขาชอบ โดยผ่านทางร่างกายของเธอ
ได้”

ปรากฏว่า ชายหนุ่มผู้หนึ่งได้รับความอัศจรรย์ใจ
เป็นอย่างยิ่ง ในเมื่อท่านเมฆแดงได้ระบุดังการไปเที่ยว
สำนักไสภณี ซึ่งเขาก็ได้รับอย่างอ้ายๆ ว่าเป็นความจริง
เช่นนั้น ท่านเมฆแดงรู้ได้อย่างไร ถึงเรื่องราวชนิดนี้
ที่เขาไม่ได้กระทำอีกเลย?

ท่านเมฆแดงได้ตอบว่า “ลูกเอ๋ย ยังมีอีกหลาย
อย่างที่เขาไม่สามารถจะเข้าใจได้หรอก ในขณะนี้เอาเป็น
ว่าให้เจ้ารู้จักแล้วกันว่า วิญญาณอันชั่วร้ายที่สิงเจ้าอยู่นี้จะ
ต้องออกไปจากรังสี (aura) ของเจ้า และจากนั้นสุขภาพ
ของเจ้าก็จะเป็นปกติทั้งในทางกายและจิตใจ”

การขบผีในครั้งนี ปรากฏตามถ้อยคำของพยาน
หรือผู้ที่นั่งคุยอยู่โดยรอบนั้นว่า เป็นเรื่องที่รุนแรงและ
อะอะโกลาหลกัันพอคุยทีเดียว ก็ที่ท่านเมฆแดงได้ขบ

วิญญาณอันชั่วร้ายออกจากร่างของชายหนุ่ม และให้เข้ามาสิงร่างดิฉันชั่วคราว จากนั้นวิญญาณอันชั่วร้ายก็ได้คุกคามคำทอใช้ ภาษาสวดสาบานอย่างหยาบๆ คายๆ โดยผ่านร่างของดิฉัน ซึ่งแสดงว่าวิญญาณผู้นี้เป็นวิญญาณชั้นต่ำมีนิสัยชั่วร้ายเลวทรามมาก ชั้นแรกวิญญาณผู้นี้ก็ใช้การคำทออย่างหยาบๆ มีวิธีการอาละวาดอย่างรุนแรงตั้งกล่าวมาแล้ว ต่อมาก็เริ่มเสียงอ่อนลงกลายเป็นเสียงโหยหวนวิงวอนขอความกรุณา และในขณะเดียวกันผู้นั่งล้อมวงซึ่งคอยดูการทรงวิญญาณนี้ ก็ช่วยให้พลังจิตเพิ่มความรุนแรงหรือเพิ่มประสิทธิภาพในการรักษานี้ให้แก่ท่านเมฆแดงด้วย ในการที่จะช่วยขับวิญญาณอันชั่วร้ายนี้ออกไป ในที่สุดก็ปรากฏว่าวิญญาณอันชั่วร้ายนี้ได้ออกไปโดยฉับพลัน โดยไม่มีการรู้ตัวล่วงหน้ามาก่อนเลย หลังจากนั้นเสียงโหยหวนครวญครางและทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบสงบลง

ดิฉันได้เห็นชายหนุ่มผู้นี้อีกในระยะเวลา ๒-๓ ปีต่อมา เขาได้มาหาดิฉันโดยนำเอาหญิงสาวผู้หนึ่งมาด้วย เขาได้

ถามดิฉันว่า ดิฉันพอจะจำเขาได้หรือเปล่า ในช่วง
หนึ่งดิฉันไม่สามารถจะจำเขาได้จริงๆ ดิฉันจึงต้อง
ขอร้องโดยอธิบายให้เขาฟังว่า ดิฉันต้องพบคนเป็น
จำนวนมากเหลือเกิน จึงไม่สามารถจะจำได้

ชายหนุ่มผู้นี้ได้อธิบายว่า “ในตอนนั้นผู้คนเขาว่า
ผมเป็นบ้าไปหมดแล้ว แต่ท่านเมฆแดงบอกว่า กระผม
ถูกวิญญาณอันชั่วร้ายสิงอยู่ เดียวนี้ท่านจำผมได้หรือยัง
ครับ?”

ดิฉันผงกศีรษะรับ และกล่าวว่า “จำได้ละ และ
ก็ใครเป็นผู้ถูกละในเรื่องนี้”

“ก็ท่านเมฆแดงนี่ครับ” เขากล่าวอย่างมั่นใจ
“ถึงแม้ว่าตอนนั้นผมเองยังไม่ค่อยมั่นใจนักก็ตาม คือการ
ที่วิญญาณอันชั่วร้ายจะมาสิงร่างของใครๆ นั้น พังคุดอก
จะเป็นเรื่องเก่าแก่พื้นสมัยเหลือเกิน แต่นับแต่นั้นมา
ผมก็ไม่เคยปรากฏว่าได้มีอาการเลวร้ายอย่างนั้นเกิดขึ้น
อีกเลย และอันนี้ก็เป็นที่ประจักษ์อย่างเพียงพอแล้ว

สำหรับกระผม และภรรยาผมก็เชื่อเรื่องนี้ด้วยเหมือนกัน
ใช้ไหมเธอ” ว่างแล้วเขาก็มองไปที่ภรรยาของเขา ซึ่งก็
ยอมรับเขาเป็นเชิงตอบ

“ผมมาหาท่านด้วยเหตุนี้แหละครับ” เขากล่าว
หันมาทางดิฉัน “คือว่า อยากจะมาขอบคุณท่าน กระผม
เป็นหนี้ท่านเกินกว่าที่กระผมจะสามารถตอบแทนได้
กระผมหวังอย่างยิ่งว่า กระผมอยากจะทำให้ท่านทราบว่า
กระผมมีความขอบคุณท่านอย่างลึกซึ้งจริง ๆ”

เมื่อหนุ่มสาวคู่นี้ลาจากไปแล้ว ดิฉันก็อดไม่ได้ที่
จะระลึกถึงคน ๒ คนที่มีความรักซึ่งกันและกันด้วยความ
สุจริตใจ การที่รู้สึกได้ว่าตัวเองได้มีส่วนช่วยให้เขามี
ความสุขกันเช่นนี้ ก็ทำให้ดิฉันเองมีความสุขอย่างยิ่ง
เหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเมื่อเห็นเขาทั้งสอง
ได้อุทิศสละเวลามาหาดิฉัน เพียงเพื่อจะบอกดิฉันถึง
ความจริงใจของเขาตั้งกล่าวมาแล้วเท่านั้น

วิญญาณชายในร่างหญิง

ดิฉันยังจำได้ถึงอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับการที่มีวิญญาณอันชั่วร้ายมาเข้าสิง ซึ่งในกรณีนี้การรักษาเป็นไปอย่างค่อนข้างจะผาดโผนเอาการอยู่เหมือนกัน เรื่องนี้เกี่ยวกับหญิงผู้หนึ่งอายุ ๒๓ ปีผู้มีวิญญาณอันชั่วร้ายเข้ามาสิงร่างของเธอ ตามปกติเธอจะมีอาการปกติเรียบร้อยดีเป็นเวลา ๒-๓ สัปดาห์ แล้ววิญญาณที่เข้ามาสิงนั้นก็จะเริ่มคุกคามเธอ ทำให้เกิดผลที่น่าตื่นเต้นและน่าเศร้าใจเป็นอย่างยิ่ง

ความยากลำบากในการรักษารายนี้ ก็คือ การที่วิญญาณเข้ามาสิงร่างของเธอนั้นเป็นไปเป็นพักๆ และไม่แน่นอน เราจึงไม่ทราบแน่ว่าจะสามารถอยู่ช่วยและรักษาเธอได้ในเวลาใดกันแน่ เนื่องจากเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เราคาดการณล่วงหน้ากันไม่ได้ เราก็มีวิธีทำได้อยู่วิธีเดียว คือ หาเวลาอยู่ใกล้กับเธอให้นานที่สุดที่จะนานได้ และก็รอคอยว่าเมื่อไรวิญญาณอันชั่วร้ายนั้นจึงจะแสดงผลออกมา

ดังนั้นเราจึงได้กะแผนการกันว่า ดิฉันจะพยายาม
 เผ่าตุเธออย่างใกล้ชิด หรือไม่ถ้าไม่มีเวลาเผ่าตุเธอจริงๆ
 ก็จะต้องพยายามไปช่วยเธออย่างเร็วที่สุด ในเมื่อถึง
 คราวจำเป็นขึ้นมา จากการพบปะสนทนากัน ดิฉัน
 รู้สึกว่าหญิงผู้หนึ่งเป็นผู้ที่มีสติปัญญาฉลาดเฉลียว และเป็น
 คนที่มีเสน่ห์คนหนึ่ง ตามปกติเธอจะเป็นคนที่มีสุขภาพดี
 และรู้สึกว่าเรา ๒ คนจะสามารถพูดคุยหรือคบได้เป็น
 เวลานาน ก่อนที่วิญญาณอันชั่วร้ายจะเข้าสิงเธอและ
 แสดงอาการออกมา แต่ก็ปรากฏว่าเราไม่ต้องรอนานนัก
 เพราะวิญญาณอันชั่วร้ายก็ได้ แสดงตัวในเวลาอีกไม่กี่
 ชั่วโมงต่อมา

ในระหว่างที่เราพูดคุยกันอยู่ในเช้าวันหนึ่งนั้น
 เราได้สนทนาถึงเรื่องราวต่าง ๆ หลายเรื่องด้วยกัน เรา
 ไปเดินเล่นด้วยกัน และกลับมาตอนบ่าย เพื่อจะมารับ
 ประทานน้ำชาด้วยกัน เรากำลังเดินขึ้นบันไดไปถึงห้อง
 ของดิฉันด้วยกัน ในตอนนั้นดิฉันเดินนำหน้า และ
 กำลังพูดคุยกันอย่างไม่นึกสังหรณ์อะไรเลย ระหว่างที่เธอ

ตามมาข้างหลัง ในขณะที่ดิฉันเปิดประตู ดิฉันก็เห็นว่า
 ใครคนหนึ่งได้เอาแจกันดอกไวโอลิตมาวางลงบนโต๊ะของ
 ดิฉัน ดิฉันจึงรีบเดินเข้าไปดูและร้องอุทานว่า “ดูซิเธอ
 แหมดอกไวโอลิตนี้สวยจริง ๆ นะ” ตามปกติดิฉันก็นึก
 ว่าเธอคงจะตอบรับแบบเดียวกัน แต่ไม่ปรากฏว่ามีการ
 ตอบรับอย่างที่ดิฉันคิด ทันใดนั้นเองเนื่องจากดิฉันยัง
 เชื่อว่า เธอยังยืนอยู่ไม่ห่างจากดิฉันเท่าใด ดิฉันจึง
 เหลียวหลังไปดูว่าเธอกำลังทำอะไรอยู่ แต่ก็ต้องได้รับความ
 ประหลาดใจอย่างลึกซึ้งจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น
 บนเบื้องหน้าของดิฉัน ณ บัดนี้หญิงสาวที่มีหน้าตาสะสวย
 ที่ได้คุยกันมาเป็นเวลา ๔ ชั่วโมงนั้น ปรากฏว่าได้
 เปลี่ยนรูปร่างไปอย่างกระทันหัน เหมือนอย่างกับนิยาย
 เรื่องดอกเตอร์ เจคคิลล์ และมิสเตอร์ไฮด์ (Dr. Jeckyll
 and Mr. Hyde) คือหญิงสาวที่ยืนอยู่ต่อหน้าดิฉันนี้
 ปรากฏว่าเป็นบุคคลที่มีท่าทางก้าวร้าว และมีปากเบะ
 อย่างน่าเกลียด เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยากจริงๆ ที่จะอธิบาย
 ให้ทราบ คือรูปร่างลักษณะก็ปรากฏว่าเป็นของหญิงที่

หน้าตาสะสวยเหมือนคังเคิม แต่ว่ามีอาการที่แตกต่างไปอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งไม่สามารถจะบรรยายเป็นตัวหนังสือให้ทราบได้ คืออ้วกและทำทางต่าง ๆ นั้น ปรากฏว่าแข็งกระด้างขึ้นมาอย่างทันที และลักษณะทำทางที่เป็นผู้หญิงก็กลับหายไป มีลักษณะทำทางเป็นผู้ชายอย่างสมบูรณ์เข้ามาแทนที่ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า บัณฑิตวิญญาณอันชั่วร้ายของชายที่เข้าสิงเธอนั้น ได้กำลังจ้องมองคุณิจันโดยผ่านทางนัยตาของหญิงผู้นี้แล้ว

แม้เสียงก็เหมือนกัน ปรากฏว่าเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ระคับเสียงกลายเป็นต่ำและห้าว ๆ และภาษาที่ใช้ก็เป็นภาษาที่ต่ำ ๆ ของคนชั้นต่ำ ๆ อย่างเห็นได้ชัดทีเดียว ปรากฏว่าในขณะที่ร่างนั้นได้นอนแผ่ลงบนเก้าอี้ อย่างไม่มี恙อาย และก็ทำท่ายุติกันให้เข้าไปใกล้ เจ้าของร่างนั้นส่งเสียงขู่เข็ญอย่างหยาบคายว่าจะทำร้ายคุณิจัน ถ้าคุณิจันไม่เคารพคำสั่งของมัน พร้อมกันนั้นก็คุยโม้ถึงพลังกำลังและความสามารถของมัน ที่สามารถเข้ามาสิงเด็กหญิงผู้นั้นได้ ไม่ว่าเวลาใดที่มันต้องการจะกระทำเช่นนั้น

ดิฉันได้รับคำสั่งสอนอยู่เสมอว่า ไม่ให้กลัว
 ต่อสิ่งที่ตนเองไม่รู้ ดังนั้น ด้วยความเชื่อมั่นใน
 ตนเองอย่างแน่วแน่ และดิฉันก็รู้ด้วยว่าในตอนนั้นท่าน
 เมฆแดงอยู่ใกล้กับดิฉันแล้ว และดิฉันคงจะไม่สามารถ
 หาที่พึ่งที่ไหนที่ดีไปกว่านี้อีก ดังนั้น ดิฉันจึงก้าวเข้าไป
 ไปหาร่างนั้นอย่างมั่นใจ ในขณะที่เดียวกัน ก็ปรากฏ
 ว่าได้มีเสียงสบดสาบานที่หยาบคายลามกดังมาจากร่างของ
 หญิงสาวผู้นั้น ดิฉันได้บอกเขาว่า เขาจะต้องออกไป
 จากร่างกายของเด็กหญิงผู้นี้ตลอดไป อย่ากลับมาอีกเป็น
 อันชาติ

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เจ้าร่างนั้นก็สบดสาบานและขู่ว่า
 จะทำร้ายดิฉัน แต่แล้วก็ปรากฏว่าไม่กล้ากระทำ
 จริงดังคำพูด มันนอนหงายแผ่ลงบนเก้าอี้ทำปาก
 แบะๆ มีน้ำลายไหลยืดยาด ดวงตาก็ลอบมองดูอย่างมี
 เลศนัย แต่ก็รู้สึกว่ามีเค้าแสดงความตกใจอยู่เหมือน
 กัน ดิฉันก้าวเข้ามาจนกระทั่งถึงที่ที่มันนอนอยู่ และ
 บัดนี้ด้วยพละนาภาพของท่านเมฆแดง ดิฉันได้เอามือ

ทั้งสองของดิฉันวางลงบนหน้าผากของเจ้าร่างนั้น ทัน
 โคนนั้นมันร้องครวญครางโหยหวนออกมา แสดงความ
 ตกใจอย่างเห็นได้ชัด ต่อจากนั้นก็ปรากฏว่ามีเสียงสะท้อน
 วิงวอนขอให้ปล่อยมันไว้ตามลำพัง ดิฉันได้ขอร้องให้มัน
 ออกไปจากร่างของเด็กหญิงผู้นี้เสียโดยเร็ว แต่ปรากฏ
 ว่ามันไม่ยอม ตอนนั้นดิฉันรู้สึกว่ามีแรงดันทำให้นิ้วมือ
 ของดิฉันแผ่ไปครอบคลุมไว้บนศีรษะทั้งหมดนั้นเกือบจะ
 โดยรอบ

ทันใดนั้น มีเสียงร้องแสดงความตกใจอย่างยิ่ง
 อีกครั้งหนึ่ง แล้วก็มีเสียงสะท้อนตามมาเป็นพักๆ ต่อจาก
 นั้นก็เงียบลง และต่อมาประมาณ ๒-๓ นาที ดิฉันก็
 เริ่มได้ยินเสียงท่านแมมแดงแว่วอยู่ข้างหูว่า “เสร็จกันที
 เขาจะไม่กลับมาอีกต่อไปแล้ว” เมื่อวิญญาณที่ชั่วร้ายจาก
 ไปแล้ว ก็ปรากฏว่าหญิงสาวผู้นี้เป็นปกติอย่างรวดเร็ว
 และต่อจากนั้น ก็ไม่ได้มีเหตุการณ์ เช่นนั้น เกิดขึ้นแก่เธอ
 ซ้ำอีกเลย

เวลาที่ใช้ในการรักษาโรค

เวลาที่ใช้ในการรักษาโรค อันที่จริงเรื่องการรักษาโรคนั้นก็ไม่ใช่ว่าจะได้ผลรวดเร็วทันใจทุกรายไป ในบางกรณีก็ต้องใช้เวลาเป็นเดือน หรือแม้แต่เป็นปีก็มีจึงอาจจะเห็นผล แต่แม้กระนั้นก็กล่าวได้ว่า เป็นเรื่องที่สำคัญไม่ใช่บ่อยเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะว่า ส่วนมากของกรณีเหล่านี้ก็ปรากฏว่าบุคคลเหล่านั้น ลองรักษาวิธีการอย่างอื่นมาแล้วก็ปรากฏว่าไม่ได้ผล ดังนั้นคนไข้หรือผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนต่างๆ นั้นก็มาลองใช้วิธีการรักษาทางวิญญานดูโดยเป็นวิธีสุดท้ายจริงๆ และเขาเองก็ไม่มี ความหวังมากมายอะไรนัก นอกจากจะลองดูเท่าที่จะลองได้ เพราะไหนๆ ก็ได้ลองมาจนหมดทุกวิธีแล้ว แต่อัตราหรือว่าจำนวนรายที่รักษาหายนี้ เมื่อคิดแล้วก็ เป็นเปอร์เซ็นต์ที่สูงอยู่เหมือนกัน เว้นแต่ว่าอาจจะต้องใช้เวลานานสักหน่อยกว่าจะได้ผล

โรคกระเพาะ

ยังมีอีกกรณีหนึ่ง คือเรื่องของนายอเวท คัดเล่ท์ ซึ่งเป็นนักประพันธ์โดยใจรัก แต่โดยหน้าที่แล้วเป็นข้าราชการ และนายคัดเล่ท์ผู้นี้ได้มาหาฉันเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ปี ๑๙๕๕ นายแพทย์ของเขาบอกว่า เขากำลังเป็นโรคหลายอย่าง ซึ่งถ้าจะพูดตามภาษาງ่ายๆของชาวบ้านก็หมายความว่า เขาเป็นโรคกระเพาะอาหารพิการอย่างมากทีเดียว เขาได้เคยรักษาโดยทางยามาแล้วเป็นเวลาถึง ๑๐ ปี แต่ครั้งแล้วก็ไม่ปรากฏว่าเห็นผลเป็นที่น่าพอใจ ยิ่งเขาพยายามใช้ยาที่มี กำลังแรงมากเป็นประจำ เพื่อจะระงับความปวดที่มันรุนแรงขึ้นทุกที ก็ยิ่งปรากฏว่าได้ผลน้อยลงทุกครั้ง และการที่เขาต้องกินอาหารอย่างจำกัดจำเขี่ย คือต้องงดอาหารหลายอย่างนั้น ทำให้ท่อนกำลังของเขาลงมาก น้ำหนักตัวของเขาลดลงไปมากอย่างน่ากลัว และเขาก็มีสภาพทางร่างกายไม่เข้มแข็งพอที่จะไปทำการผ่าตัดใหญ่ได้ ในเมื่ออาการของโรครุนแรงขึ้นถึงที่สุด ชะตากรรมเช่นนี้ผู้ใดประสงค์เข้าก็จรรู้ตัวดีว่าเป็นเรื่องน่าเศร้าเพียงใด

สภาพของเขาในตอนที่มาหาดิฉัน ก็เป็นดังที่
 กล่าวมาแล้ว คือเป็นคนที่มีอาการป่วยอย่างหนัก มี
 สภาพทรุดลงเรื่อยๆ และมีอาการเจ็บปวดอยู่เป็นประจำ
 และก็เริ่มต้นสิ้นหวังแล้ว ดิฉันได้ให้การรักษาโดยการ
 สัมผัส โดยอาศัยพลังงานจากท่านเมฆแดง เราทำ
 การรักษาไปเป็นเวลา ๓ สัปดาห์เท่านั้น เขาก็เริ่มแสดง
 อาการให้เห็นว่าดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เราได้ทำการรักษา
 ษากันต่อไปเป็นเวลา ๑๒ เดือน เขาได้มาหาดิฉันเดือน
 ละครั้ง และก็เป็นเวลาครั้งละ ๔๕ นาที พอถึงตอนนั้น
 อาการปวดมวนในกระเพาะอาหารของเขาก็ค่อยยังชั่วขึ้น
 มาก และสุขภาพโดยทั่วไปของเขาก็ปรากฏว่าดีขึ้นอย่าง
 เห็นได้ชัดทีเดียว หลังจาก ๖ เดือนแรกที่เขามาหาดิฉัน
 นั้น เขาสามารถจะลดจำนวนยาที่เคยกินเป็นประจำลงไป
 ๗ ได้ จากวันละ ๓ ครั้งเป็นวันละครั้ง และหลังจาก ๑ ปี
 เขาก็หายอย่างเด็ดขาดโดยไม่ต้องใช้ยาเลย

๖ เดือนต่อมา เขาไม่ต้องชำระล้างลำไส้อีก
 ๗ ่อไป และเขาได้มาหาดิฉันเป็นระยะห่างออกไป คือ

๒เดือนต่อครั้ง พอถึงเดือนธันวาคม ปี ๑๙๕๗ ก็ปรากฏว่าอาการทางลำไส้ของเขาเป็นปกติดีทุกประการ ถึงแม้ว่าเขาจะต้องระมัดระวังในเรื่องอาหารอยู่บ้าง แต่เขาก็บอกว่าเขามีสุขภาพดีขึ้นมาก และรู้สึกมีอาการดีขึ้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนเลย ตั้งแต่ปี ๑๙๔๔ เป็นต้นมา เรื่องนี้แสดงว่า การรักษาในบางครั้งก็ต้องอาศัยเวลาเหมือนกัน แต่ในที่สุดก็ได้รับผลสำเร็จอย่างน่าพอใจ

ในการที่ดิฉันบันทึกเรื่องการรักษาทางวิญญานที่ได้รับความสำเร็จมาดังกล่าวแล้วนี้ ดิฉันไม่ได้หมายความว่าดิฉันจะมาแนะนำให้ท่านทั้งหลายเลิกการใช้ยาดังที่เคยเป็นมา และหันมารักษาทางวิญญานแต่อย่างเดียว คือตราบไตที่เรายังมีกายเนื้อ การรักษาทางยาด้วยวัตถุก็จำเป็นเหมือนกันที่จะต้องใช้เครื่องซ่อมแซมกายอันเป็นวัตถุ ในเมื่อกายเนื้อเกิดการสึกหรอลง แต่ก็เป็นธรรมดาอยู่เอง ย่อมมีโอกาที่การรักษาทางยาไม่สามารถจะให้ผลตามที่ปรารถนา ตอนนั้นแหละที่การรักษาทางวิญญานซึ่งมีผลานุภาพมากกว่า ก็จะสามารถช่วยให้เกิดความสำเร็จขึ้นได้อย่างอัศจรรย์

เสียงจากบุคคลภายนอก

อาจมีบางท่านที่ได้อ่านเรื่องราวทั้งหลายมาตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ คงจะมีความเห็นว่า การที่เราจะเชื่อได้ว่า ผู้ทำการรักษาหรือแพทย์ผู้หนึ่งจะเก่งเพียงใดนั้น ไม่ควรจะถามผู้รักษาหรือตัวนายแพทย์เอง แต่ควรจะถามคนไข้ต่าง ๆ ที่นายแพทย์ผู้หนึ่งได้ทำการรักษา เรื่องนี้ก็ เป็นความจริงเช่นนั้น ดังนั้นดิฉันจะขออ้างหลักฐาน ประกอบบ้างตามสมควร หลักฐานประกอบต่อไปนี้ไม่ใช่ เป็นเรื่องที่ดิฉันเขียนเอง แต่เป็นเรื่องที่นางเอมมา คันลิว โอเวิน โอ. บี. อี. (Mrs. Emma Cunliffe-Owen, O.B.E.) ได้เขียนและได้พิมพ์ขึ้นไว้เมื่อ ๒-๓ ปี ที่แล้วมานี้ ดิฉันจะคัดลอกมาให้โดยไม่แสดงความคิดเห็น ส่วนตัวประกอบแต่อย่างใดดังต่อไปนี้ :-

“ข้าพเจ้าไม่สามารถจะหาคำพูดใดๆ มาอธิบายให้เห็นจริงได้ถึงความสำนึกในบุญคุณอย่างลึกซึ้ง ที่ข้าพเจ้ามีต่อพระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นใหญ่ และต่อท่านเมฆแดง ในการที่ให้ความช่วยเหลือและความคุ้มครองแก่ข้าพเจ้า

ตลอดมา จนกระทั่งข้าพเจ้าได้รับการรักษาให้หายจากโรคข้ออักเสบ (Rheumatoid arthritis) อย่างน่ามหัศจรรย์ โดยท่านเมฆแดง ในเรื่องที่เกี่ยวข้องแก่ทางยาประกอบกับการอธิบายให้เห็นจริงอย่างแจ่มแจ้ง ถึงรายการละเอียดที่เกี่ยวกับโรคทั้งในด้านทางจิตใจและในด้านร่างกายนั้น ความรู้ความสามารถของท่านเมฆแดงเป็นที่น่าอัศจรรย์เหนือคำบรรยายใด ๆ ทั้งสิ้น

ความเมตตากรุณาของท่านเมฆแดง ประกอบกับ คำสั่งสอนของพระผู้เป็นเจ้า จะเป็นเครื่องช่วยเหลืออย่างดีที่สุดแก่บุคคลที่อยู่ในความทุกข์ยาก และแก่บุคคลที่มีความเชื่อในพระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงจัง จุดมุ่งหมายประการสำคัญของท่านเมฆแดงจึงเป็นที่เห็นได้ชัดว่า เพื่อให้มนุษย์ทั้งหลายเห็นความจริงว่า สำหรับพระผู้เป็นเจ้านั้นไม่มีอะไรที่พระองค์จะทำได้ และเพื่อให้เราได้กระทำต่อผู้อื่นในทำนองเดียวกันกับที่เราต้องการให้ผู้อื่นได้กระทำต่อเรานั้นด้วย

ท่านเมฆแดงผู้เป็นนายแพทย์ทางวิญญาณผู้ยิ่งใหญ่ เป็นผู้ดำเนินงานในด้านรักษาโรคนี้แทน พระบิดาผู้เป็นใหญ่ในสรวงสวรรค์ของเรา โดยให้การรักษาแก่นุชย์ ทั้งทางร่างกายและวิญญาณ ท่านเมฆแดงได้ให้คำปลอบประโลมใจอันเต็มไปด้วยความกรุณาและอันมีเหตุผลอย่างลึกซึ้ง แก่ผู้ที่ต้องการความเมตตากรุณาและเหตุผลจากท่าน และผู้ที่ยินดีจะฟังคำอธิบายของท่าน งานทางวิญญาณของท่านเป็นงานที่ไม่รู้จักจบ

ในตอนเช้าพเจ้ายังเป็นเด็กหญิงอยู่นั้น ข้าพเจ้าเป็นโรคโลหิตเป็นพิษอันเกิดจากการที่มีกรดยูริกแซกซึมอยู่ในโลหิตโดยทั่วไป และก็ได้ได้รับความทรมานจากโรคเข้าข้อและโรคที่เรียกกันว่า เก๊าท์ อยู่เป็นนิจ ต่อมาข้าพเจ้าได้ล้มเจ็บลงอย่างหนัก โดยเป็นโรคปอดบวมที่ปอดทั้งสองข้าง และมีอาการเป็นพิษเกิดขึ้นในเส้นโลหิตด้วย ต่อจากนั้น การที่เกิดเป็นพิษขึ้นในร่างกายของข้าพเจ้า ก็ทำให้โรครุนแรงยิ่งขึ้นไปอีก และการรักษาทางยาก็ปรากฏว่าไม่ได้ผลแต่อย่างใด ข้าพเจ้าจึง

ตั้งใจว่าจะลองไปติดต่อกับท่านเมฆแดง ผู้ทำการรักษา
 โดยการผ่านทางคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ดู เพราะเท่าที่
 ข้าพเจ้าทราบมาว่า ท่านเมฆแดงผู้^๕นี้เป็นนายแพทย์
 ผู้รักษาทางวิญญาณผู้หนึ่ง

ข้าพเจ้าได้ไปที่สมาคมนักท่องเที่ยววิญญาณที่มารีเลอบอน
 เพื่อไปเข้าร่วมในการนั่งทรงวิญญาณกับคุณเอสเทลล์
 โรเบิร์ตส์ในเดือนตุลาคม แต่ก็ต้องได้รับคำบอกเล่าว่า
 คุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ในตอนนั้นมึนงานมาก คือมีแขก
 มากเหลือเกิน จนไม่สามารถจะต้อนรับข้าพเจ้าได้ จน
 กว่าที่จะถึงวันที่ ๓ มกราคม ซึ่งเป็นเวลาห่างกันออกไป
 อีกถึงประมาณ ๓ เดือน ข้าพเจ้าจึงกล่าวคัดค้าน โดย
 กล่าวว่า “ถ้าหากดิฉันจะไม่มีชีวิตอยู่ถึงเดือนมกราคม
 เล่า จะทำอย่างไร ในเมื่อบัดนี้ให้ล่ามาจนถึงบ้าน^๕”
 คำตอบก็มีว่า “เจ้าไม่ต้องกลัวไปหรอก ถ้าหากว่าเจ้าไม่
 สามารถจะมีชีวิตอยู่ได้จนถึงวันนั้น เราคงไม่นัดเจ้าเป็น
 แน่”

ในที่สุดเมื่อวันนั้นมาถึง ข้าพเจ้าก็เข้าไปนั่งร่วม การทรงวิญญานกับคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ ปรากฏว่า วันนั้นเป็นวันสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตของข้าพเจ้าทีเดียว ท่านเมฆแดงได้บอกให้ข้าพเจ้าฟังถึงรายการละเอียดของ โรคตั้งแต่เป็นมาแต่เดิม และกล่าวต่อไปว่า “ข้อต่อของ เจ้าชั้น สนิมหมดแล้ว และดังนั้นจึงทำให้เกิดความ เจ็บปวดแก่เจ้าเป็นอย่างมาก เราจะช่วยเจ้า ถ้าเจ้ามี ศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้า และยินดีกระทำการที่เราบอกให้ เจ้าทำ” เป็นธรรมดาที่ข้าพเจ้าก็ยอมรับทำตาม และ ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าเป็นโชคที่ข้าพเจ้าได้รับทำตามสัญญาใน คราวนั้น ท่านเมฆแดงได้ถามข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าสามารถ จะไปรับการรักษาในกรุงลอนดอนภายใต้ความควบคุม ของท่านจะได้ไหม? แต่เรื่องนั้นเป็นไปได้สำหรับ ข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าตอนนั้นอยู่ในเลสเตอร์เชอร์ ท่านจึงบอกให้ข้าพเจ้ารับการรักษาเสียบ้างก่อนที่จะออก เดินทางจากกรุงลอนดอนไป และหลังจากนั้นท่านก็จะ รักษาข้าพเจ้าทุกคืนในตอนที่ข้าพเจ้าหลับ

ท่านเมฆแดงได้พบกับข้าพเจ้าถึงเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวหลายอย่างหลายประการ โดยบอกให้ข้าพเจ้าทราบถึงบุคคลอันเป็นที่รักของข้าพเจ้าหลายคนที่อยู่ในโลกทิพย์ และก็บอกให้ข้าพเจ้าฟังถึงเรื่องราวส่วนตัวในครอบครัวหลายอย่างหลายประการที่เกี่ยวข้องกับบุคคลเหล่านั้น ในตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่ ปรากฏว่ารายการละเอียดเหล่านี้ ถูกต้องตรงกับความเป็นจริงทั้งหมด และข้าพเจ้าใคร่จะขอกล่าวไว้ในที่นี้ด้วยว่า เมื่อตอนที่ข้าพเจ้าจงหรืออันดัลวงหน้ากับคุณเอสเทลล์-โรเบิร์ตส์ในตอนเดือนตุลาคมนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้ชื่อ ว่า คันดิลฟ โอเวิน เลย ดังนั้นจึงเป็นอันกล่าวได้ว่า ไม่มีโอกาสที่คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ผู้เป็นคนทรงจะรู้แม้แต่ชื่อของข้าพเจ้า ไม่ต้องกล่าวถึงว่า คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ จะมารู้ถึงเรื่องราวส่วนตัวเกี่ยวกับครอบครัวของข้าพเจ้าได้เลย

หลังจากนั้น อาการบวมปวดของข้าพเจ้าก็ค่อย ๆ ลดน้อยลงเป็นลำดับ แต่ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่่าเริ่มมีอาการ

ผู้ป่วยและผู้ทุพพลภาพเป็นจำนวนมากได้มาหา
เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ยังศูนย์ที่ทำการรักษาโรค เพื่อ
ขอให้ช่วยรักษาโรคต่างๆ ในภาพจะเห็นเอสเทลล์
กำลังจับมือกับคนป่วยผู้หนึ่ง ทางด้านซ้ายคือสามคน
ที่ล่องลับไปแล้ว ซึ่งเคยเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งใน
คณะผู้ทำการรักษาโรคของเธอ

เจ็บปวดในตำแหน่งหลังอยู่บ้าง เมื่อความเจ็บปวดนี้ยังคงมีอยู่เรื่อยๆ ข้าพเจ้าจึงคิดว่า อาจจะเกี่ยวข้องกับการรักษาทางไตทางหนึ่งก็ได้ ข้าพเจ้าจึงเดินทางไปกรุงลอนดอน เพื่อจะไปเข้าร่วมการทรงวิญญูณกับคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์อีกครั้งหนึ่ง

ท่านแมชมแดงได้บอกข้าพเจ้าทันทีว่า ท่านเสียใจที่ท่านจำเป็นต้องทำให้ข้าพเจ้ามีความเจ็บปวดตอนหลังบ้าง แต่นั่นก็เพราะว่าท่านต้องการจะทำการกำจัดกรดยูริกให้ออกไปจากร่างกาย โดยผ่านไประหว่างไตของข้าพเจ้า นอกจากนั้น ท่านยังได้บอกชื่อพี่เลี้ยงของข้าพเจ้าที่บ้านของข้าพเจ้าเองให้ฟังด้วย ซึ่งพี่เลี้ยงคนนี้ได้อยู่กับข้าพเจ้า และทำงานมาด้วยความซื่อสัตย์เป็นเวลาถึง ๓๐ ปี แล้ว ท่านได้บอกอย่างละเอียดว่า ในวันนั้นๆ แม่บ้านของข้าพเจ้าพูดกับข้าพเจ้าด้วยเรื่องอะไรว่าอย่างไรบ้าง ต่อจากนั้นท่านก็บอกข้าพเจ้าว่า ความเจ็บปวดที่หลังของข้าพเจ้านั้นในไม่ช้าจะหายไป ซึ่งก็เป็นความจริง ท่านได้บอกข้าพเจ้าด้วยว่า ข้าพเจ้าจะไม่มีอาการปวดหัว

อย่างรุนแรงอีกหลังจากนั้นเป็นเวลา ๓ วัน และเรื่องนั้นก็เป็นการจริงทุกประการ

คราวหนึ่งในตอนที่หยุดงาน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะเดินมากเกินไปสักหน่อย ดังนั้นแม่บ้านของข้าพเจ้าจึงถูกล้างของข้าพเจ้าทั้งเช้าและกลางคืนอยู่เป็นเวลา ๒ วัน ต่อมาในคืนวันรุ่งขึ้น ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังตื่นอยู่ ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงกล่าวว่า “อย่าให้โฮเร (คือชื่อแม่บ้าน) ถูกล้างของเจ้า มันจะเป็นอันตรายมาก”

ต่อมาเมื่อมีการนัดการเข้าทรงวิญญูณอีกครั้งหนึ่ง ท่านเมฆแดง ก็ได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “เราินดีที่เจ้าได้ยินเราพูดที่บ้าน เราได้บอกเจ้าไม่ให้แม่บ้าน คือคนที่ชื่อโฮเร ถูกล้างของเจ้า เพราะว่ามันเป็นอันตราย ลูกเอ๋ยเจ้าก็คงเห็นแล้วว่ารูปร่างของเจ้าก็ยังไม่แก่ เจ้าเองก็ยังไม่รู้สึกว่าจะแก่ แต่อวัยวะภายในของเจ้ามันแก่คือชำรุดและโดยเฉพาะไตของเจ้าก็เริ่มจะมีอาการอ่อนแอลงเป็นลำดับ ดังนั้นการถูกล้างที่เจ้าทำนั้นจึงเป็นอันตรายมากอาจทำให้เกิดการกระเทือนอย่างร้ายแรงขึ้นได้”

ท่าน เมฆแดง สามารถ มองเห็นอย่างทะลุปรุโปร่ง
 ในร่างกายของเรา อย่างชนิดที่ตามนุษย์อย่างเราไม่
 สามารถจะเห็นได้เลย ด้วยความอ่อนโยนและด้วยความ
 เมตตากรุณา ท่านได้ให้การรักษาแก่ข้าพเจ้าเป็นประจำ
 และได้ให้คำแนะนำอย่างง่ายๆ ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้พยายาม
 ทำตามทุกกระเบียดนิ้ว ผลก็คือว่า นับเป็นเวลา ๑๓
 เดือนหลังจากการรักษาครั้งแรกของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็
 ได้รู้สึกว่ายหายจากโรคเรื้อรังที่เป็นมาเป็นเวลานาน อย่าง
 เต็มขาด หัวเข่าของข้าพเจ้าซึ่งเคยมีขนาดใหญ่กว่าปกติ
 ถึง ๖ นิ้ว บัดนี้ยุบลงมีขนาดเท่าปกติเช่นเดิม ข้อต่อ
 ของข้าพเจ้าซึ่งแข็งและกระตึกกระเตี้ยไม่ค่อยได้นั้น บัด
 นี้ก็ใช้ได้คล่องแคล่ว และไม่มีอาการเจ็บปวดอีกต่อไป
 และข้าพเจ้าก็ได้รับคำบอกเล่าว่า บัดนี้ข้าพเจ้ามีท่าทาง
 เป็นสาวกว่าเมื่อ ๑๐ ปีมาแล้วถึง ๒๐ ปี อันที่จริงคำ
 กล่าวนี้นจะเป็นความจริงเพียงไรหรือไม่ก็ตาม แต่ก็เป็นที่
 ความจริงอยู่อย่างหนึ่งว่า บัดนี้ข้าพเจ้าสามารถจะเดิน
 ไปไหนมาไหน ได้เช่นเดียวกับ ผู้ที่มีสุขภาพดีทั้งหลายทุก
 ประการ

ข้าพเจ้าได้เคยรักษามาแล้วทุกวิธีนับตั้งแต่การใช้ไฟฟ้า การฉีควัคซีน การกินยาต่างๆ ก็ไม่ประสบความสำเร็จ แต่ท่านเมฆแดงผู้เป็นสานุศิษย์ของพระผู้เป็นเจ้าทำได้สำเร็จ

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้อุจจกกับท่านเมฆแดง ข้าพเจ้าได้รับคำบอกเล่าอยู่บ่อยๆ ว่าจะไม่มียวันหายเป็นอันขาด และอาการจะยิ่งรุนแรงยิ่งขึ้นทุกที แต่บัดนี้ข้าพเจ้าได้แน่ใจแล้วว่า พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงนำข้าพเจ้าให้มาหาท่านเมฆแดงจริงๆ ท่านเมฆแดงได้กรุณารักษาข้าพเจ้าให้หายเป็นปกติดีแล้ว ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าได้ขอบคุณท่านเมฆแดงในความกรุณาของท่าน ท่านจะตอบเสมอว่า “ลูกเอ๋ย อย่าขอบคุณเราเลย แต่จงขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ผู้เป็นนายของเราเถิด”

นับแต่ข้าพเจ้าได้อุจจกท่านเมฆแดง ความเชื่อถือนอกของข้าพเจ้าในพระผู้เป็นเจ้าก็ได้อีกเพิ่มขึ้นอีกพันเท่า และข้าพเจ้าจะไม่มีวันลืมพระคุณของพระองค์ที่ได้กรุณาชักนำให้ข้าพเจ้ามาพบท่านเมฆแดง ผู้เป็นทูตสวรรค์ของพระองค์เลย

ข้าพเจ้าขออธิบายฐานให้คำกล่าวของข้าพเจ้า จง
ได้เป็น เครื่องตลใจ และ ช่วยเหลือผู้อื่นที่กำลังได้รับทุกข์
ด้วย ขอให้ เขาเหล่านี้ จงตระหนักใน ความ จริงว่า
“สำหรับพระผู้เป็นเจ้าแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์จะทำ
ไม่ได้” ด้วยพระมหากรุณา พระองค์ได้ทรงให้
นายแพทย์ ผู้มหัศจรรย์ ของท่านคือ ท่านเมฆแดง มาช่วย
เหลือเราทุกคน ขอแต่ว่าให้เรา มีความศรัทธาในพระองค์
ให้เพียงพอเท่านั้น”

บทที่ ๔

การพยากรณ์

โดยจับต้องสิ่งของ (Psychometry)

การพยากรณ์โดยการจับต้องสิ่งของนี้เป็นวิธีหนึ่ง ซึ่งคิดกันว่าน่าทึ่งมาก เพราะมักจะปรากฏผลเป็นที่ น่าตื่นเต้นอยู่บ่อยๆ เรื่องนี้มีหลักเกณฑ์มาจากความจริง ที่ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นวัตถุนั้นจะต้องมีอัตราความ สั่นสะเทือนคอเตนอยู่เสมอเหมือนกับขพจรของบุคคล (everything material pulsates with vibration) ริงส์ที่ แวดล้อมร่างกายมนุษย์อยู่นักส่งความสั่นสะเทือนเป็น ช่วงคลื่น (emit vibrations) ออกมาเหมือนกัน และ วัตถุที่เราเรียกกันว่าไม่มีชีวิต หรือไม่มีวิญญาณ นั้นจะ ดูดความสั่นสะเทือนนั้นเข้าไป ถ้าหากอยู่ในระยะใกล้ กันพอสมควร

ของใช้ส่วนตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นที่ผู้เป็นเจ้าของ มักจะนำติดกระเป๋าเสื้อกางเกงหรือกระเป๋าถือไปนั้น เป็น วัตถุที่ใช้ได้ อย่างดีเลิศในการพยากรณ์ หรือทำนายด้วย วิธีการจับต้องสิ่งของนี้ การที่ผู้เป็นเจ้าของจับต้อง

สิ่งของเหล่านั้นบ่อยครั้งในระยะเวลาหนึ่งนั้น ทำให้วัตถุ
 นั้นมีความสัมพันธ์ของช่วงคลื่นเช่นเดียวกับความ
 สัมพันธ์ของผู้เป็นเจ้าของด้วย ผลจากการรับการ
 สัมพันธ์ของผู้เป็นเจ้าของนี้ อาจจะคงอยู่ได้เป็น
 เวลานาน บางครั้งแม้ว่าผู้เป็นเจ้าของจะถึงแก่กรรม
 ไปแล้วก็ตาม

อันที่จริงการที่คิดนั้นได้รับความสำเร็จในการ
 พยากรณ์จากการจับต้องสิ่งของดังกล่าวนี้ ก็ไม่ใช่เป็น
 การจับต้องสิ่งของส่วนตัวอย่างเดียว บางครั้งสิ่งของที่
 ไม่มีใครเป็นเจ้าของเลย ก็สามารถจะบอกเรื่องราวได้
 จากการสัมพันธ์ที่สิ่งของนั้นตกเอามาจากบรรยากาศ
 ที่แวดล้อมมันอยู่ได้เหมือนกัน ดังนั้นสิ่งของบางอย่าง
 ที่วางอยู่เฉยๆ ไม่มีใครจับต้องเป็นเวลานาน เช่นบางที
 ถึง ๑๐๐ ปี เป็นต้น ก็สามารถจะทำให้เราทราบประวัติ
 ความเป็นมาของสถานที่ที่ใกล้เคียงที่มันอยู่นั้นได้อย่าง
 น่าตื่นตะลึงเป็นอย่างยิ่ง

การพยากรณ์โดยวิธีจับต้องสิ่งของแบบนี้ สามารถทำให้เรารู้เรื่องราวหรือข่าวสารได้อย่างไรนั้น เป็นเรื่องความลึกลับของวิชา ซึ่งดิฉันรู้สึกว่าจะไม่สามารถจะอธิบายได้ให้แก่ผู้ที่ยังไม่คุ้นเคยในวิธีนี้ อันที่จริงถ้าจะอธิบายเรื่องทฤษฎีก็คือเรื่องตาทิพย์ (clairvoyance) เราก็สามารถจะอธิบายให้แม้แต่ผู้ที่ไม่เข้าใจพอจะให้เห็นภาพได้บ้าง เพราะอย่างน้อยเขาก็ได้เห็นสิ่งของต่างๆ มาด้วยตาเนื้อแล้ว

เช่นในเมื่อเราบอกเขาว่า เราสามารถจะเห็นกายทิพย์ได้อย่างชัดเจน เหมือนอย่างกับเราเห็นกายเนื้ออยู่ในห้องเดียวกันนี้ อย่างน้อยเขาก็สามารถจะวาดความนึกคิดให้เกิดความเข้าใจได้ แม้ว่าบางครั้งเขาอาจจะไม่เชื่อว่าเราเห็นได้จริงๆ ก็ตาม ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหูทิพย์หรือการได้ยินเสียงทิพย์ (clairaudience) ก็แบบเดียวกันนี้ เพราะว่าบุคคลทั่วไปก็ย่อมคุ้นเคยต่อการได้ยินเสียงของบุคคลหรือของสิ่งที่แวดล้อมอยู่ ดังนั้นเขาก็ไม่ต้องการมโนภาพมากมายนักในการที่เราจะอธิบายให้

เขาเข้าใจว่า เราได้ยินเสียงทิพย์หรือเสียงที่เขาไม่ได้ยิน
ได้อย่างไร เขาอาจจะไม่เชื่อว่าเป็นจริง เช่นเดียวกับที่
คนเมื่อสมัย ๑๐๐ ปีมาแล้ว ก็ไม่เชื่อว่าวิทยุและโทรทัศน์
จะเป็นจริงได้ แต่อย่างน้อยเขาก็คงจะเข้าใจได้ว่าเรา
หมายความว่าอย่างไร

แต่สำหรับเรื่องวิชา Psychometry ก็คือการ
พยากรณ์โดยการจับต้องสิ่งของนี้ - เป็นเรื่องที่ไม่ใช่
เกี่ยวกับการเห็นและการได้ยินแต่อย่างใดเลย ดังนั้น
ดิฉันจึงไม่มีความสามารถที่จะอธิบายให้เข้าใจได้ เพราะ
ผู้จับต้องก็ไม่ได้เห็นภาพและไม่ได้ยินเสียงแต่อย่างใด
เลยด้วย ดังนั้นจึงเกิดมีปัญหาว่า ความสัมพันธ์
ของวัตถุที่เขากำลังกุมถืออยู่นั้น จะส่งข่าวมาให้แก่เรา
ทราบได้อย่างไร ในส่วนที่เกี่ยวกับดิฉันนั้น ดิฉันรู้สึก
ว่าจิตใจจริง ๆ ไม่สามารถจะอธิบายให้ทราบได้ เพราะ
ไม่มีเรื่องราวที่จะเปรียบเทียบให้เห็นได้โดยทางวัตถุแต่
อย่างใด ดิฉันกล่าวได้แต่เพียงว่า พอหยิบวัตถุที่เขา
นำมาให้ไว้ในมือ ก็เกิดความรู้ขึ้นในใจถึงเรื่องความ

เป็นมาของมันทันที ดิฉันไม่สามารถบอกให้ทราบได้ว่า
รู้อย่างไร แต่บอกได้ว่ารู้อย่างแท้จริง ๆ อย่างเดียวเท่านั้นเอง

ท่านผู้อ่านที่ช่างสังเกตคงจะได้เห็นว่า ในประโยค
ที่ดิฉันจะกล่าวต่อไป^{นี้} บางครั้งดิฉันก็พูดคำซึ่งออกจะ
ค้านตัวเอง โดยใช้คำว่า ดิฉันเห็นภาพเช่นนั้น ๆ ดิฉัน
ได้ยินเขาพูดเช่นนั้น ๆ *อันที่จริงดิฉันไม่ได้เห็นหรือไม่*
ได้ยินแต่อย่างใด แต่บางครั้งก็จำเป็นต้องบรรยายไป
เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้เกิดความเข้าใจขึ้นบ้าง เพราะไม่
สามารถจะพูดอย่างใดอื่นให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจได้
บางทีสิ่งที่พอจะทำให้เกิดความเข้าใจได้อย่างใกล้ชิดที่สุด
ก็เห็นจะเป็นสิ่งที่เรียกกันว่า *Feminine intuition* คือที่
เขาเรียกกันว่า ญาณภายในของผู้หญิงกระมัง *อันที่จริง*
ในเรื่องนี้ มีบางท่านเคยพูดจาเป็นทำนองล้อเลียนไว้
อย่างขบขัน คือไม่มีใครเชื่อบ่อย ๆ ซึ่งเรื่องราวในทำนอง
นั้น บางครั้งก็มีเหตุผลอยู่บ้างเหมือนกัน อย่างไรก็ตาม
มีความจริงว่า ญาณ คือความรู้จากภายในนี้มีส่วนสำคัญ
ในชีวิตของคนเราทุกคนอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน โดยไม่

จำกัดเพศไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชายก็ตาม บุคคลเรา
 ส่วนมากนั้นบางครั้งก็เกิดความรู้สึกอย่างไม่มีเหตุผลขึ้นมาเองในใจว่า จะต้องเกิดเหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างนั้นๆ และ
 ความคิดความรู้สึกอย่างนั้นก็จะเกิดขึ้นเองโดยที่เราไม่รู้ตัว
 คือบางครั้งเขาเกิดรู้ขึ้นมาโดยปัจจุบันทันด่วนว่า สิ่งนั้น
 สิ่งนั้นจะต้องเกิดขึ้นหรือกำลังจะเกิดขึ้น เรื่องเช่นนั้นไม่
 ได้เกิดจากการเดาหรือการแก้งความจริง แต่เป็นเรื่องที่
 เป็นไปได้อย่างแน่นอนทีเดียว คือบางครั้งเราไม่ได้มี
 โอกาสทราบข้อเท็จจริงอย่างใดเลย และบางครั้งก็
 ไม่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องนั้นเลยเสียด้วยซ้ำ แต่บุคคล
 บางคนก็สามารถจะรู้เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น หรือสามารถ
 จะหาคำตอบได้อย่างถูกต้องเห็นจริงอย่างน่าประหลาดใจ
 เป็นอย่างยิ่ง ถ้าเราไปตามเขาในเรื่องนี้ เขาจะตอบว่า
 เขารู้เรื่องเช่นนั้นโดยญาณภายในคือ intuition นั้นเอง
 ซึ่งก็เป็นการอธิบายว่าเขาไม่รู้ว่าเขารู้ได้อย่างไร หรือ
 ว่าทำไมเขาจึงรู้ แต่เขารู้ว่าเขารู้ได้จริงๆ เท่านั้นเอง
 และในกรณีส่วนมากทีเดียว การรู้โดยนัยเช่นนี้ก็มักจะ
 ถูกต้องตามความเป็นจริงเสียด้วย

ความรู้สึกดังกล่าวนี้ ไม่ว่าจะท่านจะเรียกมันว่า สัญชาตญาณ หรือว่าญาณคือ Intuition ก็ตาม เราไม่สามารถจะให้เหตุผลได้โดยทางตรรกวิทยา หรือโดยเหตุผลแบบธรรมดาอย่างใดเลย มันเป็นคล้ายๆ กับว่าจิตใจของเราตอนนั้นมีสภาวะว่าง ไม่ได้มีความคิดอย่างอื่นเข้ามาแทรกแซงดังที่เป็นอยู่ตามปกติ และดังนั้น ก็ทำให้ใจของเราในตอนนั้นสามารถจะรับอารมณ์ หรือความคิดที่แฝงอยู่ และซึ่งกำลังคอยจ้องจะแทรกเข้ามาในห้วงความคิดของเราได้นั่นเอง

จากความจริงที่กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่า ทุกคนไม่ว่าหญิงหรือชายในบางครั้งก็สามารถจะเกิดญาณภายในได้ด้วยกันทั้งสิ้น ดังนั้นท่านก็จะเห็นได้แล้วว่า คนบางคนผู้ซึ่งโดยธรรมชาติมีความโน้มเอียงในทางนี้อยู่แล้ว และโดยการฝึกฝนอบรมเพิ่มอีกด้วย ก็ย่อมอยู่ในฐานะที่สามารถจะปลุกฝังคุณสมบัติดังกล่าวให้เจริญขึ้นกว่าบุคคลธรรมดาได้ เรื่องนี้มีใช้ว่าดิฉันจะกล่าวยืนยันว่า วิชาพยากรณ์โดยการจับต้องสิ่งของนี้ จะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้น

มาจากสิ่งที่เราเรียกกันว่าญาณหรือ Intuition ที่จริงวิชานี้มีความหมายลึกซึ้งมาก แต่ในการที่จะหาคำตอบให้แก่คำถามที่มีผู้ถามมาบ่อย ๆ นั้น ดิฉันสามารถจะให้คำบรรยายได้เพียงเท่านั้น เพราะคิดว่าอย่างน้อยคงจะเป็นข้ออุปมาหรือเปรียบเทียบ ที่ทำให้ท่านผู้อ่านสามารถจะเข้าใจได้บ้างลง ๆ พอสมควร

บุคคลผู้ชำนาญในเรื่องการพยากรณ์แบบนี้ เมื่อจับต้องวัตถุสิ่งของของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เขาก็สามารถจะแปลหรือว่าแปลงความสั่นสะเทือนที่มีอยู่ในวัตถุนั้น มาเป็นความรู้ที่ปรากฏในห้วงสำนึกได้ทีเดียว คือเขาสามารถจะรู้ถึงลักษณะของผู้เป็นเจ้าของ, อัยยาศัย, ความชอบไม่ชอบ, และสติปัญญาของผู้เป็นเจ้าของนั้นด้วย นอกจากนี้บางครั้งก็สามารถจะเห็นภาพในกาละหรือเทศะที่ห่างไกลไปจากกาละและเทศะในปัจจุบันนั้นก็ได้ โดยที่เขาจะสามารถเห็นภาพที่เกิดขึ้นในอดีตนั้นมาปรากฏอยู่เฉพาะหน้าเหมือนกับในปัจจุบันอีกด้วย

ตัวอย่าง ครั้งหนึ่งดิฉันได้รับเชิญไปรับประทานอาหารกับสตรีผู้น่ารักผู้หนึ่ง ชื่อว่า มิสซิสแฮคนี่ ถึงแม้ว่าสตรีผู้นี้จะได้มาเยี่ยมดิฉันหลายครั้งก็ตาม ดิฉันก็ยังไม่เคยไปบ้าน ของเธอเลย และก็ยังไม่มีพบสามีของเธอเลยด้วย หลังจากการรับประทานอาหารแล้ว มิสเตอร์แฮคนี่ ผู้เป็นสามีของเธอได้นำเอาเศษหินชิ้นหนึ่งมาให้ดิฉันถือไว้แล้วถามว่า ดิฉันสามารถจะบอกเรื่องราวเกี่ยวกับเศษหินชิ้นนี้ได้บ้างหรือไม่ พอดิฉันจับก็เกิดความรู้ขึ้นมาทีเดียว และสามารถบอกเขาได้ว่า หินนี้ได้ถูกฝังอยู่ในดินมาเป็นเวลานานแล้ว เพิ่งถูกขุดขึ้นมาเมื่อเร็วๆ นี้เอง และหินนี้ได้เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องมือที่ทำด้วยหินซึ่งอาจจะเป็นขวานก็ได้

มิสเตอร์ แฮคนี่ ได้รับความประหลาดใจอย่างยิ่ง เขาได้ยืนยันว่า ที่ดิฉันกล่าวไปนั้นเป็นการถูกต้องอย่างแท้จริง เขาบอกดิฉันว่าเขาเป็นวิศวกรทำงานในเมือง และบางครั้งก็ต้องลงไปดูงานในหลุมใต้ดิน ครั้งหนึ่งเขาได้เก็บเศษหินชิ้นนั้นขึ้นมาอย่างไม่ได้ตั้งใจนัก หินชิ้นนี้

อยู่ใต้ดินนั้น และเขาก็ได้นำเอามาบนพื้นดินเพื่อจะ
 ตรวจสอบอย่างใกล้ชิด การที่หินชิ้นนั้นจะเป็นเศษหลุดออกมา
 มาจาก ขวานหินใน ยุคหินหรือไม่เขาก็ไม่สามารถจะกล่าว
 ได้ แต่ว่าเขารู้สึกมีความสนใจอยากจะถามความเห็นของ
 ผู้เชี่ยวชาญ เขาจึงนำเศษหินนั้นไปยังพิพิธภัณฑ์อัง-
 กฤษ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญก็ได้ให้คำอธิบายยืนยันตรงกับคำ
 พยากรณ์ของดิฉันทุกประการ

อีกครั้งหนึ่งดิฉันได้จับหินก้อนหนึ่งและก็เกิดความ
 รู้สึกทันทีว่ามันเป็นเศษหัวลูกธนู ความคิดของดิฉัน
 ย้อนไปถึงปราสาทสมัยโบราณหลังหนึ่งแล้วก็นึกไปถึงการ
 รบที่เกิดขึ้นรอบๆ ปราสาทนั้นอย่างแจ่มชัด ดิฉันรู้ว่า
 เศษหินนี้เป็นหัวลูกศรซึ่งฝังเข้าไปในกำแพงอันหนาสมัย
 โบราณนั้น ดิฉันได้บอกแก่บุคคลผู้นำมาให้ดิฉันว่า
 หินนี้เป็นเศษที่หลุดออกมาจากหัวลูกธนู ซึ่งเขาก็ก็นับ
 ว่าเป็นความจริงดังนั้น โดยบอกว่า เศษหินนี้เขานำมา
 จากปราสาทแห่งหนึ่งในเวลส์เหนือ ดิฉันเองก็ลืมชื่อ
 ปราสาทนั้นเสียแล้ว แต่จำได้แต่เพียงว่า ปราสาทนี้มี
 ชาวเล้าลือกันว่าเป็นที่เกิดของเจ้าชายลิวิลินแห่งเวลส์

อีกครั้งหนึ่ง ดิฉันได้หยิบเอาของชิ้นมาจากถาด
ที่มีวัตถุต่างๆ อยู่ประมาณ ๓๐ ชิ้น แต่ละชิ้นก็มีเลข
หมายไว้ เพื่อว่าเจ้าของ จะได้รู้ว่าเป็นชิ้น ของใครและเก็บ
มาจากที่ไหน ในถาดนั้นก็มีหินรูป ๖ เหลี่ยม เป็นหิน
อ่อนสีขาวมีขนาดเท่ากับก้อนน้ำตาล ดิฉันสามารถจะ
บอกได้ทันทีถึงเจ้าของผู้ซึ่งดิฉันไม่รู้จักเลย ว่าผู้เป็น
เจ้าของได้นำเอาหินนี้ติดตัวไปด้วยเสมอ เพื่อเป็นเครื่อง
ระลึกถึงภรรยาของเขาซึ่งบัดนี้ได้ถูกฝังไว้ในอิตาลี ดิฉัน
กล่าวว่าหินก้อนนี้เขานำมาจากหลุมฝังศพ ซึ่งก็ปรากฏ
ว่าเป็นความจริง

วันหนึ่ง มีผู้เอาเหล็กก้อนใหญ่มาให้ ซึ่งเห็นได้
ชัดว่าเป็นลูกปืนใหญ่ เมื่อดิฉันจับก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นลูก
ปืนใหญ่ ที่ถูกยิงใน สงครามใน การ ต่อสู้ ที่ เมือง คิวเบค
Quebec ในปี ค.ศ. ๑๗๕๘

ท่านเซอร์ ฮิวโก คันลิฟ โอเวน (Hugo-
Cunliffe owen) ครั้งหนึ่งได้นำเอาแหวนวงหนึ่งมาให้
ดิฉันจับดู หลังจากที่ภรรยาคนแรกของท่านได้ถึงแก่

กรรมไปแล้ว พอจับดูดิฉันก็รู้สึกทันทีว่ามันเป็นแหวน
 แห่งความร้ายกาจมาก อันที่จริงมันไม่ได้เป็นแหวนแห่ง
 ความร้ายกาจอย่างเดียว แต่มันเป็นแหวนที่มีคำสาปแช่ง
 บรรจุกุอยู่ด้วย ถึงแม้ดิฉันจะไม่สามารถจะรู้ละเอียดไป
 กว่านี้ แต่เมื่อจับดูก็รู้สึกถึงความชั่วร้ายซึ่งแฝงอยู่ใน
 แหวนวงนั้น ซึ่งเปล่งรัศมีออกมาทำให้ดิฉันรู้สึกได้
 ชัดอย่างยิ่ง ดิฉันกล่าวว่า อยากจะขว้างแหวนวงนี้ไป
 ในทะเลเสียด้วยซ้ำไป ท่านเซอร์ฮิวโกจึงได้บอกดิฉันว่า
 แหวนวงนี้เป็นแหวนของภรรยาท่าน และมีหินก้อน
 หนึ่งฝังแทนเพชรอยู่ หินก้อนนั้นนำมาจากหลุมฝังศพ
 ของกษัตริย์อียิปต์โบราณชื่อตุตันขะเมน (Tutankhamen)
 ซึ่งตามนิยายปรากฏว่ามีคำสาปแช่งไว้สำหรับผู้ที่นำเอาไป
 ไว้ในความครอบครอง

อีกครั้งหนึ่งมีเรื่องแปลกประหลาดเกิดขึ้น คือดิฉัน
 กำลังหยิบสายสร้อยลูกประคำใหญ่ขึ้นมาเส้นหนึ่ง ความ
 จริงเป็นสายสร้อยที่มีราคาสูงๆ มีความยาวพอที่จะสวม
 ศีรษะได้อย่างสบาย ในขณะที่ดิฉันส่งคืนมันไปให้

เจ้าของนั้น ก็ปรากฏว่าลูกประจำลูกหนึ่งยังหลงเหลืออยู่ในมือดิฉัน ดิฉันคิดว่าได้ทำลูกประจำหลุดออกมาจากสายสร้อยเสียแล้ว แต่เมื่อพิจารณาดูให้ถี่ถ้วนแล้วก็ปรากฏว่าลูกประจำลูกนั้นไม่มีรอยบุบสลายและไม่มีรอยแตกแยกเลย ยังคงเป็นเหมือนลูกอื่น ๆ นั้นเอง

ตัวอย่างอีกอันหนึ่ง ซึ่งแสดงถึงอิทธิพลของกายทิพย์หรืออิทธิพลทางโลกทิพย์เกี่ยวกับวัตถุ^๕ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกล่องยาบุหรืกล่องหนึ่ง กล่องยาบุหรื^{๕๕}มีผู้หญิงคนหนึ่งนำมาให้ดิฉันโดยห่อกระดาษบางๆ (tissue) ไว้ ดิฉันก็ไม่ได้แกะห่อกระดาษนั้นออกเลย ได้แต่เพียงจับดูโดยมีกระดาษหุ้มอยู่เช่นนั้น แต่ก็รู้ว่ากล่องยาบุหรื^{๕๕}มีรอยบุบบ็อย่างมากมาย ต่อจากนั้นดิฉันก็ได้ทราบว่ซองยาบุหรื^{๕๕๗}เป็นของนายทหารอากาศหนุ่มผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งได้เสียชีวิตในเมื่อคราวเครื่องบินตก

หลังจากเสร็จการพยากรณ์^{๕๕}แล้ว ดิฉันได้ส่งซองยาบุหรื^{๕๕}ที่มีกระดาษหุ้ม ห่ออยู่นั้นให้แก่ผู้มาเยี่ยมดิฉัน หญิงผู้นั้นก็ได้เก็บมันไว้โดยไม่ได้อะไรจากกระดาษไว้ใน

กระเป่าถือของเธอ และเธอก็จากไป ต่อมาไม่นาน เธอได้เขียนจดหมายมาถึงดิฉันโดยแสดงความพิศวงเป็น อย่างยิ่งว่า ของบุหรี่ยี่สิบห้าร้อยรูบเบิลซึ่งเป็น ของหลานเธอที่ถึงแก่กรรมในคราวเครื่องบินตกนั้น เติม ที่เดียวเวลาจะเปิดหรือปิดกล่องนี้ต้องใช้ความยากลำบาก มาก แต่เดี๋ยวนี้ปรากฏว่าไม่มีรอยบุบสลายแม้แต่น้อย เธอได้กล่าวว่า เมื่อกลับไปบ้านก็หยิบเอาของบุหรี่ยี่สิบห้า มา จากถุงเพื่อจะเก็บเอาไว้ในที่ที่ปลอดภัย แต่ได้ลองแกะดู ก่อนที่จะเก็บไว้ พอเห็นก็แทบไม่เชื่อสายตา เพราะ ปรากฏว่ารอยบุบสลายอย่างมากมายนั้นหายไปโดยสิ้นเชิง หญิงผู้นั้น จึงถามดิฉันว่าดิฉันได้ แกะไขอะไรหรือเปล่า หรือว่าเป็นเพราะเกิดปาฏิหาริย์ขึ้นมา ดิฉันได้ตอบเธอ ไปว่า ดิฉันไม่ได้ทำอะไรเลย เพราะท่านผู้เป็นเจ้าของ ก็ได้เห็นอยู่ตลอดเวลาว่าดิฉันไม่ได้แกะห่ออะไรออกดูเลย ถ้าหากจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้น ก็เพราะเกิดปาฏิหาริย์ขึ้นจาก โลกของวิญญานนั่นเอง

อันที่จริงวัตถุเช่นของบุหรีเป็นต้น แม้ว่าจะมี
 กระจกห่ออยู่ ดิฉันก็อาจจะรู้ได้โดยการคลำจากภายนอก
 แต่บางครั้งก็ไม่ใช่เช่นนั้นเสมอไป ดังที่จะเห็นได้อีก
 ครั้งหนึ่ง มีหญิงผู้หนึ่งพร้อมกับบุตรชายของเธอได้มา
 หาดิฉันที่บ้านของท่านแมมแดง เบื้องหน้าดิฉันมีถาดอยู่
 ใบหนึ่ง มีวัตถุต่างๆ กันอยู่หลายอย่าง ดิฉันจึงหยิบ
 เอาวัตถุเล็กๆ ๗ ชิ้นหนึ่งที่ห่อกระดาษอ่อนๆ เอาไว้ และ
 กล่าวว่า ของที่อยู่ในห่อชิ้นคือ 'รก' ที่ห่อหน้าชายหนุ่ม
 ผู้^๕มาตั้งแต่เกิด (ที่เป็นเช่นนั้น^๕เพราะในเมืองฝรั่งถือว่า
 รกที่ห่อทารกมาในเวลาเกิดนั้นเป็นเครื่องรางของขลัง
 อย่างหนึ่งสำหรับกันจมน้ำตายได้)

หญิงผู้นั้นได้ถามดิฉันอย่างไม่เชื่อว่า “แล้วคุณ
 รู้ได้อย่างไรเล่า” ดิฉันได้ตอบว่า “ดิฉันรู้ได้ก็เพราะ
 สหายของดิฉันที่เป็นโอบปาติกะได้บอกให้ได้ยิน ไม่
 เช่นนั้นดิฉันจะรู้ได้อย่างไร”

ทั้งสองคนได้จ้องมองดูดิฉันด้วยดวงตาที่เบิกกว้าง
 คงจะกลัวว่าตอนนั้นเขากำลังอยู่ท่ามกลางภูตผีที่สามารถ
 จะรู้เห็นได้ทุกสิ่งทุกอย่างกระมัง

หลายต่อหลายครั้งที่มีคนนำของใช้ส่วนตัวของบุคคลที่รักซึ่งถึงแก่กรรมไปแล้วมาให้ฉันจับต้องดู เพื่อหวังว่าความสั่นสะเทือนหรือช่วงคลื่นที่แผ่มาจากห่อของนั้นจะช่วยให้ฉันติดต่อกับเจ้าของได้บ้าง แต่ก็มีเรื่องน่าตกใจอยู่บ้างเหมือนกัน คือบางครั้งมีบุคคลที่ไม่เชื่อ แสดงว่าจากริยาคุกคามจะทำร้ายฉันต่าง ๆ ครั้งหนึ่งมีบุคคลคนหนึ่งท่าทางเป็นชาวสเปนญู กระโดดขึ้นยืนและส่งเสียงเอะอะแสดงว่า ที่ฉันกล่าวและแสดงนี้เป็นการหลอกลวงทั้งสิ้น เขาร้องตะโกนส่งเสียงเอะอะในขณะที่มีผู้ลากเขาเอาออกไปจากประตูว่า “ในประเทศของเรา (คือในสเปนนั้น) ผู้หากินหลอกลวงเช่นนี้จะต้องได้รับโทษอย่างหนักทีเดียว” ฉันคิดว่าบางทีเขาคงจะคิดว่า ฉันสมควรจะต้องขึ้นศาลพระ (Inquisition) กระมัง (ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า ในสมัยก่อนผู้ที่เป็นหมอกุมักจะถูกหาว่าเป็นแม่มด และถูกนำขึ้นศาลพระ และจะได้รับการลงโทษอย่างหนักเช่นกาลิเลโอ หรืออาจถึงกับถูกเผาไฟเช่นโยนออฟอาร์คก็ได้)

เรื่องการระมัดระวังเหตุร้ายดังกล่าวนี้ มีครั้งหนึ่ง
 ได้ทำให้เกิดเรื่องซ้ำๆ ขึ้นได้เหมือนกัน ครั้งหนึ่งในขณะที่
 ดิฉันกำลังแสดงการเข้าทรงวิญญาณ อยู่ที่ควีนส์ฮอลล์ นั้น
 มีเรื่องที่ทำให้เกิดตระหนกตกใจกันขึ้นโดยไม่คาดฝัน
 ก่อนที่จะเริ่มพิธี เจ้าหน้าที่คนหนึ่งได้มาบอกดิฉันว่า เขา
 เชื่อว่าในบรรดาผู้ที่มานั่งชมวันนั้น มีคนๆ หนึ่งนำปืน
 รีโวลเวอร์ติดตัวมาด้วย เขาบอกว่าเขาได้เห็นวัตถุที่
 เป็นโลหะอย่างหนึ่งเป็นประกายส่องแสงออกมาจากถุ
 กระจกที่วางอยู่บนตักของหญิงผู้หนึ่ง เพื่อความปลอดภัย
 เขาจึงได้จับเจ้าหน้าที่รูปร่างล่ำสันแข็งแรงคนหนึ่งไปยืน
 คอยคุมเชิงอยู่ข้างหลังหญิงผู้นั้น โดยสั่งว่าหากเห็นเธอ
 เคลื่อนไหวผิดสังเกตอย่างใดให้รีบจัดการได้ทันที ดิฉัน
 ไม่ได้ทำอะไร แต่คงดำเนินพิธีของดิฉันต่อไปตามปกติ
 จนจบ ก็ไม่ปรากฏว่ามีเหตุการณ์ร้ายแรงอย่างไรเกิดขึ้น
 หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ได้มาหาดิฉันโดยบอกว่า หญิงผู้ที่
 มีปืนรีโวลเวอร์คนนั้นแสดงความประสงค์อยากจะขอพบ
 ดิฉัน และได้ถามดิฉันว่า ควรจะอนุญาตให้เข้ามาหา

หรือไม่ ดิฉันตอบว่าดิฉันเชื่อแน่ว่าหญิงผู้นี้ไม่ได้มา
เพื่อจะทำร้ายดิฉัน ดังนั้นจึงควรให้เธอเข้ามาหาได้ เมื่อ
เธอเข้ามาหา ดิฉันก็ได้เห็นว่าหญิงผู้นี้เป็นคนร่างเล็ก ๆ
ท่าทางน่าฆ่าเสียมากกว่าน่ากลัว เธอหนีบถุงกระดาษ
ดังกล่าวติดตัวมาด้วยอย่างไม่วางมือ

“คุณโรเบิร์ตสคะ” เธอกล่าวขึ้นอย่างเศร้าๆ
“ดิฉันอยากจะทราบข่าวคราวเกี่ยวกับสามีของดิฉันผู้ล่วง
ลับไปแล้วสักหน่อย ดิฉันจึงนำเอาของใช้ส่วนตัวของ
เขามาให้คุณดูด้วยค่ะ”

ว่าแล้วเธอก็เปิดถุงกระดาษสีกลับนั้นออกต่อหน้า
ดิฉัน ปรากฏว่าเป็นสายโยงกางเกงของผู้ชาย มีแสง
แวววาวออกมาจากหัวเข็มขัดเห็นได้ชัด นี่เองคือปืน
รีวอลเวอร์ตัวการที่ก่อให้เกิดความหวาดหวั่นกันไปได้พัก
หนึ่ง

ทฤษฎีของผู้ที่ไม่เชื่อในเรื่องวิญญาณ

บ่อยครั้ง^๕ ที่เดียวที่ฉันถูกซักถามจากบุคคลต่างๆ ทั้งชาย และ หญิงผู้มีความ สงสัยในเรื่อง นี้ผู้มีอาชีพต่างๆ กัน ส่วนมากของบุคคลพวกนี้เป็นผู้ที่มีสติปัญญา และ เป็นผู้ที่มีใจบริสุทธิ์ไม่ลำเอียง ผู้ที่มาหาฉันก็ต้องการที่จะทราบความจริงของเรื่องเช่นนี้จริงๆ ไม่ใช่มาด้วยการจะจ้องจับผิด

ทุกคราวที่ฉันก็พยายามอย่างดีที่สุดที่จะอธิบาย และตอบคำถามของเขาเท่าที่สามารถจะกระทำได้ และ บ่อยครั้ง^๕ ที่เดียวที่เขาจะ นำเอาทฤษฎี ของเขาเองไปเทียบเคียง อธิบาย หรือ ประยุกต์เข้ากับหลักการของฉัน แต่ก็มีข้อที่ลำบากอยู่อย่างหนึ่งก็คือว่า ทฤษฎีต่างๆ ที่เขาคิดขึ้น มานั้นไม่สามารถ จะอธิบายถึง ปรัชญาการณในตำนาน^๕ได้เสมอไป บางครั้ง^๕อาจจะช่วยอธิบายปรัชญาการณใน บางกรณีหรือใน กรณีอื่นเช่นเดียวกัน นั้นได้พอสมควร แต่พอพิจารณาสืบต่อถึงพฤติกรรมเรื่องอื่นหรือแบบอื่น ทฤษฎีดังกล่าวนั้นก็ปรากฏว่าใช้ไม่ได้เลย

ตัวอย่างเช่นมีทฤษฎี อยู่บทหนึ่ง ซึ่งเราเชื่อถือกันโดยทั่วไปว่า ความสามารถในการทายใจบุคคลคือ Telepathy นี้เป็นเครื่องอธิบายถึงความสามารถทางทิพย์จักษคือ (Clairvoyance) ได้ คือในเวลาที่เราจะรู้สึกว่าจะเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปในหมู่ประชาชนแล้วว่า การอ่านจิตใจคนอื่นที่กำลังคิดอะไรอยู่ในปัจจุบัน นั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปได้จริงๆ ที่เดียว ทั้งนี้ นักคิดและนักทฤษฎีทั้งหลายในปัจจุบันนี้จึงไม่ใคร่ประหลาดใจนัก ถ้าจะมีบุคคล คนหนึ่งที่มีความรู้สึกไวกว่าความรู้สึกของคนปกติธรรมดา (More than usual sensitive) จะสามารถทายใจ หรือล่วงเอาความคิดออกมาจากสมองของบุคคลที่มาหาเขาได้ นักทฤษฎีประเภทนี้ยังตั้งสมมุติฐานใหม่ต่อไปว่า ที่เป็นเช่นนั้น ผู้มาหาก็คือ และผู้เป็นคนทรงหรือผู้ชำนาญในการทายใจนั้นก็ต่างไม่รู้สึกตัวว่ามีการถ่ายทอดความคิด แลกเปลี่ยน กันไปมา ระหว่างคน ทั้งสองฝ่ายเลย สมมุติฐานดังกล่าวนี้ฟังดูก็เป็นเรื่องง่ายๆ ค่ะ

เหตุผล ดังกล่าว นี้ ก็อาจ จะนำเอา ไป อธิบาย ได้
 สำหรับปรากฏการณ์บางอย่าง ยกตัวอย่างเช่นในกรณี
 ของสตรี ผู้มาหาดิฉันโดยมีของ มาหลายอย่างใส่ไว้ในถาด
 และในบรรดาของเหล่านั้นก็มีห่อของของเด็กมาอย่างหนึ่ง
 ด้วย สำหรับปรากฏการณ์เช่นนี้ ทฤษฎีดังกล่าวก็อาจ
 จะอธิบายให้เห็นเหตุผลได้จริงๆว่า บุคคลผู้เป็นเจ้าของ
 ของสิ่งนั้นก็รู้ดีว่าเป็นอะไร และเมื่อดิฉันหยิบของขึ้นมา
 ในใจเขาก็ต้องคิดบอกที่เดียวว่า ของสิ่งนั้นเป็นอย่างไร
 นั่นๆ และนักทฤษฎีในฝ่ายนี้ก็กล่าวว่า ดิฉันสามารถรู้
 ว่าของนั้นเป็นอะไรได้ ก็โดยการแอบไปล้วงเอากระแส
 ความคิดออกมาจากผู้เป็นเจ้าของมายังตัวเองนั่นเอง ดัง
 นั้นจึงไม่ได้หมายความว่าดิฉันมีอำนาจพิเศษใดๆ ในทาง
 ลึกลับ (เช่นติดต่อกับโอปโปติกะได้จริงๆ) แต่อย่าง
 หนึ่งอย่างใด ที่กล่าวมาแล้วนี่ก็เป็นการอธิบายให้เห็น
 เหตุเห็นผลอย่างง่ายๆ ของเขา ซึ่งฟังดูก็รู้สึกว่าคุณเหมือน
 จะเข้าที่สำหรับผู้ที่สนับสนุนทฤษฎีนี้

การพิสูจน์อำนาจทางตาทิพย์

ตัวอย่างที่ ๑

เห็นของในกล่อง

อย่างไรก็ตาม เพื่อประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านของ
ดิฉัน ผู้ซึ่งอาจจะนิยมชมชอบในทฤษฎีนี้อยู่บ้าง ดิฉัน
จะขอเสนอผลการทดลอง ซึ่งได้กระทำเมื่อเร็วๆ นี้ ผล
ของการทดลองครั้งนั้นแสดงให้เห็นว่า ทฤษฎีของการแอบ
ไปล้วงเอา ความคิด ของผู้อื่นมาเป็น ของตนดัง กล่าวนั้น
(telepathy) ใช้ไม่ได้เลยโดยเด็ดขาด อันที่จริงเรื่องนี้ครั้ง
แรกนั้น ก็ไม่ได้ประสงค์จะให้เป็นการ ทดลองแต่ อยางใด
เพราะเป็นการเข้าทรงอย่างธรรมดา มีข้อแปลกอยู่ข้อ
หนึ่งก็คือว่า มีนายแพทย์ผู้หนึ่งผู้เป็นแขก และทำหน้าที่
ที่เป็นตัวแทนของบุคคลคนหนึ่ง ซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศ
แคนาดาอันไกลโพ้น

ในขณะนั้นโดยอาศัยอำนาจทางทิพยจักขุ ดิฉัน
ได้บรรยาย ถึงเหตุการณ์ฆ่าตัวตาย รายหนึ่ง ซึ่งได้เกิดขึ้น
แล้ว และดิฉันได้บรรยายอย่างละเอียดละออว่า ได้เกิด
ขึ้นได้อย่างไรด้วยวิธีใด ทุกคำพูดที่ดิฉันได้พูดออกไป
ในระหว่างที่เข้าทรงนั้น นายแพทย์ได้บันทึกไว้สำหรับ

ส่งไปให้เพื่อนของเขาที่แคนาดาทราบ หลังจากการเข้า
ทรงแล้ว เขาก็อ่านข้อความที่จดไว้ให้ดิฉันฟัง และ
บอกให้ดิฉันทราบว่า เพื่อนของเขาที่อยู่ในแคนาดา
นี้เป็นภรรยาของชายคนหนึ่งที่ได้ฆ่าตัวตายจริงๆ ต่อมาก็
มีคำตอบ มาจาก แคนาดาโดย ผู้เขียนจดหมาย ตอบนั้นต้ง
แง่คิดมาว่า การที่ดิฉันตายได้เช่นนั้นก็อาจจะเป็นเพราะ
ว่า นายแพทย์ผู้ มาเฝ้าดูการเข้าทรงนั้น คงจะได้แนะ
บอกรายละเอียดของการฆาตกรรมให้กระมัง หรือมิ
ฉะนั้นถ้าไม่ได้บอกอะไร รายละเอียดของการฆาตกรรม
นี้ ก็อาจจะปรากฏอยู่ในห้วงสำนึกของนายแพทย์ผู้ นั้น
แล้วก็ได้ ในระหว่างที่มานั่งดูการเข้าทรงอยู่

เรื่องนี้ นายแพทย์ผู้มาทำการทดลองนั้นคงจะเป็น
พยานได้อย่างดี เพราะว่าแม้ว่านายแพทย์ผู้นั้นจะรู้ถึงเรื่อง
การฆ่าตัวตาย แต่เขาได้ยืนยันว่าเขาไม่รู้รายละเอียดซึ่ง
ดิฉันได้บอกให้เขาทราบเลย ที่เขารู้นั้นมีแต่เรื่องการฆ่า
ตัวตายเท่านั้น แต่จะเป็นไปโดยวิธีใดและอย่างไรนั้นเขา
ไม่ทราบ นายแพทย์ผู้นั้นได้รับความประหลาดใจเป็นอย่าง

มากที่ได้ปรากฏว่า จดหมายที่ตอบมานั้นได้ยืนยันว่ามีรายละเอียดทุกประการตรงกันกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง นายแพทย์ผู้หนึ่งจึงได้ถามต่อไปว่า จะมีวิธีการแบบใดบ้างใหม่ที่จะทำให้เพื่อนชาวแคนาดาของเขาเชื่อได้อย่างแน่ใจว่า ท่านแมมแดงมีตัวตนอยู่จริง ๆ ไม่ใช่เรื่องเพ้อฝันหรือหลอกลวง ดิฉันจึงแนะนำให้ทำการทดลองอีกแบบหนึ่ง

ดิฉันได้ขอร้องให้นายแพทย์ผู้หนึ่งเขียนจดหมายไปถึงภรรยาหม้ายผู้หนึ่ง โดยขอให้เธอเลือกสิ่งของอะไรก็ได้สักอย่างหนึ่ง ที่เกี่ยวกับผู้ที่ เป็นสามีที่ตายไปแล้วของเธอ และส่งมาให้นายแพทย์ผู้หนึ่งในประเทศอังกฤษ ของสิ่งนั้นจะต้องเอาเก็บไว้ในกล่องแข็ง ๆ พอ เพื่อไม่ให้คนทายเห็นและเจอตุ๊กว่า ของภายในจะเป็นอะไรมีรูปร่างอย่างไร ถึงแม้จะคลำดูก็ไม่สามารถจะรู้ได้ และนอกจากนั้น จะต้องห่อกระดาษและประทับตราให้แน่น พออย่างแข็งแรง เพื่อว่าตรานั้นจะได้ไม่เปิดแตกออก และเมื่อห่อของนั้นมาถึงแล้ว นายแพทย์จะต้องนำมาให้ดิฉันโดยยังไม่เปิดดูเป็นอันขาด

เรื่องก็เป็นไปตามนั้นจริงๆ เมื่อนายแพทย์ผู้^๕นั้น มาหาดิฉันครั้งต่อมา ก็นำเอาหีบห่อไปรษณีย์ภัณฑ์ลึกลับ อันนั้นมาถวาย มันเป็นห่อที่ยาว ๘ นิ้ว กว้าง ๖ นิ้ว และ สูง ๒ นิ้ว ปรากฏว่ามีตราประทับอยู่อย่างแน่นหนา แสดงว่า หญิงหม้ายผู้^๕ที่อยู่ในแคนาดานั้นไม่ยอมเปิด โอกาสให้ดิฉันเฝ้าได้เลยทีเดียว

ดิฉันได้ถามนายแพทย์ผู้^๕นั้นว่า “คุณรู้อ่างไหมว่า ในหีบห่อนั้นบรรจุอะไรไว้?”

“ไม่รู้เลยแม้แต่น้อย” เป็นคำตอบยืนยันอย่างหนักแน่นจากนายแพทย์

ดิฉันจึงรับหีบมาไว้ในมือ และในทันใดดิฉันก็รู้ ที่เดียวว่า ในนั้นมีอะไร

“ข้างในห่อของนี้ มีรูปถ่ายของชายผู้ฆ่าตัวตาย นั้นเอง” ดิฉันตอบ “เดิมเป็นรูปของคน ๒ คนยืนอยู่ข้างกัน แต่รูปนี้เขาได้ตัดออกเสียครึ่งหนึ่ง เพื่อให้เหลือ แต่เพียงรูปถ่ายรูปเดียว คือรูปของชายผู้^๕ที่ฆ่าตัวตาย นั้น ”

ต่อจากนั้นเราก็ไม่ได้เปิดห่อของนั้น และเราก็ไม่ได้ไปกระทบกระทั่งเือนตราที่ปิดเอาไว้เลย นายแพทย์ได้ส่งห่อของนั้นกลับไปคานาดา พร้อมกับคำบรรยายของดิฉันที่บอกว่าในห่อนั้นมีอะไรบ้าง และต่อมาเราก็ได้รับจดหมายตอบมาว่า คำพยากรณ์ของดิฉันเป็นความจริงทุกกระเบียดนิ้ว

แต่นั้นแหละอาจจะมีผู้คัดค้านอีกได้ว่า หึงหม้ายและดิฉันมีการติดต่อกันโดยทางจิต (telepathy) โดยไม่รู้ตัว ผู้ที่ยังยึดถือการติดต่อกันทางจิตหรือทางมันสมองโดยทางจิตได้สำนึกก็อาจจะยืนยันว่า เรื่องระยะทางนั้นไม่เป็นของแปลกประหลาดอะไร แต่ดิฉันก็ใคร่จะขอให้เหตุผลคัดค้านว่า ในกรณีดังกล่าวนี้หึงหม้ายผู้หนึ่งกับดิฉันก็ไม่ได้รู้จักกันเลย ไม่เคยได้ส่งจดหมายโต้ตอบกันเลย และไม่เคยรู้ว่าของนั้นจะมาถึงบ้านดิฉันในวันทีเท่าไร เวลาอะไร ดังนั้นจึงไม่สามารถเป็นไปได้เลยที่เราจะติดต่อกันโดยทางโทรจิตตามหลักการดังกล่าวนี้

ตัวอย่างที่ ๒

ข่าวจากคนตาย

อย่างไรก็ตาม ดิฉันใคร่ขอเสนอเรื่องให้เป็นตัวอย่างอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นข้อสนับสนุนได้ว่าการติดต่อกับจิตนั้น ไม่สามารถจะอธิบายให้เหตุผลของปรากฏการณ์ดังกล่าวบางครั้งได้เลย

ครั้งหนึ่งมีหญิงมาหาดิฉันคนหนึ่ง โดยมาขอให้ฉันเข้าทรงวิญญาณเพื่อถามเรื่องส่วนตัว ปรากฏว่ามีข่าวมาถึงจากบิดาผู้ล่วงลับไปแล้วของเธอ

ดิฉันได้กล่าวว่า “คุณพ่อของคุณ พูดถึงคน ๆ หนึ่งชื่อ ฟลอเรนซ์ คุณรู้ไหมว่า เธอผู้นั้นเป็นใคร?”

“รู้ค่ะ” หญิงผู้มาหาตอบ “ฟลอเรนซ์ เป็นชื่อของมารดาดิฉันเอง”

ดิฉันจึงกล่าวต่อไปว่า “ข้อความที่ส่งมานั้นก็คือว่า คุณฟลอเรนซ์ผู้นี้จะเป็นโรคหัวใจ ในไม่ช้าโรคนี้อาจปรากฏแสดงออกมา และเธอจะเจ็บมากทีเดียว แต่ที่ว่ายังไม่ถึงแก่ความตายหรอก”

หญิงที่มาขอเข้าทรงผู้นี้ก็กลับไปโดยรู้สึกไม่ใคร่สบายใจนัก คำตักเตือนที่ยังแว่วอยู่ในหูของเธอตลอดเวลา ทำให้เธอไม่สามารถจะคิดเรื่องอื่นได้ ต่อมาโดยที่ดิฉันไม่ทราบเรื่องราวอะไรเลย หญิงคนนี้ได้ส่งน้องสาวของเธอมาหาดิฉันอีกครั้งหนึ่ง เพื่อขอให้ดิฉันนั่งเข้าทรง และก็ส่งน้องสาวไม่ให้บอกถึงการเข้าทรงหรือข่าวสารที่บอกเธอไว้ในครั้งแรกเลย แต่ปรากฏว่า ข่าวสารที่ได้รับก็เป็นเช่นเดียวกัน แม้ว่าดิฉันไม่ทราบว่าหญิงคนที่สองนี้เกี่ยวข้องกับคนที่หนึ่งแต่ประการใด เป็นอันว่าหญิงสองคนที่มาหาดิฉันโดยที่ดิฉันไม่รู้ เพราะมาต่างวาระกัน ก็ได้รับข่าวสารเป็นอย่างเดียวกันทั้งสองราย

๒-๓ วันต่อมา ก็ปรากฏว่า มารดาของหญิงผู้นี้ได้ล้มเจ็บลงอย่างหนักจริงตามนั้น และต่อมาไม่ช้าก็หายดีเป็นปกติ หลังจากนั้น หญิงผู้มาให้ดิฉันเข้าทรงครั้งแรก ก็กลับมาหาดิฉันและเล่าเรื่องทั้งหมดให้ดิฉันฟังจนถึงเรื่องส่งน้องสาวมา โดยที่ดิฉันไม่ได้ทราบเรื่องมาแต่ก่อนเลยนั่นด้วย

ตัวอย่างที่ ๓

ความลับของตระกูล

ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่แสดงถึงว่า การทนายใจผู้อื่นนั้น
ใช้ไม่ได้เลย เรื่องนั้นมีดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งมีสามีผู้หนึ่งที่ตายไปแล้วได้กลับมาบอกแก่
ภรรยาด้วยเรื่องราวหลายอย่างหลายประการ แต่มี
ข้อความที่แปลกประหลาดอย่างหนึ่งคือ เขาได้ไปพบ
น้องชายของเขาแล้วในโลกทิพย์ ข้อความนี้ทำให้
หญิงผู้เป็นภรรยาได้รับความประหลาดใจเป็นอันมาก
เพราะเธอได้รู้ยู่ตลอดมาว่า สามีของเธอเป็นลูก
คนเดียวของบิดามารดา เธอได้รู้มาจากบิดามารดา
บุญธรรม ผู้ได้เลี้ยงเขามาจากไอร์แลนด์ว่า เขาเป็น
เด็กกำพร้าที่ไม่มีญาติพี่น้องแต่ประการใดเลย และชาย
ผู้สามีก็เชื่อเช่นนั้นตลอดเวลาที่เขายังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้
แต่บัดนี้หลังจากเขาตายไปแล้วไม่นาน เขากลับมาบอก
ว่า เขาได้พบน้องชายของเขา ซึ่งเขารู้ดีอยู่ว่า ไม่ได้
มีตัวตนอยู่เลยในสมัยที่เขาอยู่ในโลกมนุษย์

หลังจากการเข้าทรงแล้ว หญิงผู้ภรรยาได้บอก
 เรื่องนี้ให้แก่ดิฉันฟัง และเธอก็คิดว่า คงจะเกิดมีความ
 เข้าใจผิดกันในที่ไหนสักแห่งแล้ว แม้ว่าเธอจะไมรรู้ว่า
 ความเข้าใจผิดนี้ใครจะเป็นผู้ทำให้เกิดขึ้นก็ตาม อย่างไรก็ตาม
 ก็ตามเนื่องจากเธอต้องการจะสอบถามความจริงให้แน่ชัด
 เธอจึงเขียนจดหมายไปถึงมารดาบุญธรรมของสามีซึ่งอยู่
 ในประเทศไอร์แลนด์ และถามเรื่องนี้ดูเพื่อจะให้แน่ใจว่า
 มารดาบุญธรรมของสามีผู้นั้นจะให้ความสว่างอย่างใดบ้าง
 ต่อมาอีกหลายสัปดาห์เธอจึงได้รับจดหมายตอบ จาก
 ข้อความในจดหมายที่ดิฉันอ่านดูอย่างพินิจพิเคราะห์ก็
 รู้สึกว่า ผู้เขียนจดหมายคือมารดาบุญธรรมของสามี คง
 จะได้ยับยั้งชั่งใจอยู่เป็นเวลานานไม่น้อยว่าเธอควรจะ
 บอกหญิงผู้นี้ดีหรือไม่ ในเรื่องความลับซึ่งเธออุทิศสำห
 ึกปกปิดเอาไว้มาเป็นเวลานาน เธอได้กล่าวว่าสามีของ
 หญิงผู้นั้นมีน้องชายอยู่คนหนึ่งจริง ๆ แต่น้องของชายผู้น
 ี้ได้มีอีกครอบครัวหนึ่งรับไปเลี้ยงไว้เป็นบุตรบุญธรรม
 และเรื่องนี้ก็ปิดไว้เป็นความลับตั้งแต่เขาเกิดมาทีเดียว

คือหมายความว่าปิดไม่ให้เจ้าตัวรู้ โดยให้นึกว่าเป็นลูก
ของบิตามารดาบุญธรรมผู้นั้นจริงๆ อย่างไรก็ตามในเรื่องนี้
เป็นที่น่าเสียใจอย่างหนึ่งว่า ไม่ได้มีการระบุ
เลยว่าบิตามารดาที่แท้จริงของเขาเป็นใคร ในจดหมาย
ของมารดาบุญธรรมของสามีหญิงผู้นี้ได้แจ้งว่า ในบรรดา
ผู้ที่มีชีวิตอยู่ในปัจจุบันนี้ มีเธอแต่ผู้เดียวเท่านั้นที่รู้
ความลับในเรื่องนี้ เธอจึงถามว่าเหตุใดหญิงผู้เป็น
ภรรยาของบุตรบุญธรรมของเธอจึงรู้เรื่องนี้ได้ เพราะ
เรื่องนี้ทุกคนได้ปิดเป็นความลับไว้อย่างหวงแหนมาเป็น
เวลาถึง ๔๐ ปีแล้ว

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ คงจะแสดงให้เห็น
ได้อย่างแน่ชัดแล้วว่า ทฤษฎีที่ว่าด้วยการติดต่อทางใจ
(telepathy) หรือการถ่ายทอดความคิดจากมันสมองของ
ผู้นั้นนั้น ใช้ไม่ได้เลยที่เดียว คือจะต้องมีอำนาจเหนือ
กว่าขึ้นไปมาเกี่ยวข้องด้วย

ตัวอย่างที่ ๔

บุตรชายหัวแข็ง

เรื่องต่อไปนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับบุตรชายของ
ดิฉันเอง เป็นเรื่องค่อนข้างจะขบขันและไม่น่าเป็นไปได้
อยู่สักหน่อย บุตรชายของดิฉันชื่อ เทเรนส์ เป็น
หัวสมัยจืด ไม่ยินยอมเชื่อเรื่องราวเกี่ยวกับปรากฏการณ์
ทางวิญญาณอย่างเด็ดขาด ไม่ว่าจะมีการอธิบายให้ฟัง
แบบใด ๆ ก็ตาม เขาเองเคยยืนยันว่า เขาเองไม่เชื่อ
เรื่องที่ดิฉันทำเลย และเขาพูดอย่างหนักแน่นว่า ไม่ว่าจะ
ดิฉันจะพูดอย่างไร เขาจะไม่ยอมเชื่อเป็นอันขาด อัน
ที่จริงดิฉันรู้ว่าหากดิฉันจะทำให้เขาเชื่อจริง ๆ ก็คงจะทำ
ได้โดยไม่ยากนัก แต่ในใจดิฉันคิดว่าอยากจะทำให้เขามี
ความเชื่อ และเลื่อมใสด้วยตนเองมากกว่าที่จะให้เชื่อ
เพราะดิฉันเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ดังนั้นดิฉันจึงได้ปล่อย
เขาไปตามความคิดของเขามาเป็นเวลานาน

ระยะหัวเลี้ยวหัวต่อที่เขาจะเริ่มเชื่อขึ้นอยู่ในระยะ
สงครามโลก ในตอนนั้นเขาเป็นทหารและลากลับมาบ้าน

ในวันสุกส์ปาทห์ ตอนนั้นเขาเป็นทหารกองทัพอากาศ และเมื่อเขาลากลับบ้าน เขาก็ได้นำหญิงสาวคนหนึ่งมา ด้วย เขาได้บอกกับคูรั๊กของเขาว่า ดิฉันเป็นคนทรง ฝ่ายคูรั๊กของเขาเนื่องจากไม่เคยติดต่อกับเรื่องราวเช่นนี้ มาก่อน ก็เกิดความรู้สึกกระหายว่าเรื่องราวนี้เป็นมา อย่างไรกัน อันที่จริงเรื่องนี้เทเรนส์ไม่ค่อยชอบใจนัก เพราะเขาเองไม่ใคร่เชื่อและไม่อยากให้เธอมาเกี่ยวข้อง ด้วย แต่เมื่อคูรั๊กของเขายืนยันอยากจะรู้ให้ได้ เขาก็อยู่ในฐานะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก และจำต้องพาคูรั๊ก ของเขามาหาดิฉันในเย็นวันหนึ่ง แต่เขาลี้มไปอย่างหนึ่ง ว่าในระยะนั้นเป็นระยะระหว่างสงคราม และการที่เราจะ เข้าทรงกันแต่ละครั้งเป็นไปได้โดยยาก ทำได้นาน ๆ ครั้งหนึ่งเท่านั้น

ในขณะที่เราคุยกันอยู่เงียบๆ หลังจากรับประทาน อาหารค่ำแล้ว ดิฉันก็เริ่มคิดถึงสภาพและจิตใจอันแปลก ประหลาดของเทเรนส์ที่มีใจอันดิ่งคั่นไม่ยอมเชื่อในสิ่งที่ ดิฉันได้กระทำไป ซึ่งเรื่องนี้ผิดกับสมาชิกคนอื่นใน

ครอบครัวของดิฉันมาก เพราะว่าทุกคนก็เชื่อกันทั้งนั้น อันที่จริงถ้าเป็นภาวะปกติ ดิฉันก็รู้ว่า ไม่ช้าก็เร็วเขาต้องเปลี่ยนความคิดของเขา โดยที่ดิฉันอาจไม่ต้องเข้าไปเกี่ยวข้องนัก แต่ว่าในภาวะปัจจุบันที่เป็นอยู่เป็น เรื่องที่ค่อนข้างจะลำบาก เพราะเป็นระยะสงคราม มีการโจมตีทางอากาศเกือบทุกคืน ดังนั้นพวกเราจึงไม่มีใครรู้ว่า เราจะมีชีวิตอยู่ได้ตราบเท่าอาทิตย์ของวันใหม่หรือไม่ ดิฉันคิดว่า ตัวเองคงต้องเสียใจมากถ้าหากเทเรนส์ และคูร์กของเขาซึ่งเป็นหญิงที่มีหน้าตาสะสวยผู้หนึ่ง จะต้องตายและผ่านเข้าไปสู่โลกทิพย์โดยไม่มีความรู้เรื่องนี้เสียบ้างเลย ทั้ง ๆ ที่ดิฉันสามารถจะช่วยเขาได้ ดังนั้นดิฉันจึงตกลงใจยอมเสียคำปฏิญาณที่ให้ไว้ต่อตัวเองว่าจะไม่แสดงอำนาจหรือปาฏิหาริย์ของตนเองโดยไม่มีใครขอร้อง ดิฉันได้กล่าวว่า

“แน่ะ เธอทั้งสอง ถ้าเธอมีเวลาว่าง ฉันจะแสดงให้เธอดูว่า วิชालึกลับทางวิญญาณนั้นมีความสามารถแค่ไหน นี่แน่ะ เทเรนส์ เคียวนี้มีเพื่อนคนหนึ่ง กำลังยืนยิ้มอยู่ข้าง ๆ เธอแล้ว เธอรู้ไหม”

“จริงหรือครับ” เทเรนส์ตอบเป็นเชิงหัวเราะเยาะ
 ดิฉัน “เขาซื้ออะไรเล่าครับคุณแม่”

“เขากล่าวว่า เขาซื้อจิมมี่ แมคฟาแลนด์ ลูกวัวจัก
 ชายผู้^{๕๕}ใหม่”

“รู้สึกครับ คุณแม่ แต่เขาตายแล้ว”

“ถูกละ เขาตายเมื่อเกือบ ๑ ปีล่วงมาแล้ว
 เทเรนส์ เจ้าจงตอบแม่หน่อยซิว่า ทำไมเขาจึงชอบเรียก
 เจ้าอยู่บ่อยๆ ว่า ‘ไอ้เจ้าคางคก’”

“ตายจริง ไอ้เจ้าคางคกหรือครับ ก็มันชอบเรียก
 ผมมาตั้งหลายปีแล้ว คือเรื่องย้อนหลังไปถึงเมื่อตอน
 เป็นเด็กอยู่โรงเรียนนั้น ผมชอบเอาคางคกมาเลี้ยงไว้ดู
 เล่นเสมอๆ นี่คุณแม่ตั้งใจจะบอกผมหรือว่า คุณแม่
 ได้ยินเจ้าแม่คมันเรียกผมจริง ๆ หรือครับ?”

ครั้ง^{๕๖}เป็นครั้งแรก ที่บุตรชายของดิฉันซักจะ
 เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ในเรื่องเสียงของโอปปาติกะขึ้นมา
 บ้างแล้ว

“แล้วแม่จะรู้ได้อย่างไรเล่าลูก” ดิฉันตอบเขา

“แม่คงไม่ต้องการตั้งชื่ออัน ्हยาบคายน่าเกลียดเช่นนั้นให้
ลูกเป็นแน่”

“แล้วเขาตายอย่างไรเล่าครับ?” เทเรนส์ถาม

“เขาพูดหรือเปล่านั้นเรื่องมันเกิดขึ้นกับเขาแบบไหน?”

“ใน ตอน นั้น เขาประจำอยู่ในกอง ทักษะเรือ สก็อต
แลนด์ มีการโจมตีทิ้งระเบิดทางอากาศ เขาถูกแรง
ระเบิดตกกระเด็นออกไปนอกเรือแล้วก็เลยจมน้ำตาย เขา
กล่าวว่ามารดาของเขากียังคงอาศัยอยู่ในบ้านเดิมนั่นเอง”

พอได้ยินแค่นี้ เทเรนส์ก็รู้สึกว่ามันฟังต่อไปไม่
ไหว เขาลุกขึ้นยืนพร้อมกับดึงคูร์กให้ลุกขึ้นด้วย แล้ว
กล่าวว่า “ผมรู้สึกว่าแม่ก็ได้เคยอาศัยอยู่ที่ไหน ผมจะไป
เดี๋ยวนี้ ไปตรวจสอบให้รู้ความจริงให้ได้”

๒ ชั่วโมงต่อมา ชายหญิงคู่นี้ก็กลับมาด้วยความ
เหน็ดเหนื่อย แต่ก็รู้สึกว่ามี ความเชื่อเอามากทีเดียว
บุตรชายของดิฉันกล่าวว่า เขาได้ไปพูดกับมารดาของ
จิมมี่แล้ว มารดาของจิมมี่เพื่อนของเขาไม่ค่อยอยากจะ

เล่าถึง รายละเอียด ที่ลูกชาย ถึงแก่ความตายให้เขา ฟังนัก
 แต่ก็ได้เล่าให้ฟังอย่างเพียงพอเป็นการยืนยันว่าสิ่งที่คิดนั้น
 พุกทงหมคนั้นเป็นความจริง เมื่อได้ฟังเช่นนี้เขาก็รู้สึกงง
 งวยและอึ้งจรรยาใจและเริ่มจะเชื่อเป็นครั้งแรก ก่อนเรา
 จะไปนอนในคืนนั้น คิดนั้นได้กล่าวแก่บุตรชายของคิดนั้น
 ว่า “นี่แน่ะลูก จิมมีเขาบอกว่า เขาอยากจะส่งข่าวมา
 ให้ลูกทราบสักอย่างหนึ่ง คือเขาบอกว่าบอกไอ้เจ้าคางคก
 กล้วยนะว่า พรุ่งนี้ผมจะทักทายเขาอย่างหนึ่ง ซึ่งเขาจะ
 ต้องจำผมได้อย่างดีทีเดียว บอกให้เขาระวังตัวให้ดี ใน
 วันจันทร์ตอน ๙ โมงเช้า”

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ ซึ่งกำหนดลาพักของเขา
 ได้สิ้นสุดลงแล้ว เทเรนส์และสหายของเขาก็กะกันว่าจะ
 กลับไปยังค่ายก่อน ๙ โมง ในวันจันทร์ แต่ก็มีเรื่องที่
 เกิดขึ้นเกือบเป็นประจำสำหรับเทเรนส์ คือเขานอนหลับ
 และตื่นเข้าไปหน่อย ดังนั้นเมื่อเขาตื่นขึ้นเวลาก็จวนแจ
 เต็มที่ เขาจึงรีบแต่งตัวกระหืดกระหอบ เพื่อกลับไป
 ค่ายพักให้ทันเวลา ในขณะที่บุตรชายของคิดนั้นกระหืด

กระหอบไปที่ค่ายพักนั้น จิมมีเพื่อนผู้ล่องลับไปแล้วของเขา ก็ได้ชักทายเพื่อนตามกำหนดที่ได้นัดไว้ คือในตอนนั้นเทเรนส์กำลังเดินผ่านป่าช้า ก็พอดีระฆังที่หอคอยตี ๙ ที่ บอเวลา ๓ โมงเช้า และในขณะนั้นเอง กิ่งของต้นยุงซึ่งเป็นต้นไม้ใหญ่ ซึ่งมีกิ่งโน้มลงมา ก็ได้บดหมวกของเขาให้หล่นลงมายังพื้นดิน เทเรนส์ก็ล้มเก็บหมวก และในทันทีที่นึกขึ้นมาได้ถึงคำสัญญาของจิมมีเพื่อนของเขาซึ่งกล่าวว่า จะชักทายเขา และเขาก็จำได้ทันที เพราะในสมัยที่เขายังเป็นเด็กอยู่นั้น จิมมีเพื่อนผู้ล่องลับไปแล้ว ได้ชอบบดหมวกให้ตกจากศีรษะของเขาบ่อยๆ

อันที่จริงเรื่องนี้เราอาจ กล่าวว่าเป็นการบังเอิญก็ได้ที่เกิดมีเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้น แต่ว่าสำหรับเทเรนส์นั้น เป็นอันว่าไม่มีความสงสัยอยู่ในจิตใจของเขาต่อไปอีกแล้ว ดิฉันได้ยินเขาเล่าเรื่องนี้ให้คนอื่นฟังอยู่บ่อยๆ ดิฉันเคยนึกจะถามเขามาหลายครั้งแล้วว่า ในวันนั้นเขาถูกทางการลงโทษ หรือ เปล่าที่ไปถึง ที่ตั้งหน่วย ของเขา สายกว่า

กำหนด แต่ก็คิดว่าถึงเขาจะถูกลงโทษบ้าง เขาก็คงจะ
 ยอมรับว่าเป็นการได้ผลคุ้มค่าทีเดียว เพราะตั้งแต่นั้นมา
 จนถึงบัดนี้   ปรากฏว่าเทเรนส์ซึ่งแต่เดิมไม่ยอมเชื่อ
 เรื่องการทรงวิญญาณอย่างหัวชนฝานี้   ก็กลับกลายเป็น
 คนละคน   คือบัดนี้ถ้ามีใครพูดเป็นเชิงดูถูกหรือไม่เชื่อ
 เรื่องทรงวิญญาณ   เขาก็จะโต้เถียงอย่างหัวชนฝาเหมือน
 กัน.

บทที่ ๕

เรื่องผีสิง

บ้านผีสิง และบางครั้งก็เกี่ยวโยงไปถึงเครื่อง
เรือนที่อยู่ในบ้านผีสิงด้วยนั้น เป็นเรื่องที่มีมักจะมีความ
เกี่ยวข้อง เป็น พิเศษ สำหรับ บุคคล ที่มี ความ รู้สึก ไวต่อ
กระแส ทางจิต หรือ กระแสวิญญาณ ที่แผ่ออกมาจากบ้าน
หรือเครื่องเรือนนั้นๆ แม้บุคคลที่ตามปกติจะไม่มี ความ
รู้สึกไว คือไม่มีตัวหรือประสาทสัมผัสเป็นสื่อในทางนี้เลย
บางครั้งก็อาจได้รับความรู้สึกเหมือนกัน ในเมื่อเข้ามา
ใกล้หรือเข้าไปสู่บ้านผีสิงนั้น ทั้งๆ ที่บางครั้งเขาเองก็
ไม่ทราบ ว่าได้รับ ความรู้ สึก อัน แปลก ประหลาด นั้นมา
อย่างไร ถ้าหากเราจะลองถามบุคคลพวกนี้ดูว่าทำไมจึง
มีความรู้ สึกเช่นนั้น เขาจะตอบอย่างคลุมเคลือว่าเขา
เองก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่ก็มีความรู้ สึกเช่นนั้นได้
อย่างน่าแปลกประหลาด ถ้าหากว่าเราจะบอกเขาว่า
มันเป็น ความรู้ สึก ของกระแสวิญญาณที่แผ่มาจากสิ่งแวดล้อม

ล้อม เขาก็คงจะไม่ยอมเชื่อเป็นอันขาด จากการที่ดิฉัน
เป็นคนตรงอยู่แล้วนั่นเอง ดิฉันจึงรู้ว่าเรื่องนี้เป็น
เรื่องที่น่าสนใจอยู่เหมือนกัน ครั้งหนึ่งดิฉันได้เคยไป
เยี่ยมบ้านหนึ่ง และรู้สึกว่่าพลังหรือกระแสวิญญาณที่ได้
แผ่ออกมานั้นมีความรุนแรงมาก จนกระทั่งทำให้ดิฉัน
เห็น ภาพย้อนหลัง ไปถึง เหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นใน บ้าน นั้น
อย่างแจ่มแจ้ง เหมือนกับว่าดิฉันได้เห็นเหตุการณ์นั้น
เกิดขึ้นในปัจจุบันจะนั้น

เตียงอุบาทว์

มอริส บาร์บานเนล ได้ค้นคว้าเรื่องทางวิญญาณ
มานาน และมีประสบการณ์และความรู้ในเรื่องหลัก
เกณฑ์เรื่องนี้ดีผู้หนึ่ง ได้เชิญให้ดิฉันไปบ้านของหญิงผู้
หนึ่ง ผู้ซึ่งมีร้านของเก่าโบราณอยู่ร้านหนึ่งในแฮมเมอร์-
สมิธ ความจริงดิฉันเองก็ไม่มีความรู้ในเรื่องของเก่า
โบราณนั้นนัก แต่เมื่อไปเห็นของสิ่งนั้นเข้าก็เห็นว่ามันเป็น

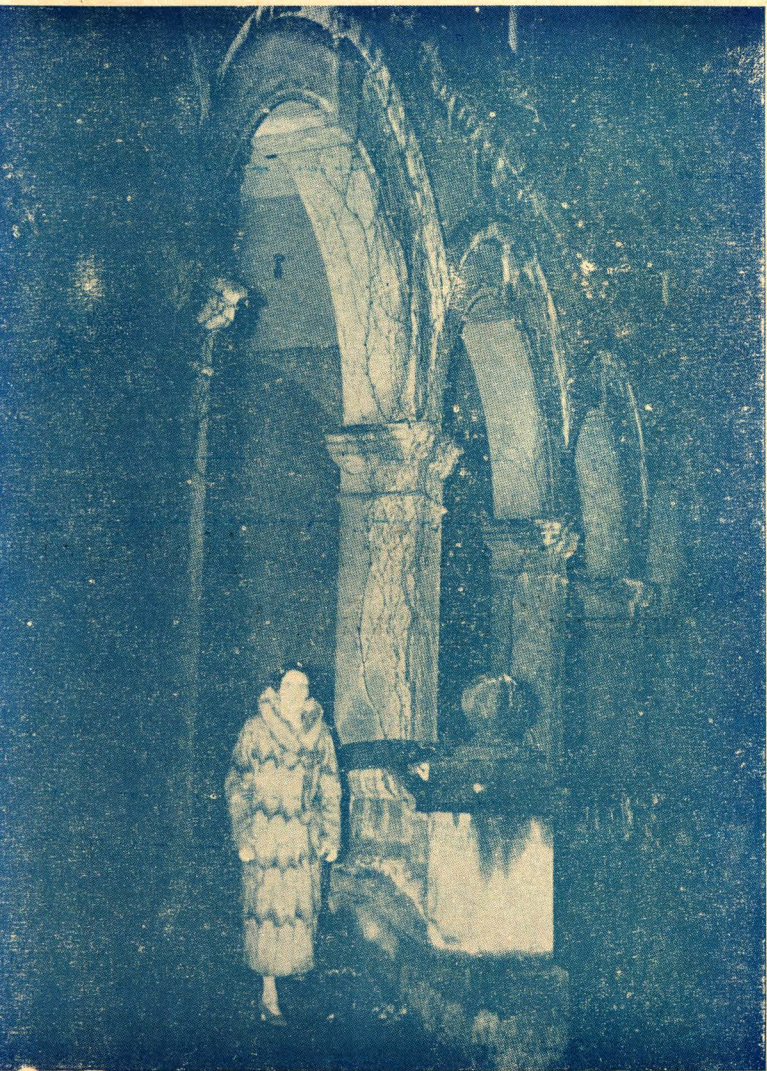
เตียงใหญ่ ที่มีลวดลาย สลักเสลาที่ประณีต มากเตียงหนึ่ง
 ดินันท์ๆ ไป มันก็เหมือนเตียงทั้งหลายที่ทำกันอยู่โดยทั่ว
 ไปนั่นเอง ข้อความเท่าที่เขาบอกให้ดินันท์ทราบก็มีเพียง
 ว่าเตียงนี้มีผีสิง แต่ความจริงเรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องมีใคร
 บอกก็ได้ พอดินันท์เข้าไปในห้อง ก็รู้ทันทีว่ามีความชั่ว
 ร้ายสิงอยู่ที่นั่นแล้ว พลันอันชั่วร้ายที่สิงอยู่นั้นมีความ
 รุนแรงเหลือเกิน จนกระทั่งส่งผลมากระทบกระเทือน
 จิตใจของดินันท์อย่างมาก ทำให้รู้สึกได้ชัดเจนอย่างยิ่ง

จากนั้น ดินันท์ก็รู้เหตุการณ์ที่เป็นมาแต่เบื้องหลัง
 อันเกี่ยวกับเตียงนี้โดยตลอด ดินันท์ได้เล่าให้ผู้ที่อยู่ในที่
 นั้นฟังโดยไม่ได้หยุดคิดหรือลังเลแต่ประการใด เรื่องมี
 อยู่ว่า เตียงนี้เป็นเตียงแบบฝรั่งเศษที่ทำขึ้นโดยอาศัย
 แรงงานของคนในท้องถิ่นนั้น และเตียงนี้ได้เคยเข้าไป
 ตั้งอยู่ในห้องใหญ่ของคฤหาสน์ของท่านดยุคผู้หนึ่ง ดินันท์
 แลเห็นคนๆ หนึ่งนอนหลับอยู่บนเตียง จากนั้นก็มีผู้เข้า
 มาลอบแทงเขาจนตายในขณะที่นอนหลับนั่นเอง ครั้น
 แล้วคนฆ่า ก็เที่ยวค้นไปทั่วห้องเพื่อหา เอกสาร บางอย่าง

ซึ่งดิฉันรู้ว่าเขาจะไม่พบเลย เอกสารนั้นถูกซ่อนอยู่
อย่างดีในขาเตียงข้างหนึ่งที่เขาทำเป็นโพรงข้างในไว้ เมื่อ
หลังจากหาเอกสารดังกล่าวไม่พบแล้ว เจ้าคนฆ่าก็ลาก
เอาซากศพลงมาจากเตียงแล้วโยนร่างนั้นลงไปในคู

อันที่จริงเท่าที่เล่ามานี้ เป็นการฆาตกรรมครั้งที่ ๓ ที่ได้เกิดขึ้นบนเตียงนอนตัวนี้ ผู้เป็นเหยื่อฆาตกรรม
รายแรกถูกวางยาพิษ และคนที่สองก็ถูกทุบจนตายโดย
ที่ศีรษะของผู้ เป็นเหยื่อนั้นแหลกละเอียด จนกระทั่ง
โลหิตไหลเประเอียดไปทั้งเตียงนอนนั้น

ผู้เป็นเจ้าของปัจจุบันได้รับรองกับดิฉันว่า ที่ดิฉัน
เล่ามานี้ ตรงกับ รายละเอียด ที่เขาได้รับ มาจากแหล่งอื่น
เหมือนกัน เธอได้บอกกับข้าพเจ้าว่า มีผู้ที่ตั้งใจจะมา
ซื้อหลายคน แต่ละคนพอมาเห็นแล้วก็ไม่มีใครชอบ
และยอมซื้อไปได้สักราย ผู้เป็นเจ้าของในปัจจุบันให้
ความเห็นซึ่งดิฉันก็เห็นด้วยว่า ผู้ที่ตั้งใจจะมาซื้อนั้นคง
จะได้รับพลังอันชั่วร้ายจากเตียงนอนนี้เอง แม้ว่าพวกคน
เหล่านั้นจะไม่รู้ความเป็นมาของเตียงนี้ก็ตาม เธอได้บอก

เอสเทลด์ โรเบิร์ตส์ ยืนอยู่บนบันไดของบ้าน
ผีสิงที่เซอร์เร่ (ดูเรื่องหน้า ๑๕๕)

ว่าเธอได้เรียกช่างมาให้ซ่อมแซมเตยงนี้ไม่นานหลังจากที่
ได้ซ่อมมา แต่เมื่อช่างมาถึงทำการสำรวจดูทั่วแล้วเขาก็
บอกว่า เขาไม่ขอทำอะไรเกี่ยวข้องกับเตยงนี้อีกต่อไป
ช่างได้บอกว่า “มันมีอะไรบางอย่างเกี่ยวกับเตยงนี้ ผม
รู้สึกไม่ชอบเลย รู้สึกคล้ายๆ กับว่า มันจะมีเรื่องเกี่ยว
กับการฆาตกรรม และผมไม่ขอแตะต้องเตยงนี้เลยอย่าง
เด็ดขาด”

ต่อมาหญิงผู้เป็นเจ้าของเตยงนี้เองก็รู้สึกถึงพลัง
หรืออำนาจอันชั่วร้ายที่แฝงอยู่กับเตยงนี้ และเริ่มจะ
เชื่อว่าน่าจะมีความจริงอยู่บ้างเกี่ยวกับความกลัวของช่าง
คนที่กล่าวแล้วนี้ มาถึงระยะนี้เองที่ดิฉันได้ถูกตามตัว
ไปตุ และดิฉันก็แน่ใจว่าประวัติที่ดิฉันทราบมานี้จะต้อง
เป็นความจริงทุกอย่าง เพราะความประทับใจที่ดิฉันได้
รับจากเตยงนี้มันแจ่มชัดเหลือเกิน จนไม่สามารถจะแปล
ความหมายเป็นอื่นไปได้ การที่เตยงนี้มีผีสิงนั้นก็เกิด
จากบุคคลที่ถูกแทงนั้นยังมีความห่วงกังวลอยู่ กลัวว่า

เอกสารที่ซ่อนไว้นั้นจะหายไปเสีย ซึ่งเอกสารนั้นอาจ
จะมีความหมายอย่างยิ่งแก่ทายาทผู้รับมรดก หรือสมบัติ
ของเขาในยุคต่อมา

ดิฉันเองก็ไม่ทราบว่ ต่อมาภายหลังได้มีผู้มาพบ
เอกสารที่เขาซ่อนไว้ในขาเตียงที่เขาทำเป็นรูกลวงไว้ข้าง
ในหรือไม่ แต่บางทีอาจจะไม่มีผู้ใดพบก็ได้ เพราะว่า
ดิฉันเองก็ไม่ได้รับข่าวคราวว่ามีผู้ค้นพบในระยะต่อมา
เลย อันที่จริงการที่ไม่มีผู้หาพบนั้นก็ไม่ได้ทำให้ดิฉัน
ประหลาดใจนัก เพราะดิฉันได้กล่าวไว้แล้วว่าเตียงนี้ได้
รับการสลักเสลาไว้อย่างละเอียดลวดลายประณีตซับซ้อน
มาก ดังนั้นช่างที่สามารถสลักลวดลายได้ละเอียดซับซ้อน
ขนาดนี้ ก็คงจะทำแหล่งที่ซ่อนเอกสารของเขาไว้อย่าง
ลึกลับมากเช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นการยากที่บุคคลที่ไม่รู้
มาแต่เดิมจะสามารถค้นจากแง่มุมไหนหรือลวดลายในที่
ใดเลย ดิฉันได้แนะนำให้ผู้เป็นเจ้าของในปัจจุบันทำลาย
เตียงนี้เสีย ทั้งนี้ไม่ใช่เพราะตั้งใจจะพิสูจน์ว่า เตียงนี้

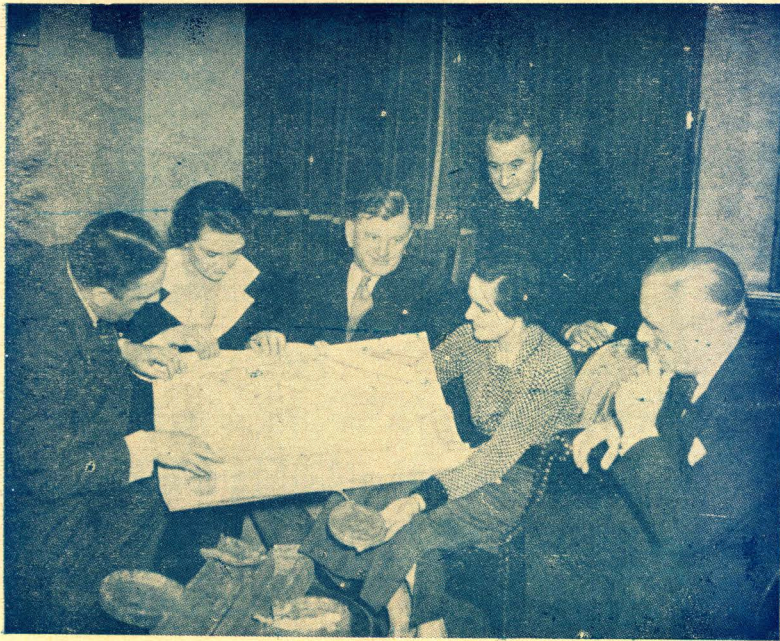
มีเอกสารลึกลับซ่อนอยู่ แต่เพราะเห็นแล้วว่า เตียงนี้
มีกระแสหรือพลังอันลึกลับน่ากลัวและมีความทุกข์
ทรมานแฝงอยู่มาก ดิฉันจึงเชื่อว่า การที่จะรักษาวัตถุ
อันที่มีความหลังอันขมขื่นเช่นนี้ไว้คงจะไม่มีประโยชน์
อย่างไร

บ้านผีสิง

ต่อไปนี้เป็นรายงานอีกเรื่องหนึ่ง คือในเดือน
พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๓๕ ดิฉันได้รับเชิญให้ไปสืบสวนดู
บ้านหลังหนึ่ง ซึ่งปรากฏว่ามีปีศาจวนเวียนหาเอกสารที่
หายไปอยู่ตลอดเวลา บ้านหลังนี้อยู่ในเซอร์เร่ (Surrey)
ผู้เป็นเจ้าของเป็นนักธุรกิจที่มั่งคั่ง อาศัยอยู่กับเลขานุการ
และแม่บ้านของเขา นับตั้งแต่เขาได้ครอบครองบ้าน
หลังนี้เป็นต้นมา ก็ได้ถูกรบกวนอยู่บ่อยๆ โดยมีเสียง
แปลกประหลาดปรากฏขึ้นเป็นครั้งคราว และเรื่องเช่นนี้
ก็ทวีความรุนแรงและถี่ขึ้นทุกที จนผู้อยู่ในบ้านนั้นเริ่ม
รู้สึกว่าจะไม่สามารถจะอยู่ต่อไปด้วยความสงบสุขได้

บ่อยครั้งที่เดียวผู้เป็นเจ้าของบ้านต้องสอ่ดงควา
 ตกใจตื่น ในเมื่อได้ยินเสียงสุนัขอัลเซเชียนที่เขาให้อยู่ใน
 ห้องเดียวกันนั้นส่งเสียงร้องโหยหวนอย่างน่ากลัว และ
 ทุกครั้งหลังจากที่การหอนอันโหยหวนนั้นได้หยุดไปแล้ว
 ก็จะได้ยินเสียงฝีเท้าเดินไปมาวนเวียนอยู่ในที่หลายแห่ง
 ซึ่งไม่มีคนอาศัยอยู่เลย ตัวเลขานุการเองก็ต้องสอ่ดงตกใจ
 ตื่นหลายครั้ง ในเมื่อเห็นหน้าปีศาจจ้องมองดูเธอใน
 ท่ามกลางความมืด ตัวแม่บ้านเองก็มีเรื่องที่น่าเสียวสยอง
 เช่นเดียวกันนี้เหมือนกัน สรุปความแล้วก็จะเห็นได้ว่า
 บรรยากาศของบ้านหลังนี้ก็ไม่สมควรที่มนุษย์จะอยู่เลย

ดิฉันได้ไปบ้านหลังนี้พร้อมด้วยผู้ช่วยที่เป็นชาย
 ๒ คน หลังจากเดินไปมาทั่วห้องต่างๆ แล้ว เรา ๓ คน
 ก็มาหยุดอยู่ในทางเดินที่เป็นห้องโถงยาว ซึ่งไปสิ้นสุดอยู่
 ในห้องว่างเปล่าห้องหนึ่ง ห้องนี้นำไปสู่ปลายข้างหนึ่ง
 ของบ้านที่มีหอคอยงดงามตั้งอยู่ ที่นี้เองที่มีความสั่น
 สะเทือนของคลื่นปรากฏว่ารุนแรงที่สุด และดิฉันก็เชื่อ
 แน่ว่าเราต้องทำการสำรวจได้ผลที่นี้เอง

คณะของเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์กำลังช่วยกันพิจารณา
ดูแผ่นหนังที่ค้นพบได้ในบ้านผีสิงที่เซอร์เร่ โปรดสังเกต
ตราดวงใหญ่ที่อยู่ในมือของเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์
(ดูเรื่องหน้า ๑๕๕)

ในทันใดนั้นผู้อยู่ในบ้าน ๓ คนก็มาสมทบกับเรา
ด้วย เราทั้ง ๖ คนจึงนั่งลงคอยดูสิ่งที่จะเกิดขึ้นด้วยความ
กระวนกระวาย ท่านเมฆแดงเป็นผู้เริ่มต้นก่อน ดิฉัน
รู้สึกว่าคุณอยู่ด้วยกับดิฉัน ในเมื่อท่านบอกให้เราเดิน
ไปตามทางยาวนั้นไปจนกระทั่งถึงห้องที่ว่างเปล่าอยู่
ดิฉันจึงลุกขึ้นและเดินไป ๒-๓ ก้าว ก็พอดีดิฉันเห็นว่า
เบื้องหน้าของดิฉันมีชายคนหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนจะสวมเสื้อ
คลุมยาวของนักบวชชยีนอยู่

ดิฉันจึงหันมาถามคนอื่นว่า “ท่านเห็นบุคคลผู้
ใหม่” แต่ก็ปรากฏว่าไม่มีผู้ใดเห็นเลย

ดิฉันจึงถามต่อไปว่า “ท่านทั้งหลายเคยเห็นคนใด
คนหนึ่งที่สวมเสื้อคลุมยาวและมีปกคอไหม้ ?”

“เห็นครับ” เลขานุการและแม่บ้านตอบเกือบจะ
เป็นเสียงเดียวกัน

“เขาอยู่นี่แล้วละ” ดิฉันกล่าวขึ้น “กำลังค้นหา
ในตู้ใหญ่” คือตู้ไม้แบบเก่าที่หนักมาก และเป็น
เครื่องเรือนชิ้นเดียวที่วางอยู่ที่ระเบียงอันว่างเปล่า ของ

บ้านหลังนี้ เจ้าของบ้านได้กล่าวว่า “เขาคงจะไม่พบอะไรแน่นอน ในนั้นไม่มีอะไรเลย”

โอปปาทิกะผู้^{นั้น} คล้าย ๆ กับว่าคงจะได้ยินข้อความ^{นี้} จึงละจากที่^{นั้น}ไปและเดินเข้าไปในห้องที่หอคอยขึ้นไปบนบันไดเหล็กเล็กๆ แล้วก็หายไปที่ยอดหอคอย^{นั้น} โดยผ่านเข้าไปทางประตูที่ปิดอยู่ ซึ่งเป็นประตูที่เปิดออกไปสู่หลังคา

เนื่องจากเราได้ทำทุกประการเท่าที่เราจะทำได้ที่หน้ามุขนั้นแล้วในเวลา^{นี้} เราจึงพากันออกไปพักผ่อนที่ห้องรับแขก ณ ที่^{นี้} ท่านเมฆแดงได้พูดโดยผ่านดิฉันถึงเหตุการณ์ที่อยู่เบื้องหลังปรากฏการณ์ดังกล่าว^{นี้} ท่านได้บอกว่าโอปปาทิกะที่ดิฉันได้เห็น^{นี้} เป็นน้องชายของเจ้าของบ้านหลัง^{นี้}คนก่อน ผู้ซึ่งได้ถูกรัดคอตายในห้อง^{ชั้นบน} ก่อนหน้าที่จะตาย^{นั้น}ชายผู้ตายได้ซ่อนเอกสารโบราณบางอย่างที่สำคัญไว้ และน้องชายของเขาที่ยังมีห้วงอยู่ในโลก^{นี้}ก็กำลังค้นหาของสิ่ง^{นั้น}อยู่จนทุกวันนี้

เจ้าของบ้านคนปัจจุบันได้ถามท่านเมฆแดงว่า
“เอกสารนี้มีลักษณะเป็นอย่างไรครับ”

ท่านเมฆแดงได้ตอบว่า “เอกสารนี้เป็นแผ่นหนัง
เขียนด้วยอักษรลาติน และเฮบรู มีตราดวงใหญ่
ประทับไว้ด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นเวลาเราหาเอกสารนี้พบแล้วควรจะทำ
อย่างไรดีครับ”

“ถ้าพบแล้วควรจะทำลายมันเสีย เพราะมีฉะนั้น
วิญญาณของผู้ที่ล่วงลับไปแล้วก็ดี หรือผู้ที่อาศัยอยู่ใน
บ้านนั้นก็ จะไม่มีความสงบสุขกันเลย”

เมื่อคืนนั้นรู้สึกตัว โดยท่านเมฆแดงได้ออกจาก
ทรงแล้วนั้น (When I came out of the trance) ท่าน
เจ้าของบ้านได้ขอตัวลุกขึ้นไปในห้องส่วนตัวของเขา และ
ต่อมาก็กลับออกมาพร้อมด้วยหีบใหญ่ที่มีโลหะคาดไว้
ใบหนึ่ง เจ้าของบ้านได้วางหีบนี้ไว้บนโต๊ะแล้วเปิดฝา
ออกกว้าง พอที่เราจะเห็นภายในได้ ครั้นแล้วเขาค่อยๆ
หยิบเอาเอกสารที่ทำด้วยแผ่นหนังออกมาด้วยท่าทางอัน

เต็มไปด้วยความเคารพ พร้อมกันนั้นก็นำเอาตราขนาดใหญ่ที่สุดที่ดิฉันเคยเห็นออกมาด้วย ตรานี้ได้แตกออกแล้ว และท่านเจ้าของบ้านก็ได้เปิดเอกสารออกที่ละหน้า ๆ พร้อมกับกล่าวว่า “เชอคงเห็นแล้วว่ามันเขียนด้วยอักษรลาตินและเฮบรูจริง ๆ”

ดิฉันเองก็ไม่ทราบว่าเขาได้ทำลายเอกสารนั้นแล้วหรือยัง แต่ในระยะหลังคือเมื่อปีที่แล้วนี้ ดิฉันได้ยืมว่าบ้านนั้นก็ยังมีปีศาจหลอกหลอนอยู่ตลอดเวลา จึงพอจะเชื่อได้ว่า เขาคงยังไม่ทำลายเอกสารนั้นเป็นแน่

๘ เหตุอุบายทั่ว

ตัวอย่างของเรื่องที่น่ากลัว มีอยู่รายหนึ่ง เป็นเรื่องของนายพันโทคาสเทลโลผู้มาขอความช่วยเหลือจากดิฉัน ท่านนายพันโทผู้นี้แต่เดิมได้มีโอกาสติดต่อกับลูกชายซึ่งเป็นนักบินและผู้ซึ่งได้ถึงแก่กรรมในระหว่างสงคราม ทั้งนี้โดยการทรงของดิฉันมาแล้วหลายต่อหลายครั้งด้วยกัน วันหนึ่งท่านได้มาขอร้องดิฉันให้ช่วยเหลือ

เพื่อนของท่าน ๒ คนด้วย บุคคลที่กล่าวนี้เป็นสามีภรรยาที่อาศัยอยู่ในบ้านในชนบทแห่งหนึ่ง ซึ่งต่อมาภายหลังคล้าย ๆ กันว่าเป็นที่สังสิทธิ์ของแหล่งอาถรรพ์อันร้ายกาจและน่ากลัวเป็นอย่างยิ่ง

คือนับตั้งแต่สามีภรรยาย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้ก็ปรากฏว่ามีเหตุการณ์ร้ายต่าง ๆ เกิดขึ้นตามมาติด ๆ กันโดยไม่หยุดยั้ง ในช่วงระยะเวลา ๖ เดือน ได้มีการตายเกิดขึ้นถึง ๖ ครั้ง เริ่มตั้งแต่สัตว์เลี้ยงไปจนถึงมารดาของหญิงผู้นี้ การที่เกิดเหตุการณ์ร้ายขึ้นโดยไม่หยุดหย่อนเช่นนี้ทำให้ชายหญิงคู่นี้เกิดความวิตกกังวลเป็นอย่างยิ่งและบัดนี้เธอเริ่มรู้สึกกลัวขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผลว่า ผู้ที่จะตายต่อไปนั้น น่าจะเป็นลูกชายคนเล็กของเธอเอง จึงอยู่เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้อาจจะอธิบายว่า เป็นเรื่องของความบังเอิญของเหตุการณ์ธรรมดาซึ่งบางครั้งก็อาจจะเกิดขึ้นติด ๆ กันได้โดยไม่จำเป็นต้องมีอำนาจพิเศษลึกลับใด ๆ เข้าไปเกี่ยวข้อง แต่แน่นอนแหละ บางครั้งก็อาจมีอำนาจลึกลับเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยก็ได้ ทั้งนี้ท่าน

พันโทศาสตราจารย์ จึงมาหาดิฉัน และขอให้ดิฉันแก้ไข
เรื่องนี้ให้ด้วย

เราทั้ง ๖ คน จึงออกเดินทางไปยังบ้านหลังนั้น
พร้อมกัน พอดิฉันเข้าไปถึงบ้านนี้ก็ได้รับการทักทาย
จากโอปปาทิกะผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านนี้มาแต่เดิม
โอปปาทิกะผู้นี้เดินท่อมๆ ไปมาในบ้านหลังนั้น รู้สึกว่า
แกมีอารมณ์ไม่สู้ดี และบ่นว่า “กูชิ กูไฮพวกนี้มันทำชิ
มันเทียวโค่นต้นไม้ ลงหมดไม่มีเหลือไว้ให้เลยที่เดียว”
อันที่จริงดิฉันคิดว่า แม้ว่าโอปปาทิกะผู้นี้จะมีจิตซึ่งเกลียด
ที่มีบุคคลไปตัดต้นไม้ของแกก็ตาม แต่รู้สึกว่าแกเป็น
ชายแก่ที่ไม่มีพิษสงอะไร และไม่ได้มีเจตนาร้ายอย่างหนึ่ง
อย่างใด ถ้าหากว่าเหตุการณ์ร้ายในบ้านหลังนี้มีมูลเหตุมา
จากโอปปาทิกะที่ร้ายจริง ๆ ดิฉันก็เชื่อแน่ว่า โอปปาทิกะ
ชายแก่ผู้นี้คงจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับด้ายอย่างแน่นอน

ดิฉันเดินนำคณะของเรา ซึ่งมี ๘ คนด้วยกันไป
รอบๆ บ้าน เหตุการณ์ก็เป็นปกติที่อยู่ จนกระทั่งเรา
เข้าไปในห้องนอน จากเตียงนอนในห้องนั้นเองดิฉันก็

เริ่มรู้สึกว่ามีพลังอันชั่วร้ายอย่างรุนแรงที่สุดเท่าที่ฉัน
 ได้เคยประสบมา แผลช้ำออกมา พลังอันชั่วร้ายนี้มี
 กำลังแรงกล้าอย่างยิ่ง จนกระทั่งทำให้ฉันหยุดกึกลง
 ทันที และดวงตาของฉันก็จ้องมองไปที่เตียงนอนโดย
 ไม่ได้กระพริบ ณ ที่นั้น ฉันจึงได้เห็นสิ่งที่ฉันไม่เคย
 เห็นมาก่อนเลย มันเป็นศูนย์กลางของการแผ่รังสีที่ชั่ว
 ร้ายที่ ฉันสามารถ จะรู้สึกได้จาก การที่มัน ล้อมกาย ของ
 ฉันอยู่ในขณะนั้น มันเป็นคล้ายๆ กับเห็นทรายยักษ์ขนาด
 ใหญ่มหึมาที่เดียว มีรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวมาก และ
 เห็นครางกล่าวนั้นเด่นๆ อยู่ตลอดเวลา เมื่อมองดูจะ
 เห็นว่า มันมีท่าทางน่ากลัวน่าสยดสยองมาก ซึ่งอันที่
 จริง มันก็มีอานุภาพน่ากลัวน่าสยดสยองจริงๆ ด้วย

สำหรับความรู้สึกของของฉันเองเมื่อเห็นเข้า ก็รู้
 สึกว่าอยากจะออกไปเสียให้พ้นโดยเร็ว แต่ทันใดท่าน
 เมฆแดงก็มาปรากฏให้ฉันเห็นทางทิพยจักขุ และ
 บอกให้ฉันยืนนิ่งๆ อยู่ ณ ที่นั้น กรันแล้วต่อจากนั้น
 ท่านได้บอกให้ฉันค่อยๆ เดินเข้าไปที่เตียงนอน ไปหา

เจ้าเห็ดทรายักษ์ลามกอันนั้น พอถึงโดยที่ดิฉันไม่ได้ตั้งใจเลย ดิฉันก็รู้สึกว่ามีมือของดิฉันเองเอื้อมออกไป และทั้งๆ ที่ดิฉันมีความรู้สึกขยะแขยงอย่างแรงกล้าจนบอกไม่ถูก ก็รู้สึกว่ามีนิ้วของตัวเองกดลึกลงไปในเจ้าเห็ดทรายักษ์ที่นารังเกียจโสโครกนั้นสุดกำลัง ดูเหมือนดิฉันจะรู้สึกว่ามันคันและเต้นตุบๆ อยู่ภายใต้การกุมอย่างแน่นของดิฉัน ในขณะที่ท่านเมฆแดงได้ส่งพลังของท่านโดยผ่านมือดิฉันไปทำลายอนุภาพของมันอยู่ไม่ขาดระยะ ในที่สุดเจ้าสิ่งลามกนั้นก็ค่อยๆ หดและยุบตัวลง และในที่สุดก็หายไป

ตลอดเวลาเหล่านี้ ผู้ที่ไปกับดิฉันด้วย เผ่าดูอาการของดิฉันอย่างสนใจและไม่เข้าใจ แต่ก็เต็มไปด้วยความประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเรื่องราวเสร็จแล้ว ดิฉันจึงอธิบายให้เขาฟังถึงสิ่งที่ดิฉันได้เห็นและได้กระทำลงไป และรับรองกับผู้ที่อยู่ในบ้านนั้นว่า ต่อไปนี้เวทย์มนต์และสิ่งอันชั่วร้ายต่างๆ จะสิ้นสุดลงไม่มีอีกต่อไปแล้ว

แต่คนทั้งหลายได้ถามเป็นเสียงเดียวกันว่า “แล้วมันเป็นอะไรเล่าครับ? มาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร?”

“มันเป็นสิ่งที่เราเรียกกันว่า คล้ายๆ จะเป็นสิ่ง
 อาดรรพ์ที่ร้ายแรงชนิดหนึ่ง” ดิฉันตอบ “ท่านเมฆแดง
 ได้กล่าวว่า อาดรรพ์อันร้ายกาจนี้อาจจะเกิดขึ้นในที่ใด
 ที่หนึ่งก็ได้ ถ้าในที่นั้นมีพลังหรือมีกระแสคลื่นแห่ง
 ความชั่วร้ายอยู่อย่างเข้มข้นเพียงพอ มันก็จะกลายเป็น
 สิ่งร้ายแรงทำนองนั้นขึ้นมาได้”

“แต่ที่นี้ไม่มีความชั่วร้ายเลวทรามอะไรเลยนี่ครับ”
 หลายคนกล่าวเป็นเชิงเสียดค้าน

“ถูกละไม่มี และจะไม่มีอีกต่อไป แต่ใครจะรู้
 เล่าว่าในที่นี้ได้มีเหตุการณ์ อะไรเกิดขึ้น ก่อนที่คุณ จะย้าย
 มาอยู่ในที่นี้”

มีเสียงใครคนหนึ่งท่องสุภาชิตโอบราณว่า “ความ
 ชั่วที่คนทำจะยังคงอยู่หลังจากที่เขาตายไปแล้ว” (The
 evil that men do lives after them)

“นั่นแหละค่ะ ถูกทีเดียว” ดิฉันกล่าว “ดิฉัน
 คิดว่า ถ้าท่านจะลองแสวงหาความจริงในเรื่องนี้สักเล็ก
 น้อย ท่านอาจจะทราบความจริงว่า ที่กหลังนี้อาจจะ

เคยมีเหตุการณ์ ที่ร้ายแรง บางอย่าง ที่เราใน สมัยปัจจุบัน อาจจะลืมกันเสียแล้วก็ได้”

“ดีครับ ผมจะลองพยายามค้นหาดู” นายพันโท ไค้กล่าวขึ้น และท่านก็พยายามค้นคว้าอย่างเต็มกำลัง ในไม่ช้า ท่านก็ได้ทราบ เรื่องราวของบ้านหลังนี้จริงๆ ว่า แท้เดิมมาสถานที่นี้เป็นสถานที่ที่มีบุคคลกลุ่มหนึ่งมีความ อาฆาตพยาบาทกันอย่างร้ายแรง และมีการสังหารกัน อย่างชนิดหลังเลือกชะโลมดินลงไปในที่ดินผืนนี้แล้วเป็น จำนวนมาก เป็นอันว่าข้อความที่ดิฉันกล่าวนั้นเป็นความจริง อย่างไรก็ตามเรื่องนี้เป็นอันจบลงด้วยดี เพราะ หลังจาก ที่ท่านเมฆแดงได้ ทำลายเห็ดราลามกอันเป็นต้น เหตุแห่งความตายต่างๆ นั้นแล้ว ก็ไม่ปรากฏว่ามีเหตุการณ์ร้ายมาเยือนผู้อยู่ในบ้านนั้นอีกต่อไปเลย

บางครั้งเมื่อดิฉันเล่าเรื่องนี้ให้แก่บรรดามิตรสหาย ฟัง ก็มักมีผู้ถามเป็นทำนองเดียวกันว่า “เหตุใดคุณจึง สามารถเห็นสิ่งที่ตาเนื้อไม่สามารถจะเห็นได้เลยครับ ?

และเมื่อคุณสามารถเห็นเช่นนั้นแล้ว ทำไมคุณจึงคิดว่ามันเป็นของจริงเหมือนกับของจริงทั้งหลายในโลกนี้?"

สำหรับคำตอบในเรื่องนี้ ดิฉันเห็นจะพออธิบายได้ว่า ในขณะที่นั้นคงจะเป็นเพราะจิตใจของดิฉันไม่ได้ทำงานอยู่ในภุมิของโลกมนุษย์ คือจิตใจหรือวิญญาณของดิฉันนั้นคงจะลี้มโลกมนุษย์เสียชั่วคราวและไปปรากฏอยู่ในโลกทิพย์ (function on the astral plane of consciousness) ซึ่งเป็นภาวะที่บุคคลจะสามารถเห็นของสิ่งที่เราไม่สามารถจะเห็นได้ในโลกมนุษย์ ในตอนนั้นเองดิฉันสามารถจะเห็นสิ่งที่บุคคลในโลกมนุษย์ไม่สามารถจะเห็นด้วยตาธรรมดา อย่างไรก็ตามมีข้อสังเกตว่า การที่บุคคลจะเห็นภาพในโลกทิพย์หรือในโลกมนุษย์ก็ตาม ภาพนั้นๆ ก็จะก่อให้เกิดอารมณ์และปฏิกิริยาในทำนองเดียวกันนั่นเอง ตัวอย่างเช่น ดิฉันเห็นเจ้าเห็ดร้ายกาจนั้นก็รู้สึกขยะแขยงและรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่ากลัวอย่างยิ่ง ในทำนองเดียวกันกับที่ดิฉันรู้สึกเมื่อเห็นสิ่งที่สามารถถูกต้องได้จับได้ในโลกนี้

นั่นเอง

ผีผลักตกบันได

อีกเรื่องหนึ่งน่าจะนำมาเล่าก็คือ เรื่องที่เกิดขึ้น ไม่นานหลังจากสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดแล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องของมโนธรรมของชายผู้หนึ่งอย่างน่าชมเชย ดิฉันได้คิดถึงเรื่องนี้เสมอ และได้นึกประหลาดใจว่าจะมีใครอีกสักกี่คนหนอที่สามารถจะกระทำได้อย่างที่เขากระทำแล้ว เพราะอันที่จริงบุคคลที่เป็นตัวการในเรื่องนี้สามารถจะทำลายหลักฐานซึ่งเป็นเครื่องมัตตัวของเขาเองเสียก็ได้ ถ้าเขาต้องการจะทำ เพราะจะไม่มีใครรู้เรื่องนั้นเลยแม้แต่คนเดียว

เรื่องนี้เริ่มต้นเมื่อดิฉันได้รับเชิญให้ไปสอบสวนบ้านหลังหนึ่ง ในบ้านหลังนั้นผู้ที่อยู่ในบ้านต้องพากันได้รับความแปลกประหลาดใจอย่างยิ่งที่มักจะมีวิญญาณที่ยังวนเวียนสิงอยู่ในบ้านนั้นมารังแกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า การรังแกหรือการทำร้ายนั้นก็แบบเดียวกันตลอดคือ บ่อยๆ ครั้งคนที่อยู่ในบ้านหลังนี้ที่ใช้บันไดขึ้นไปชั้นบนนั้นจะถูกผลักกิ้งหลุนๆ ลงบันไดมาทั้งทุกคน เรื่องนี้

นอกจากจะเป็นเหตุให้เกิดความโกลาหลไปทั่วบ้านแล้วยังเป็นเรื่องที่น่ากลัวอันตรายอยู่ไม่น้อยอีกด้วย

เมื่อดิฉันมาถึงบ้านนี้ ดิฉันก็ไปหยุดยืนที่เชิงบันได และหันหน้ามองไป ทันใดนั้นก็เห็นหน้าโอบปาติกะแก่หนวดเครารุงรังผู้หนึ่งยืนอยู่กึ่งทางบันได ชายผู้นี้ไม่พูดพล่ามทำเพลง แต่ตะคอกออกมาเลยที่เดียวว่า

“ถ้าเจ้าขึ้นมาที่นี่ ข้าจะผลัดเจ้าลงไปทันที”

“ดิฉันคิดว่าท่านจะทำไม่ได้แน่” ดิฉันพูดออกไป “ฉันจะขึ้นไปละ และถ้าคุณมีเหตุผลคุณก็ควรจะขึ้นไปด้วย และเราก็จะเจรจากันในเมื่อเราขึ้นไปถึงชั้นบนโน้นแล้ว”

“ข้าจะอยู่ที่นี้ไม่ยอมขึ้น” โอบปาติกะชายแก่ผู้นั้นตอบปฏิเสธ ทำทางบอกว่าจะเอาเรื่องแน่

“ก็ตีเหมือนกัน” ดิฉันตอบ “ถ้าต้องการจะเอาเรื่องกันก็ได้”

ดิฉันพูดออกไปอย่างหัวหาญเต็มที และในใจก็คิดเช่นนั้นจริงๆ ด้วย เพราะมีหลักอยู่ว่า เราจะแสดง

อาการกลัวไม่ได้เป็นอันตราย เมื่อต้องเผชิญหน้ากับ
 โอปปาดิกะที่ร้าย ๆ หรือที่พยศจะเอาเรื่อง (you must
 not show fear when dealing with an evil entity or
 even a fractious one)

ดิฉันไม่ร้องขึ้นบันไดตรงไปหาเขาทีเดียว เขา
 ยืนหยักแหย่งอย่างไม่ยอมถอยเหมือนกัน พอดิฉันเข้ามา
 ใกล้พอที่จะคว้าถึง เขาก็เอื้อมมือออกมา แต่แทนที่จะ
 ผลักดิฉันให้ตกบันไดไปดังที่เขาได้กล่าวไว้ เขากลับคว้า
 เอาสร้อยลูกปัดที่ดิฉันสวมใส่ไว้ และก็เหวี่ยงมันออก
 ไป ทำให้ลูกปัดกระจัดกระจายทั่วห้อง

“เกิดอะไรขึ้นครับ” ผู้ที่เฝ้าคูอยู่ข้างล่างถาม
 พร้อมกับร้องอย่างตกใจ “สร้อยคอของคุณทำไมจึงตก
 แตะล่ะครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” ดิฉันตอบ ให้ความมั่นใจแก่ผู้
 เฝ้าคูอยู่ “รับรองว่าไม่มีอันตรายอย่างใดอย่างแน่นอน”
 ว่าแล้วดิฉันก็เดินขึ้นบันไดไปอย่างองอาจ ในขณะที่
 เขียวกัน ชายแก่ก็ถอยหลังกรูดไปเหมือนกัน พอถึง
 เชิงบันได ดิฉันก็หยุดและกล่าวว่า

“ที่นี้เรามาลองเจรจากันดีกว่า บางทีดิฉันจะช่วย
คุณได้”

“นี่เป็นบ้านของข้านะ” โอปปาทิกะ ผู้เป็นชาย
แก่นั่นกล่าวขึ้น “และเจ้าหมอนั้นผู้อยู่ข้างล่างนั้นมัน
ชะโมยไปจากข้า”

“จริงดังนั้นหรือ เขาชะโมยมันได้อย่างไร”

“อันที่จริงก็ไม่ใช่เจ้าหมอนั้นโดยตรงหรอก แต่
พ่อของมันนั่นเองเป็นตัวการ ไอ้เจ้าแก่นั้นมันโกงเอา
สถานที่นี้ไปจากข้า และข้าต้องการเอาคืนให้ได้”

“คุณมีข้อพิสูจน์เรื่องนี้ได้อย่างไรบ้างล่ะ” ดิฉัน
ถาม

“พิสูจน์ได้ซี เอกสารยังอยู่ในห่อ บนชั้นใต้ดิน
ในที่ที่ไอ้เจ้าหัวชะโมยแก่มันซ่อนเอาไว้แต่เดิม เอกสาร
ทุกอย่างอยู่ที่นั่น และรับรองว่าเป็นเอกสารที่พิสูจน์ได้
อย่างดีที่สุดทีเดียว”

ดิฉันจึงลงไปห้องใต้ดินพร้อมกับเจ้าของบ้าน ใน
ที่นั้นมีห้องๆ หนึ่งอยู่สูงขึ้นไปบนกำแพง บนห้องนี้เรากัน

หาคุณปรากฏว่าพบห้องๆ หนึ่ง ซึ่งมีฝุ่นหนาจับเกรอะกรังไปหมด เราเอาที่อื่นลงมาจากหิ้งและบัดฝุ่นให้หมดเสร็จแล้วก็ขึ้นบันไดมาชั้นบน ที่นั่นเราได้ตัดเชือกออก และหลังจากที่แกะห่อออกคุณแล้วก็ปรากฏว่า ข้างในห่อมีเอกสารหลายชิ้นด้วยกัน เหมือนดังที่โอปปาทิกะชายแก่ได้บอกล่วงหน้าไว้

จากนั้น เราได้ตรวจพิศุจน์หลักฐานกันอยู่พักหนึ่ง ก็ปรากฏว่า โอปปาทิกะชายแก่ผู้นั้นพูดถูก คือเขาได้ถูกโกงจริงๆ เมื่อทราบความจริงเช่นนั้น เจ้าของบ้านในปัจจุบัน ผู้เป็นบุตรชาย ของคนที่โกงโอปปาทิกะ นั้น มากียอมรับความจริงอย่างหน้าชื่นตาบาน โดยไม่ได้คัดค้านอะไรอีกต่อไป เขาได้โอนโฉนดที่ดินผืนนั้นให้แก่ทายาทที่ยังมีชีวิตอยู่ของโอปปาทิกะชายแก่ นั่นทันที หลังจากนั้น ก็ไม่ปรากฏว่ามีเหตุการณ์อันร้ายแรงอันเกิดจากโอปปาทิกะชายแก่ นั้นมารบกวนผู้คนในบ้านอีกเลย.

บทที่ ๖

การฆาตกรรมและอัตตวินิบาตกรรม

คดีลักพาและฆาตกรรม

แม่หนูโมนา ทินสลีย์ (Mona Tinsley)

วันหนึ่ง ดิฉันได้รับโทรศัพท์จาก ดักลาส สเตเดิน เพื่อนของดิฉันผู้หนึ่ง ซึ่งดิฉันเคยอ่านหนังสือของเขา เสมอ ๆ จากนาเสียงของเขา รู้สึกว่าเขากำลังจะพูด อ้อมไปอ้อมมาอย่างไม่มีใครจะเข้าใจจุดหมาย และจากที่ได้ อ้อมแอมมาสักครู่หนึ่ง เขาก็กล่าวว่า “นี่แน่ะคุณ เอสเทลล์ ผมได้เจรจากับท่านบรรณาธิการมาเมื่อสักสองสามวัน ท่านถามว่า อยากจะให้คุณช่วยเหลือเราในการหา “เด็กคนนั้น” สักหน่อยจะได้ไหม”

ดิฉันรู้สึกเดียวเมื่อได้ฟังเช่นนั้นว่า “เด็กคนนั้น” หมายถึงใคร ระยะเวลาดังกล่าวนั้นอยู่ในปี ๑๙๓๗ อันเป็นระยะเวลาที่ข่าวการหายไปของแม่หนูโมนา ทินสลีย์ อายุ ๑๐ ขวบ เป็นข่าวกรีกโครมพาดหัวหนังสือพิมพ์อยู่เป็นเวลาหลายวัน แม่หนูผู้นี้ได้หายไปจากบ้านของ

เธออย่างลึกลับ และถึงแม้ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจะค้นหา
กันอย่างจ้ำระหวัดเพียงใดก็ตาม ก็ไม่ปรากฏว่าได้พบ
ร่องรอยของเธอเลย

“เสียใจค่ะ ทักลาส” ดิฉันตอบ “คุณก็รู้ทัศนะ
ของดิฉันแล้วไม่ใช่หรือ ความจริงดิฉันอยากจะช่วยอยู่
เหมือนกัน แต่ว่าดิฉันไม่อยากจะทำตัวให้เป็นตัวตลก
ของหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ในเมื่อหนังสือพิมพ์เหล่านั้นก็
รู้เรื่องเข้า”

“ผมคิดว่า ที่คุณเอสเทลล์พูดก็ถูกครับ แต่ผมว่า
เราควรจะพิจารณากันอีกด้านหนึ่งนอกเหนือไปจากข่าว
กรีกโครมเช่นนั้น ผมอยากจะให้คุณเอสเทลล์นึกถึงความ
รู้สึกของผู้เป็นบิดามารดาของแม่หนูผู้นี้ อยากจะให้คุณ
ลองคิดว่า บุคคลเหล่านั้นจะรู้สึกอย่างไรในการที่ต้อง
รอคอยโดยไม่มีกำหนด และคิดไปต่าง ๆ นา ๆ เพราะ
ยังไม่รู้แน่ว่า ลูกสาวของตนจะยังอยู่หรือจะตายไปแล้ว
การที่ไม่รู้อะไรอย่างแน่หนอนี้เป็นความทรมานอย่าง
ร้ายกาจเพียงใด หวังว่าคุณคงจะรู้ดี”

คำพูดของตักลาสตั้งกล่าว จู้จุดอ่อน ของดิฉันได้ เป็นอย่างดี คุณเหมือนเขาก็คงจะรู้จุดนี้ของดิฉันอยู่ เหมือนกัน เพราะเขาคงจะรู้ว่า ดิฉันคงไม่สามารถจะ ทนต่อความสงสารเช่นนั้นได้ และโดยเฉพาะในเมื่อมี หนทางที่จะช่วยเหลือได้

“เอาเป็นอันว่าตกลงกะ” ดิฉันตอบไป “ดิฉัน จะพยายามทำเท่าที่ดิฉันจะทำได้ แต่ขออย่าให้เป็นข่าว กรีกโครมในหน้าหนังสือพิมพ์ก็แล้วกัน”

“รับรองเต็มที่เลยครับ” เขากล่าวแล้วก็วางหู ดิฉันได้เคยรับการเสนออย่างยั่ววนใจหลายครั้ง ให้ใช้อำนาจในทางทิพยจักขุของดิฉันเพื่อผลกำไรในทาง วัตถุ แต่ก็ได้ปฏิเสธไม่ยอมแสดงเพื่อจุดประสงค์เช่นนั้น อย่างเด็ดขาด เพราะการที่ยอมรับคำเชิญชวนเช่นนั้นก็ เท่ากับเป็นการตราค่าวิชาให้ต่ำลง กลายเป็นว่า วิชา เช่นนี้ไม่มีคุณค่าแต่อย่างใดเลย หรือว่าถ้าจะมีคุณค่า ก็เพียงแต่จะแลกได้ด้วยเงินเท่านั้นเอง แต่ในกรณี

เฉพะหน้า คือเรื่องแม่หนูโมนาทินสลีย์ผู้ซึ่งผู้บอกจะเป็น
 เรื่องที่เห็นจะต้องยกเว้นเป็นพิเศษ ดังนั้นเมื่อคำนึงถึง
 ความรู้สึกอันปวดร้าวของผู้ปกครองของแม่หนูซึ่งไม่รู้แน่
 ว่าจะยังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว ดิฉันก็คิดว่าถ้า
 ตนเองพอจะช่วยเหลือ ผู้ที่กำลังได้รับความทุกข์ยากเช่น
 นี้ได้ ก็เห็นจะต้องลองช่วยเหลือดูเท่าที่สามารถจะทำได้
 แม้ว่าจะต้องผิดหลักการบางอย่างไปบ้างก็ตาม

ดิฉันได้เขียนจดหมายไปถึงท่านสารวัตรตำรวจที่
 นิวอาร์ค ออน เทรนต์ (Newark-on-Trent) และได้
 บอกกับท่านว่า ดิฉันคิดว่าอาจจะช่วยเหลือนำความ
 โส่งใจมาให้แก่บิดามารดาของแม่หนูผู้ซึ่งได้บ้าง ถ้าหาก
 ว่าท่านสารวัตรจะช่วยส่งเสื้อผ้าอะไรสักชิ้นหนึ่งที่เป็น
 ของแม่หนูผู้หายไปนี้ มาให้ดิฉันดู ต่อมาดิฉันก็ได้รับ
 คำตอบซึ่งท่านสารวัตรคือ มิสเตอร์ บาร์เนส ได้กล่าว
 ว่า “ผมได้ส่งเสื้อผ้าชิ้นนี้มาตามคำขอร้องของผู้ปกครอง
 ของแม่หนูโมนาทินสลีย์ และผมจะขอบคุณเป็นอันมาก
 ถ้าหากคุณเอสเทลล์จะไม่ถือว่า การที่ผมส่งของมานี้เป็น

เรื่องของการ ขอให้อือเป็นเรื่องส่วนตัวจะเหมาะกว่า” เป็นอันว่า เราทั้งสองฝ่ายไม่ต้องการให้เรื่องเอ็กเกริกครึกโครมไปถึงหูของประชาชนส่วนใหญ่ ซึ่งแสดงว่าเราพอจะร่วมทำงานด้วยกันได้

ในห่อที่ท่านสารวัตรส่งมาให้ดิฉันนั้น เป็นเสื้อแพรสีดำซึ่งเป็นของแม่หนู ในขณะที่ดิฉันหยิบเสื้อออกมาจากห่อและถือไว้ในมือนั้น ก็รู้ได้ทันทีว่าแม่หนูได้ถึงแก่ความตายเสียแล้ว และในทันใดนั้นเอง สุนัขแก่ของดิฉันตัวหนึ่งซึ่งนอนหลับอยู่ดี ๆ บนพรม ก็ลุกกระโดดพรวดพราดขึ้นมา และเริ่มต้นวิ่งเซหลุน ๆ ไปรอบห้อง อันที่จริงการที่แมวหรือสุนัขจะทำกิริยาแปลกประหลาดในเมื่อมันได้รับอิทธิพลทางวิญญาณเช่นนั้นไม่เป็นของแปลกประหลาดนัก ส่วนมากเราก็พอจะได้ยินหรือรู้เห็นกันอยู่ทั่วไป แต่สำหรับดิฉันเพิ่งได้เห็นเหตุการณ์อย่างนี้เป็นครั้งแรกที่ได้เกิดขึ้นกับสัตว์เลี้ยงของดิฉันเอง ตามปกติเจ้าพิค (Puck) ซึ่งเป็นสัตว์ที่เจียบสงบที่สุดนั้นจะไม่ทำเช่นนั้นเลย แต่บัดนี้

มันกระทำทางเหมือนจะถูกผีเข้าสิง และในที่สุดดิฉันก็ต้องนำมันออกไปขังไว้ในอีกห้องหนึ่ง มันจึงได้เงียบสงบลงได้

ต่อจากนั้นโดยความช่วยเหลือของท่านเมฆแดง แม่หนูโมนาก็พูดกับดิฉัน โดยกล่าวว่า เธอได้ถูกนำไปยังบ้านเล็กๆ หลังหนึ่ง และก็ได้ถูกรัดคอตายที่นั่นเอง ภาพของบ้านที่ดิฉันเห็นนั้น เป็นบ้านที่มีคู มีน้ำเต็มค้ำนหนึ่ง อีกค้ำนหนึ่งทางด้านหลังเป็นทุ่งนามีป่าช้าอยู่ใกล้ๆ และมีโรงแรมอยู่ในระยะพอเห็นได้ ในนิมิตของดิฉันนั้น ดิฉันได้ถูกนำไปผ่านป่าช้าข้ามสะพาน และข้ามทุ่งนาไปถึงแม่น้ำที่อยู่เบื้องหน้า ที่นี้เองดิฉันก็หยุดไม่สามารถจะเดินต่อไปได้

ภาพนิมิตที่ปรากฏให้เห็นในใจของดิฉันนี้ แจ่มชัดอย่างเหลือเกิน จนกระทั่งเลขานุการของดิฉันได้โทรศัพท์ไปถึงทางการตำรวจที่นิวอาร์ค เพื่อจะตรวจสอบรายการละเอียดว่าจะตรงกันหรือไม่ ในที่สุดรายการละเอียดที่ดิฉันให้ไปนั้น ก็ปรากฏว่าใกล้เคียงกันอย่างมากที่สุดทีเดียว กับสถานที่ที่มีผู้สงสัยว่าแม่หนูอาจจะถูกลักพา

ตรวจตามความชอบใจ ครั้งแรกดิฉันได้ขึ้นบันได และ
ไปยังห้องชั้นบนที่มี ๒ ห้อง ในห้องแรกที่ดิฉันเข้าไป
ไม่ปรากฏว่ามีกระแสวิญญาณได้แผ่ชานออกมาเลย
แต่ในห้องที่สอง ทางด้านหลังของห้อง โดยเฉพาะด้าน
ใกล้ผนัง ดิฉันรู้สึกทันทีว่าแม่หนูโมนาได้มาอยู่ที่นั่นแล้ว
ดิฉันเดินลงบันไดไปชั้นล่างอีก และเดินสำรวจห้อง
๒ ห้องซึ่งอยู่ชั้นล่าง ปรากฏว่า ห้องด้านหน้าห้องที่
โมนาได้มาพักอยู่ชั่วขณะหนึ่ง เรื่องนี้ดิฉันทราบได้เพราะ
แม่หนูได้บอกดิฉันโดยมากระซิบให้ฟังที่หูในตอนนั้น

ดิฉันกลับออกมาพบกับตำรวจข้างนอก และได้
บอกกับเขาว่า แม่หนูโมนา ตอนที่ถูกนำตัวมานั้นได้
ถูกนำไปอยู่ห้องชั้นบนด้านหลัง ทางการตำรวจก็กล่าว
ว่า ในห้องนอนนั้นเองมีเครื่องเรือนอยู่บ้าง ส่วนห้อง
ด้านหน้านั้นปรากฏว่าว่างเปล่าจริงๆ เมื่อดิฉันกล่าวเอ่ย
ถึงดังนั้น ตำรวจก็พยักหน้ารับคำ และกล่าวว่า เขาได้
พบผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งที่นี่ และผ้าเช็ดหน้าผืนนี้เอง
ต่อมาได้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดี ดิฉันได้

บอกว่าแม่หนูโมนาได้ใช้เวลาส่วนมากอยู่ในห้องด้านหน้า
ที่ชั้นล่าง เรื่องนี้ โมนาได้บอกกับดิฉันเองโดยกล่าว
เสริมว่า เธอได้เล่นลอกรูปภาพจากหนังสืออยู่ชั่วระยะ
หนึ่งก่อนที่จะถูกฆาตกรรม สิ่งๆ นี้ปรากฏว่าต่อมาได้
เป็นพยานหลักฐานได้อีกชั้นหนึ่งในการพิจารณาคดี

ดิฉันกล่าวว่า “ดิฉันรู้ดีก่อนที่จะมาที่นี้ว่า แม่หนู
ตายเสียแล้ว เทียบนี้ ดิฉันสามารถจะบอกได้ว่า แม่หนู
ได้ถูกฆ่าในห้องนอนด้านหลังนั้นเอง”

ตำรวจได้ตอบอย่างระมัดระวังว่า “เราต้องมี
หลักฐานที่แน่นอนว่าแม่หนูถูกฆ่าตายเสียแล้ว เพราะ
เวลานี้เราก็ยังไม่พบศพเลย แต่สมมติว่าเป็นจริงดังนี้
คุณจะช่วยบอกเราได้ไหมครับว่า การฆาตกรรมนี้เกิด
ขึ้นได้อย่างไร”

“ดิฉันได้ตอบว่า “แม่หนูได้ถูกฆ่าตายโดยการ
รัดคอ ครั้นแล้วผู้ร้ายก็ได้นำร่างของแม่หนูใส่ลงใน
กระสอบ และออกจากบ้านไปโดยทางประตูด้านข้าง”

“ทำไมจึงไม่ออกไปทางประตูด้านหน้าครับ”

“ดิฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ดิฉันกล่าวได้แต่เพียงว่า
เขาไปทางประตูด้านข้าง”

“ถูกแล้วครับ” ตำรวจคนหนึ่งกล่าวรับคำ “เพราะ
ประตูด้านหน้าเปิดไม่ออก นีอคเตอร์ (คือเจ้าของบ้าน)
ได้ขันประตุนั้นปิดตายเลยจึงเปิดไม่ออก”

“นี่คือบ้านของคนที่มีชื่อ นีอคเตอร์หรือคะ” ดิฉัน
ถามขึ้น

“ใช่ครับ”

ชื่อ เฟรดเตอร์ริก นีอคเตอร์ ได้กลายเป็นข่าวอยู่
ในหนังสือพิมพ์อย่างครึกโครม ทาง การตำรวจได้มีความ
สนใจในความเคลื่อนไหวของนาย นีอคเตอร์ ผู้มีนับตั้งแต่
เกิดคดีฆาตกรรมมาทีเดียว แต่ด้วยความสนใจและความ
สงสัยก็ยังไม่เพียงพอที่จะประกบปราเขาในตำแหน่งกฎหมายได้
ทางการตำรวจยังหาข้อพิสูจน์ดังกล่าวไม่ได้ เพราะว่า
จนบัดนี้ก็ยังไม่สามารถพบร่างของแม่หนูโมนาได้ ไม่ว่าจะ
จะเป็นหรือตายก็ตาม

ตำรวจคนหนึ่งได้ถามว่า “สมมติว่าเต็กได้ถูกฆ่าแล้วจริง คุณจะบอกได้ไหมครับว่า เจ้าผู้ร้ายซ่อนร่างของเต็กไว้ที่ไหน”

“ห่างออกไปจากที่นี่ค่ะ” ดิฉันตอบ “ดิฉันเองก็บอกให้แน่ชัดไม่ได้ว่าที่ไหน แต่ถ้าคุณตามมาด้วยกัน ดิฉันอาจจะช่วยท่านได้เท่าที่จะทำได้”

เราได้เดินผ่านป่าเข้าไป ในที่นั้นดิฉันได้เห็นหลุมฝังศพที่ถูกขุดขึ้นเป็นแห่ง ๆ ซึ่งก็คงเป็นเพราะทางการตำรวจต้องการจะสอบดูให้แน่ชัดนั่นเองว่าเจ้าผู้ร้ายเอาแม่หนูมาฝังไว้หรือเปล่า เราได้เดินทางข้ามสะพานและมาถึงทุ่งนา ดังที่ดิฉันได้เห็นในภาพนิมิตทุกประการ

“ต่อจากทุ่งนา^{นี้}ไปมีแม่น้ำไซ้ไหมคะ?” ดิฉันถามขึ้น

“ใช่ครับ”

“ร่างของแม่หนูอยู่ในแม่น้ำนี้เอง ในที่ใดที่หนึ่ง” ดิฉันตอบ “ถ้าท่านเคยค้นหาแล้วไม่พบ ดิฉันคิดว่าท่านควรพยายามลองควานหาดูอีกที”

เนื่องจากดิฉันไม่สามารถจะบอกรายละเอียดให้
แก่ตำรวจได้มากกว่านี้ เราก็พากันกลับไปยังสถานีรถไฟ

ต่อมาอีก ๒—๓ วัน ทางกรมตำรวจก็ส่งจับ
น็อคเตอร์ ในข้อหาว่า ลักพาแม่หนูโมนา ปรากฏว่ามี
หลักฐานพอเพียง และน็อคเตอร์ก็ถูกตัดสินจำคุก ๗ ปี
อย่างไรก็ตามยังไม่มีใครพบร่างของแม่หนูโมนาที่นอสตี
จนต่อมาอีกหลายสัปดาห์ จึงมีคนพบร่างของเธออยู่ใน
กระสอบในแม่น้ำไอเคิลนั่นเอง การที่ทางการตำรวจหา
ไม่พบ ก็เพราะว่าร่างของแม่หนูได้มาติดขั้ต่อยู่กับปากท่อ
แห่งหนึ่ง จึงทำให้การควานหาครั้งแล้วครั้งเล่าต้อง
ประสบความล้มเหลว

หลังจากการพบศพ น็อคเตอร์ได้ถูกนำมาพิจารณา
คดีใหม่ ในความผิดในฐานะข้อหาฆาตกรรมโดยเจตนา
และเขาก็ถูกพิพากษาลงโทษประหารชีวิต

เอสเทล โรเบิร์ตส์กำลังสนทนากับ มิสซิส วิลสัน
(มารดาของแม่หนูชีล่า วิลสัน ผู้ถูกคนร้ายลักพาไป
ฆาตกรรม) และมิสซิส พิว (ดูเรื่องหน้า ๑๘๕)

คดีฆาตกรรมแม่หนูซีลา วิลสัน

(Sheila Wilson)

ความจริงดิฉันไม่ค่อยจะชอบเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมนัก เพราะมันเป็นประสบการณ์ที่ทำให้เกิดความไม่สบายใจเลย ในการที่จะต้องไปรำลึกถึงเหตุการณ์น่าเศร้าเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานของผู้เป็นเหยื่อของฆาตกรรมนั้นอีกครั้งหนึ่ง เรื่องเช่นนี้ได้เกิดขึ้นหลายครั้ง แต่ครั้งแล้วดิฉันก็ต้องนำตัวเข้ามาเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมจนได้นับจำนวนหลายต่อหลายครั้งด้วยกัน โดยไม่รู้มาแต่เดิม ซึ่งก็ต้องมารู้ตอนหลังจนได้

ตัวอย่าง อีกอันหนึ่ง ซึ่งคล้ายคลึง กันกับ กรณีของแม่หนูน้อยโมนาทินสลิ้น ก็ได้แก่เรื่องของแม่หนูน้อยอีกผู้หนึ่ง เรื่องนี้ได้เริ่มขึ้นเมื่อทางหนังสือพิมพ์ สันเดย์พิคทอเรียล (Sunday Pictorial) ได้ถามว่า ดิฉันจะกรุณาช่วยมารดาผู้มีความเศร้าโศกเสียใจ ๒ คน ได้ไหม คำขอร้องนั้นมีเพียงสั้นๆ เท่านั้น และไม่ได้บอกชื่อเสียงของหญิงทั้ง ๒ คน หรือเหตุผลที่ทำให้ทั้งสองคนนั้น

ต้องเศร้าโศกให้ดิฉันทราบเลย เป็นธรรมดาอยู่เองที่
คำถามเช่นนี้ที่ดิฉันจะปฏิเสธไม่ได้ และในไม่ช้า ได้มี
นักหนังสือพิมพ์ คนหนึ่งมา ที่บ้านของ ดิฉัน พร้อมกับนำ
สุภาพสตรี ๒ คนมาด้วย ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ชื่อ
ยอห์น ริดลีย์ ต่อมาก็ได้เขียนรายงานของเขาลงในหนังสือ
พิมพ์ฉบับต่อมา ดิฉันต้องขอขอบคุณต่อท่านบรรณา-
ธิการหนังสือพิมพ์ดังกล่าวนั้นด้วยเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้
กรุณาอนุญาตให้นำบทความ กัดลอกมาลงตามที่เป็น
จริง โดยไม่ได้ตบแต่งเนื้อความแต่อย่างใดเลย ในบทความ
ความดังกล่าวนี้ มิสเตอร์ริดลีย์ ผู้สื่อข่าวได้เล่าถึง
ประสบการณ์ของเขาที่บ้านของดิฉันไว้ดังต่อไปนี้:—

“ณ ที่นี้ และบัดนี้ ข้าพเจ้า (คือผู้สื่อข่าวมิสเตอร์-
ริดลีย์) ต้องขอยอมรับว่า ข้าพเจ้ารู้สึกงุนงงและ
งงงวยไปหมด ภาพเด็กหญิงน้อยที่ท่านผู้อ่านทั้งหลาย
เห็นอยู่ในหน้ากระดาษนี้คือแม่หนูซีล่า วิลสัน ท่านผู้
อ่านทั้งหลายคงจะจำกันได้ว่า ราว ๓ เดือนที่แล้วมานี้
แม่หนูซีล่า ผู้มีอายุ ๑๑ ปี ได้ถูกฆาตกรรมอย่างทารุณ
ในบ้านหลังหนึ่งที่กรุงลอนดอน ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักแม่

หนูชูล่าผู้^๕ และข้าพเจ้าก็ไม่เคยเห็นมารดาของเธอมาก่อนเลย จนกระทั่งเมื่อ ๓ วันที่แล้วมาน^๕เอง เผอิญมิสซิส วิลสัน ผู้เป็นมารดาของแม่หนูชูล่าได้อ่านข่าวในหนังสือพิมพ์ Sunday Pictorial ว่า ข้าพเจ้ากำลังจะทำการสอบสวนค้นคว้า เกี่ยวกับเรื่อง ของนักทรงวิญญาณ ที่สามารถจะทำการติดต่อกับเด็กที่อยู่ในโลกทิพย์ได้ ดังนั้นมิสซิสวิลสัน ผู้เป็นมารดาของแม่หนูชูล่าที่ถูกฆาตกรรม จึงได้เขียนจดหมายมาถึงข้าพเจ้าดังต่อไปนี้

ท่านที่นับถือ

ดิฉันได้อ่านบทความของท่านด้วยความสนใจในหนังสือ Sunday Pictorial แล้ว ถ้าหากว่าเป็นไปได้ที่เราสามารถจะติดต่อกับผู้เป็นที่รักของเราที่จากไปโลกอื่นแล้วละก็ ขอได้โปรดกรุณาบอกดิฉันด้วยว่า ดิฉันควรจะไปติดต่ได้ที่ไหน เพราะท่านยอมทราบดีแล้วว่า แม่หนูชูล่าของดิฉันถูกฆาตกรรมมาได้ ๓ เดือนแล้ว ดิฉันยังไม่แน่ใจว่าดิฉันจะสามารถติดต่อกับเธอในโลกอื่นได้

ขอแสดงความนับถือ

อดิธ วิลสัน

ข้าพเจ้าได้บอกท่านผู้อ่านแล้วว่า ข้าพเจ้าจะนำหญิงผู้ได้รับความเศร้าโศกเสียใจเหล่านี้ ไปร่วมในการเข้าทรงวิญญาณ โดยจะไม่บอกชื่อหรือเรื่องราวอะไรแก่คนทรงให้ทราบเลยแม้แต่น้อย ดังนั้น หลังจากที่ได้รับจดหมายของมิสซิสวิลสันแล้ว ข้าพเจ้าก็ตกลงใจว่าจะนำเธอไปหาคุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ด้วยกัน

ข้าพเจ้าเลือกคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ในการทดลองครั้งสำคัญนี้ ก็เพราะว่าในวงการนักทรงวิญญาณด้วยกันก็เป็นที่ยอมรับว่า คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์เป็นผู้มีความสามารถอย่างเด่นมาก

เมื่อถึงตรงนี้จะขอกล่าวเพิ่มสักเล็กน้อยว่า ข้าพเจ้าไม่เคยพบคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์มาก่อนเลย จนกระทั่งเมื่อ ๓ วันที่ผ่านมาแล้วนี้เอง แต่ ณ ที่นี้ข้าพเจ้ายินดีจะกล่าวว่า ข้าพเจ้าพร้อมเสมอที่จะสาบาลในสถานสถิตย์ยุติธรรมที่ใดก็ได้ว่า ข้อความที่ได้เกิดขึ้นในระหว่างการทรงวิญญาณของเรากับมารดาของแม่หนูซีล่าที่ถูกฆาตกรรมดังต่อไปนี้ นั้น เป็นความจริงทุกประการ

เราทั้งหลายนั่งกันเป็นวงกลม ในเวลากลางวัน แดดๆ ในห้องธรรมดาห้องหนึ่ง ห้องนี้ไม่ได้มีลักษณะ พิเศษอันเป็นลักษณะที่วิญญานจะมาถึงสถิตย์ อยู่แต่ ประการใดเลย ข้างๆ ข้าพเจ้าคือมารดาของแม่หนูชี่ล่า และห่างออกไป ๔ ฟุต ก็คือ คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ นอกจากพวกเราก็มีมารดาผู้เศร้าโศกอีกคนหนึ่ง คือ มิสซิสพิว แห่งบรอดเลน เบอร์มิงแฮม ผู้ซึ่งได้มาทำการ ติดต่อกับข้าพเจ้าในครั้งก่อนครั้งหนึ่ง โดยวิธีเดียวกันนี้

เกือบจะทันทีที่ที่เดียวพอพวกเรานั่งลง คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ก็เริ่มเอามืออุ้งลำคอของเธอ เห็นได้ชัดว่า คุณเอสเทลล์ กำลังอยู่ในสภาวะการเข้าทรงแล้ว (in a trance) อันที่จริงก็ดูเธอท่าทางเป็นปกติคืออยู่ทุกประการ ทันใดนั้นเธอก็พูดกับมารดาของแม่หนูชี่ล่าว่า—

“แม่หนูชี่ล่าของเธอ ผ่านเข้าไปสู่โลกทิพย์โดยการช็อคหรือรู้สึกตกใจอย่างรุนแรง ดิฉันรู้สึกถึงอาการ รัตรอบๆ คอ มีการหายใจไม่ออก แสดงว่าแม่หนูชี่ล่า ถูกรัดคอตาย”

และตอนนี้ข้าพเจ้าขอแทรกว่า ท่านผู้อ่านคงจะ
จำกรณีแม่หนูซีล่าวิลสันได้ เพราะแม่หนูซีล่าวิลสันนี้
ได้ถูกรักคอตาย และชายผู้ที่รักเธอก็ได้ถูกประหาร
ชีวิตไปแล้ว

“วิญญาณของแม่หนูผู้^{นี้}” คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์
ได้กล่าวต่อไป “ผ่านเข้าไปสู่โลกทิพย์เมื่อไม่นานมานี้เอง
เธอถึงแก่ความตายไปยังไม่ทันถึง ๖ เดือนดี อาจจะเป็น
การยากสักหน่อยที่เธอจะมาติดต่อกับฉัน เพราะเธอเองยัง
ไม่ได้ปรับปรุงตัวเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมในชีวิตใหม่”

“หลังจากที่แม่หนูซีล่าตายแล้ว คุณ (คุณหมายถึง
มารดาของแม่หนูซีล่า) ได้ไปหาลูกของคุณใช้ใหม่ และ
แล้วคุณก็เห็นร่างของเธอได้โดยผ่านทางกระจกที่เขากั้น
ไว้เท่านั้นเอง”

วิลสัน ผู้เป็นมารดาของแม่หนูซีล่าพยักหน้าแสดง
การยอมรับว่า การกล่าววนั้นเป็นความจริง

ปรากฏว่า ในขณะที่ คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์
ดูเหมือนกับว่ากำลังเห็นและกำลังจะพูดกับบุคคลใด

บุคคลหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งตลอดเวลา แต่เป็นบุคคลที่
 พวกเราคนอื่นในห้องนั้นไม่สามารถจะเห็นหรือไม่
 สามารถจะได้ยินเลย ทันใดนั้นคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์
 ก็พูดขึ้นมาอีก

“ชิล่า ตามคุณว่า คุณได้ทำอะไรลงไปบ้างเกี่ยว
 กับรองเท้าสีเล็กๆ ของเธอ คุณได้เอารองเท้าคู่นั้นออก
 มาจากตู้ซึ่งอยู่ที่ห้องข้างล่างจริงไหม”

มิสซิสวิลสัน ผู้เป็นมารดาของแม่หนูชิล่ารู้สึก
 อัจฉริยะใจอย่างยิ่ง และได้ยอมรับว่าเป็นความจริง เธอ
 ได้กล่าวว่า เธอได้เอารองเท้าเดินรำสีแดงของแม่หนูชิล่า
 ของเธอออกมา แล้วก็ให้คนอื่นไป

“แม่หนูชิล่าขอฝากความคิดถึงมายังคุณด้วย”
 คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์กล่าวขึ้น “แล้วก็ฝากความคิดถึง
 ของเธอให้แก่เบbbie, โรซี่, จิม, ปีเตอร์, จอห์น, เมย์,
 เนลลี, มาร์เกอรี, ไว, รูบี้, คอริน และสามเกลอด้วย

ชื่อทั้งหมดเหล่านี้ เป็นชื่อที่มิสซิสชิล่า มารดา
 ของแม่หนูชิล่าจำได้ดีว่าเป็นกลุ่มญาติ และเพื่อนน้อยๆ
 ของแม่หนูทงสน

ต่อจากนั้นก็เป็นเสียงคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ พูด
ต่อไปแทนแม่หนูซีลว่า

“ขอให้คุณแม่ช่วยจุมพิตบีเคอร์แทนหนูด้วย”

บีเคอร์คือน้องชายของแม่หนูซีลว่า

เงียบไปสักครู่หนึ่ง ทันใดนั้นคุณเอสเทลล์-
โรเบิร์ตส์ก็กล่าวต่อไปอีกว่า

“นี่แน่ คุณวิลสัน แม่หนูซีลว่าบอกกับดิฉันว่า
คุณกรุ่นคิดอยู่ในใจเสมอว่า ลูกน้อยของเธอนี้คงจะได้
รับความทุกข์ทรมานอยู่เป็นอันมากในขณะนี้ แต่ว่าคุณ
เข้าใจผิด แม่หนูไม่ได้ทุกข์ทรมานมากมายนักหรอก ใน
ตอนที่เธอสิ้นใจนั้น เธอหมดสติไป”

ตลอดเวลานี้ มิสซิสวิลสันผู้เป็นมารดาของแม่หนู
ซีลว่า นั่งเบิกตากว้างด้วยความอัศจรรย์ใจถึงความเป็น
จริงของคำกล่าวของคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ ที่สามารถ
บอกได้อย่างละเอียดละออถึงถ้วนทุกประการ

ทันใดนั้น มิสซิสโรเบิร์ตส์ก็ได้หันไปทางมิสซิสพิว
ผู้ซึ่งกำลังนั่งงออยู่ด้วย หลังจากครู่หนึ่งเธอได้กล่าวว่า

“บุตรชายคนน้อยของคุณเป็นเด็กที่น่ารักมาก มีผมหยักโศกสีน้ำตาล เขากำลังยืนอยู่ข้างๆ คุณเดี๋ยวนั้นแหละ”

มิสซิสพิวได้เอาของเล่นชิ้นหนึ่งซึ่งเป็นของบุตรของเธอให้แก่มิสซิสโรเบิร์ตส์ แต่คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ยังไม่พอใจ เธอได้กล่าวว่า

“พ่อหนูลูกของเธอกล่าวว่าอยากจะได้เครื่องเล่นอีกอันหนึ่งที่คุณได้นำมา ซึ่งเดี๋ยวนี้อยู่ในกระเป๋าถือของคุณเองนั่นแหละ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น มิสซิสพิว จึงได้เปิดกระเป๋าถือออกมา และหยิบเอาตุ๊กตาขนสัตว์เล็กๆ ออกมาตัวหนึ่ง ตุ๊กตานั้นเธอได้ซ่อนไว้อย่างดี ไม่มีใครในที่นั้นรู้ นอกจากตัวเอง แต่แล้วคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ก็สามารถรู้ได้

คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ได้บอกมิสซิสพิวว่า ลูกชายน้อยของเธอ นั้น บัดนี้กำลังได้รับการรักษาดูแลเป็นอย่างดีจากสุภาพสตรีผู้สูงอายุผู้หนึ่ง ชื่อว่า เอมีลี พร้อม

กันนั้น ก็ได้บรรยายถึงลักษณะของสภาพสตรีชราที่ชื่อ เอมีลี น้อย่างละเอียด ลักษณะที่กล่าวมานั้น ยังทำให้ มิสซิสพิว นึกไม่ออกเหมือนกันว่าควรจะเป็นใคร แต่ ต่อมา คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ก็ได้กล่าวว่าหญิงผู้นี้เป็น มารดาของแมรี ผู้เป็นย่าของพ่อหนู นั่นเอง

ตอนนี่เอง มิสซิสพิว จึงจำขึ้นมาได้อีกครั้งหนึ่ง ว่า คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์สามารถรู้ความจริงซึ่งตัวเธอ เองก็แทบจะนึกไม่ถึง เพราะว่าเธอเพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่า เอมีลี นั้นความจริงก็เป็นชื่อของทวดของพ่อหนูนั่นเอง

ในขณะที่เรากำลัง ตกตลึงโดย การทำนาย อย่าง แม่นยำของคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ ก็มีเสียงพูดต่อไปอีกว่า “เมื่อวานนี้ คุณได้ไปที่หลุมฝังศพลูกชายของคุณ และนำดอกไม้ไปถวายที่นั่น พ่อหนูขอฝากคำขอบใจมา ยังคุณด้วย อันที่จริง มีผู้ส่งดอกเบญจมาศมาเหมือนกัน แต่ไม่มีดอกเบญจมาศบนหลุมฝังศพของพ่อหนูเลย”

มิวซิสพิว ยอมรับว่า เมื่อวานนี้เธอได้ไปเยี่ยม หลุมฝังศพของลูกน้อยของเธอจริง โดยนำดอกไม้บางดอก

ไปด้วย แต่แล้วเธอก็นึกขึ้นมาได้ว่าเธอลืมคอกเบญจมาศ
ที่น้องสาวส่งมาให้ไว้ที่บ้านนั่นเอง

การเข้าทรงได้สิ้นสุดลง ชั่วครู่หนึ่งที่หญิงผู้เป็น
มารดาผู้ซึ่งไปนั่งดูการเข้าทรงอยู่นั้น ได้เกิดความ
อัศจรรย์ใจจนพูดไม่ออก ต่อมาอีกสักครู่หนึ่งเมื่อต่างคน
ต่างค่อยได้สติขึ้นบ้างแล้ว ก็ปรากฏว่าทุกท่านมีความ
โล่งใจ และออกไปจากบ้านคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ด้วย
ความผาสุกเป็นอย่างดี

ข้าพเจ้าขอกล่าวคำนี้อย่างจงใจ คือว่า มารดา
ทั้งหลายที่มาหาคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์นั้น เป็นผู้มีความ
สุขอย่างชนิดที่เขาเหล่านั้นคงจะไม่เคยได้รับเลย หลังจาก
ที่ลูกน้อยของเขาเหล่านั้นได้จากเขาไปแล้ว

เท่าที่กล่าวมานี้เป็น ประสพการณ์ ของข้าพเจ้าใน
การสอบสวนอาทิศย์ที่แล้ว และข้าพเจ้าอาจจะกล่าวได้
ว่า หลังจากการร่วมเข้าทรงวิญญาน ครั้งที่เต็มไปด้วย
ความ อัศจรรย์ใจ ครั้งนี้ กับคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์แล้ว
ดูเหมือนว่าข้าพเจ้าได้ลืมการเข้าทรงวิญญานที่อื่นทั้งหมด
ที่ได้ผ่านมาเลยทีเดียว

ข้าพเจ้าได้เคยไปเข้าทรงกับคนทรงอีกผู้หนึ่งชื่อ
 ลีเลียน เบล ในครั้งนั้นข้าพเจ้าได้นำเอามารดาผู้ได้เสีย
 ลูกน้อยไปคนหนึ่งเหมือนกันจากเบอร์มิงแฮม มารดา
 ผู้นี้ชื่อมิสซิสเอเชล ไรท์ คุณเอเชล ไรท์ ได้สูญเสีย
 ลูกสาวอายุ ๕ ขวบ ไปเมื่อ ๙ เดือนมาแล้ว และคุณ
 เบลีผู้เป็นคนทรงก็ได้บอกว่า แม่หนูผู้นั้นได้ตายเมื่อ
 ๑๐ เดือนมาแล้ว มิสซิสเบลียังได้บรรยายถึงลักษณะ
 ของเด็กหญิงได้อย่างถูกต้อง และกล่าวเสริมขึ้นว่า

“แม่หนูลูกสาวของเธอต้องการให้เธอบอกคุณพ่อ
 ด้วยว่า เธอคิดถึง และก็อยากจะให้บอกกับคุณพ่อของ
 เธอว่า เธอยังคงเป็นหวานใจน้อย ๆ ของเขาอยู่ตลอด
 เวลา”

เป็นความจริงที่รู้จักอยู่ในครอบครัว บิดาของ
 แม่หนูคนนี้ มักจะเรียกลูกสาวของตนว่า “แม่หวานใจ
 น้อย ๆ” ตลอดเวลา ซึ่งเป็นความจริงที่รู้จักอยู่ใน
 ครอบครัวเท่านั้น แต่ปรากฏว่า ผู้เป็นคนทรงก็สามารถ
 จะรู้ได้เหมือนกัน

ข้าพเจ้าเริ่มการสอบสวนครั้งนี้โดยมีการไม่เชื่อ
เป็นทุนเดิม แต่แล้วข้าพเจ้าก็ไม่มี ความสงสัยอีกต่อไป
เพราะข้าพเจ้าได้รับความอัครรรยใจอย่างลึกซึ้ง ^{๕๕} ทงน
ข้าพเจ้าก็ยังหาเหตุผลมาอธิบายไม่ได้ว่า ความสามารถ
ของคนทรงกึ่งกล่าวแล้วนั้น ^{๕๖} มีได้เป็นไปได้อย่างไร แต่
ข้อสำคัญก็คือว่า บิดามารดาผู้เสียลูกน้อยของตนไปและ
กำลังมีความเศร้าโศกอย่างยิ่งนั้น ^{๕๗} สามารถจะได้รับความ
โล่งใจและได้ ได้รับความสุขใจได้ จากการ เข้าทรงวิญญาณ
เช่นนี้ ได้จริงหรืออย่างไร

ก่อนที่มารดาเหล่านี้จะได้ไปร่วมการเข้าทรงวิญ
ญาณนั้น ^{๕๘} มิสซิสวิลสัน มิสซิสพิว และมิสซิสไรท์ก็
ทั้ง ๓ คน ^{๕๙} นี้ก็ได้เป็นผู้ที่เสียลูกน้อยของตนไปแล้ว ^{๖๐} ทั้งสิ้น
และกำลังมีความเศร้าโศกเสียใจอย่างขนาดหนัก

แต่หลังจากการเข้าทรงวิญญาณแล้วก็ปรากฏว่าทั้ง
๓ คน ^{๖๑} ได้เปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิงเหมือนกับปฎิหารย์
ความ เกร่งเกรียดและความเศร้าโศกเสียใจก็ไม่มีอีกต่อไป
ทั้ง ๓ คน ^{๖๒} คุยกันอย่างสนุกสนานว่าเรึง เล่าถึงเรื่องขบ-

ชั้นในครอบครัวเกี่ยวกับลูกสาวลูกชายของเขาเองสู่กันฟัง
ด้วยกริยาอาการอันเป็นปกติดี

อันที่จริงก็ไม่ได้หมายความว่า นักทรงวิญญาณ
ทุกคน จะมีอำนาจหรือจะมีความสามารถเท่าคุณเอสเทลล์
โรเบิร์ตส์หรือคุณเบลลี เพราะข้าพเจ้าก็ยังคงเชื่ออยู่ว่า
ย่อมจะมีพวกหลอกหลวงและนักทรงเก้อยู่ไม่น้อย ที่ใช้
วิชา^๕หลอกคนและทำการเล่นกล ตลบแคลง หลอกหลวง
เอาเงินจากผู้^๕ที่ไปหาตน

เรื่องนี้เป็นข้อตักเตือนที่ข้าพเจ้าใคร่จะขอให้ท่าน
ผู้อ่านระวังไว้ด้วย แต่ในทำนองเดียวกัน ข้าพเจ้าก็ไม่
ต้องการที่จะห้ามไม่ให้ท่านไปแสวงหาความรู้และประสพ-
การณ์จากการเข้าทรงวิญญาณแต่อย่างใด เพราะอย่าง
น้อยการเข้าทรงที่เป็นจริงก็มีอยู่เหมือนกัน

ท้ายที่สุดนี้ แม้ข้าพเจ้าจะไม่สามารถยืนยันได้
อย่างเด็ดขาดว่า กรณีเรื่องนี้เป็นความจริงที่พิศุจน์ได้
โดยสมบูรณ์แล้วก็ตาม แต่ประสพการณ์และความผาสุก
ที่ได้เกิดขึ้น แก่มารดาผู้เสียลูกน้อยของตนไปโดยการฆาต-

กรรมต่อหน้าข้าพเจ้าในอาทิตย์ที่แล้วนั้น ได้ทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถจะพูดได้อีกต่อไปว่า ข้าพเจ้าไม่เชื่อเรื่องนี้ เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าจะลืมไม่ได้เลยในชีวิตนี้

การฆ่าตัวตาย

การฆ่าตัวตายเป็นความผิดต่อกฎทางวิญญาณไม่น้อยไปกว่าที่เป็นความผิดต่อกฎที่มนุษย์สร้างขึ้น อย่างไรก็ตามความผิดนั้นก็ยังมีโทษหนักเบาต่างๆ กันได้ตามกรณี ทั้งในสองฝ่าย คือทั้งในกฎของมนุษย์และในกฎของโลกทางวิญญาณหรือโลกทิพย์ ก็ยอมรับว่าสำหรับบุคคลที่โชคร้ายผู้ซึ่งไม่มีสติควบคุมตัว (คนเสียสติหรือเป็นบ้า) และไม่รู้ตัวถึงบาปที่เขาได้กระทำลงไป ย่อมไม่สามารถจะรับผิดชอบตัวเองได้ ดังนั้นก็ย่อมไม่สมควรที่จะรับผิดชอบในความผิดที่ตนได้กระทำไปแต่อย่างใด ในกรณีที่น่าสงสารเช่นนี้ก็สมควรจะมีการลงโทษหรือบาป แต่ควรจะมี ความเมตตา กรุณา และความ

เห็นอกเห็นใจเท่านั้น กฎทั้งทางโลกมนุษย์และทางโลก
ฝ่ายวิญญาณจะประณาม ก็เฉพาะในเรื่องของการฆ่าตัว
ตายในกรณี ของผู้ที่ ยังอยู่ในวิสัย ที่จะต้อง รับผิดชอบ ต่อ
การกระทำของตนเท่านั้น (คือรู้ตัวว่าตัวเองได้ทำอะไร
ลงไปไม่ใช่เสียสติ) ท่านแมมแดงได้กล่าวว่า กฎของโลก
ทางวิญญาณนั้นเป็นกฎที่มีความยุติธรรมอย่างลึกซึ้ง

อันที่จริงทุกคนมีเจตนารมย์อย่างเสรีในการที่จะ
กระทำสิ่งใดๆ ก็ได้ตามที่เขาปรารถนา ดังนั้นจึงเป็น
เรื่องของคนที่จะต้องเลือกทางเดินเอาเอง แต่เมื่อ
เลือกแล้ว เราก็จำเป็นต้องยอมรับผลที่เราได้เลือกเอา
ไว้เหมือนกันด้วย (Everyone is given freedom of
action to do as he will. It is for him to choose,
but in choosing he must also accept the consequences
of his choice) บุคคลอาจจะทำลายร่างกายอันเป็นฝ่าย
วัตถุคือกายเนื้อของตนได้ ถ้าเขาต้องการ แต่เนื่องจาก
เขามีชีวิตที่เป็นอนันต์กาล คือไม่รู้จักดับสูญ ดังนั้น
วิญญาณ ของเขาจึงเป็น สิ่งที่เขาจะทำลายให้สิ้น ไปไม่ได้

เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์กำลังแสดงความสามารถใน
ทางทฤษฎีจักษุแก่มร. ฟร็อกเตอร์ ทางด้านซ้ายของภาพ
คือ อลัน เบสติก ผู้เป็นนักหนังสือพิมพ์ และถัดไป ก็
คือ มอริส บาร์บานเนลล์ (ดูเรื่องหน้า ๒๐๕)

ในการที่เขาผ่านเข้าไปสู่โลกภูมิอันเป็นทิพย์ วิญญาณนั้นจะไม่มี การเปลี่ยนแปลงอย่างใดเกิดขึ้นเลย นอกเสียจากว่ากายเนื้ออันไม่สมบูรณ์นั้นก็สูญหายไป เพราะเขาได้ทำลายมันหมดไปแล้ว แต่ว่าเขาจะรู้สึกงาตัวของเขาเอง ยังมีชีวิตอยู่ต่อไปโดยมีกายทิพย์เกิดขึ้นมาใหม่ และ กายทิพย์นั้นก็เบ็นเสมือนรูปจำลองของกายเนื้อนั้นเอง ยกเว้นแต่ว่าจะไม่มีความบกพร่องอย่างที่เคยมีแก่กายเนื้อเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น คนที่เคยตาบอดเมื่อครั้งอยู่ในโลกมนุษย์ เมื่อตายมาสู่โลกทิพย์แล้วก็ย่อมจะเห็นได้ (คือมีตาดีเกิดขึ้นอีก) และคนที่เคยมีร่างกายเนื้อพิการ เมื่อมาครองร่างกายทิพย์แล้ว กายทิพย์ก็จะไม่มีความพิการ แต่ว่าลักษณะต่างๆ ประจำตัว อธิษาศัยใจคอต่างๆ นั้น จะยังคงไม่เปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใดเลย เพราะว่าหลังจากการตายของกายเนื้อแล้ว วิญญาณก็จะเริ่มต้นพัฒนาจากจุดที่ตนได้หยุดซงักไว้ เมื่อตอนที่กายเนื้อแตกดับนั่นเอง ปัญหาต่างๆ ซึ่งผู้ที่ฆ่าตัวตายหวังว่า จะหนีไปได้พ้นนั้น ก็ยังติดอยู่กับตัว

เขาตลอดไป เรื่องนี้เป็นเครื่องแสดงให้เขารู้ว่า ความตายนั้นไม่ได้แก้ปัญหาวางไรได้เลย

โดยการฆ่าตัวตาย บุคคลได้ทำให้ตนเกิดเข้ามาสู่โลกทิพย์ก่อนกำหนด (ทำนองเดียวกับเด็กที่คลอดจากครรภ์มารดา ก่อนกำหนดขณะนั้น) (By the act of suicide man undergoes premature birth into the spirit world) โดยนัยนี้ ผู้ที่ฆ่าตัวตายนั้นจึงไม่สามารถจะเข้าถึงภุมิแห่งวิญญาณซึ่งเขาควรจะเข้าถึงได้ เว้นไว้แต่ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ต่อไปให้หมดอายุขัยในโลกมนุษย์ของเขาจริงๆ แต่เมื่อเขาได้ชิงฆ่าตัวตายเสียก่อนแล้ว เขาก็จะต้องแขวนค้ำอยู่ระหว่างภุมิแห่งโลกมนุษย์และภุมิแห่งโลกทิพย์ซึ่งเป็นภุมิแรกที่พ้นจากโลกมนุษย์ไปนั่นเอง ในสภาวะดังกล่าวมานี้ เขาจะขาดการติดต่อกับบุคคลที่เขารักในโลกทิพย์เป็นเวลาชั่วคราว และเขาก็จะต้องประสบความซัดซ้องนานาประการ อันเกิดจากการที่เขาจุติเข้ามาสู่โลกทิพย์ก่อนเวลาอันสมควร สภาวะเช่นนี้จะเป็

ไปจนกว่าเมื่อใดที่เขาได้พัฒนาตัวเองได้มาถึงจุดที่เขาจะพึงได้รับ แต่ถ้านักเขาตายตามปกติที่นั่นแหละ เขาจึงจะสามารถเข้ามาอยู่ด้วยกับบุคคลที่เขารู้จักและเป็นที่ยรักของเขาได้

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า บุคคลที่ฆ่าตัวตายเพื่อจะได้เข้ามาอยู่ร่วมกับบุคคลที่เขารักโดยรวดเร็วยิ่งขึ้นกว่าเดิมนั้น เป็นผู้ที่ไม่ฉลาดอย่างยิ่ง ในทำนองเดียวกับการฆ่าตัวตายเพื่อจะให้ความทุกข์ของตนในโลกมนุษย์สิ้นสุดลงไปในนั้น ก็เป็นการไร้เหตุผลเช่นเดียวกัน เพราะว่าบุคคลจะสามารถหวังความเจริญในทางจิตได้ ก็ต่อเมื่อเขาได้ต่อสู้ต้านทานความทุกข์ในโลกนี้ของเขา จนกว่าจะสิ้นหมดอายุขัยไปตามปกติของเขาเท่านั้น

(Only if life on earth is endured to its end can the spirit progress in its evolution)

ตัวอย่างเรื่องการทำตัวตาย

เมื่อประมาณ ๑ ปีล่วงมาแล้ว หนังสือพิมพ์ **The People** ได้ลงบทความเป็นตอน ๆ ว่าด้วยเรื่องทาง วิทยุญาณ บทความเรื่องนี้ มีสเตอร์ มอริส บาร์บานเนล เป็นผู้เขียน และได้ก่อให้เกิดความสนใจในหมู่ประชาชน อย่างกว้างขวาง ได้มีจดหมายมาถามถึงเรื่องนี้เป็นอัน มาก จนกระทั่งบรรณาธิการได้เชื้อเชิญให้ผู้อ่านทั้งหลาย ที่มีสามี หรือญาติพี่น้อง หรือบุตรภรรยาถึงแก่กรรม ไปแล้ว และที่ยังไม่ได้เคยเข้าร่วมการนั่งทรงวิทยุญาณ เลยนั้นให้ส่งเรื่องราวของตนมาให้บรรณาธิการทราบ ใน การนี้ให้มีผู้ส่งเรื่องราวมาหลายรายด้วยกัน บรรณาธิการ ก็ได้เลือกเก็บเอาไว้ ๒-๓ รายเท่าที่เห็นว่ามีความจำเป็น สมควรจะช่วยได้ และก็จะได้ทำการทดลองอย่างเข้มงวด ที่เดียว เรื่องการเลือกจากรายต่างๆ นี้ มอริส บาร์บานเนล กิติ ดิฉันกิติ ไม่ได้มีส่วนรู้เห็นด้วยเลย

ในบรรดาเรื่องที่เลือกนำมาสอบสวนทดลองนั้น เรื่องต่อไปนี้รู้สึกจะเป็นเรื่องที่น่าสนใจมากที่สุด บุคคล

ที่เป็นเจ้าของเรื่องนี้เป็นชายผู้หนึ่งชื่อว่า พรีอคเตอร์ ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ The People ได้นำเขามาหาตึ๊งที่บ้าน โดยที่ตึ๊งไม่รู้จักชื่อ หรือรู้เรื่องราวที่เกี่ยวกับเขาเลย ก่อนการนั่งเข้าทรงวิญญูณ ก็ไม่มีการไต่ถามสิ่งใดนอกจากจะสนทนากันตามธรรมเนียมถึงเรื่องดินฟ้าอากาศ พอเริ่มต้นเข้าทรงวิญญูณ ตึ๊งก็ได้เห็นหญิงผู้หนึ่ง อายุราว ๓๕ ปี ผู้ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเพิ่งถึงแก่กรรมมาเมื่อไม่นานมานี้เอง หญิงผู้นี้มีท่าทางเศร้าโศกมาก และได้ถึงแก่ความตายด้วยอาการที่ไม่ดีนัก เมื่อปรากฏกายออกมาที่แรก ดูเหมือนหญิงผู้นี้แทบจะกระโดดเข้ามาหาตึ๊งเลยทีเดียว ซึ่งแสดงว่าเธอมีความร้อร่นรกระวนกระวายใจมากอยากจะส่งข่าวมาถึงผู้ที่มาหาตึ๊ง ผู้ซึ่งเธอกล่าวว่าเป็นสามีของเธอเอง ในการนี้เธอได้กล่าวแก่สามีของเธอโดยผ่านทางตึ๊งว่า

“ที่รัก ตึ๊งไม่อยากจะจากเธอมาเลย ตึ๊งไม่นึกเลยว่ามันเกิดขึ้นมาอย่างไร มันรวดเร็วเหลือเกินขอเธอจงอย่าได้นึกถือคร้อร้อใจเลย เพราะไม่ใช่ความผิด

ของเธอแต่ประการใด ตอนนั้นฉันรู้สึกหายใจไม่ออก แล้วก็เลยหลับไปไม่ทราบว่ามีนานเท่าไร เตียวนี้ลูกๆ ของเธอยังอยู่กับฉันอยู่ เรา ๓ คนจะอยู่ใกล้เธอตลอดเวลา และรอคอยเธออยู่เสมอ ฉันอยากจะบอกให้เธอทราบถึงสิ่งเหล่านี้เสียเถิด คือต้องการจะบอกให้ทราบว่า "ไม่มีความตายเลย (there is no death) แต่ฉันไม่สามารถจะเข้าถึงเธอได้ บัดนี้ฉันได้บอกให้เธอทราบแล้ว เตียวนี้ฉันได้มีความสุขอย่างยิ่ง"

ต่อมาฉันได้ทราบรายละเอียดจากสามีของเธอ เกี่ยวกับเรื่องที่ได้เกิดขึ้น เขาได้เล่าว่า ประมาณ ๘ เดือนก่อนนี้ เขาได้กลับมาถึงบ้านก็พบภรรยาของเขาถึงแก่ความตายเสียแล้ว โดยการกินยานอนหลับเข้าไปเกินขนาด เข้าใจว่าครั้งแรกที่เตียวเธอคงได้พยายามใช้แก๊สรมตัวเองให้ตาย แต่ว่าแก๊สหมดเสียก่อน เธอจึงหันมากินยานอนหลับแทน ดังนั้นความรู้สึกอีกอึดหายใจไม่ออกที่เธอกล่าวไว้ในตอนต้นนั้น คงจะเป็นผลของแก๊สนั้นเอง ข้างๆ เธอมีเด็ก ๒ คน คนหนึ่งอายุ ๔ ขวบ

อีกคนหนึ่งอายุ ๕ เดือน หญิงผู้น่าสงสารนี้ปรากฏว่าเป็นโรคเส้นประสาทอย่างแรงนับตั้งแต่ลูกชายคนแรกเกิดมา และถึงแม้ว่าเธอจะคอยยังชั่วขึ้นมาเป็นครั้งคราว แต่ก็มีอาการกลับเป็นอีกเป็นพัก ๆ ครึ่งสุดท้ายเธอมีอาการคลุ้มคลั่งถึงขนาดหนัก ซึ่งทำให้เธอจบชีวิตลงด้วยอาการตั้งกล่าวแล้ว จากอาการกิริยาที่เธอเกือบจะกระโดดเข้าใส่ดิฉัน โดยความกระวนกระวายที่จะส่งข่าวให้สามีได้ ทราบว่า เธอยังมีชีวิตอยู่นั้น แสดงให้เห็นว่าเรื่องนี้มีประโยชน์ในทางจิตใจอย่างยิ่ง ทั้งแก่ตัวเธอเอง และทั้งแก่ชายผู้เป็นสามีที่ได้รับทราบข่าวนี้

ชายผู้มาเยี่ยมดิฉันรู้สึกประทับใจมากในการเข้าทรงครั้งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการที่เขาได้เห็นดิฉันทำมือประกอบกับกิริยาท่าทางที่เล่าด้วย เขาได้บอกแก่ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ผู้ซึ่งได้ติดตามเขามาว่า ในขณะที่ดิฉันกำลังพูดแทนภรรยาของเขาอยู่นั้น ดิฉันได้เอามือปิดหน้าอยู่ตลอดเวลา ซึ่งความจริงดิฉันเองก็ไม่รู้สึกรู้ว่าได้กระทำเช่นนั้นขึ้นในขณะนั้น แม้ว่าในขณะที่ต่อมา

ดิฉันเองก็นึกไม่ออกว่าได้กระทำกริยาเช่นนี้ลงไปในขณะที่พูด อย่างไรก็ตาม กริยาท่าทางดังกล่าวมีความสำคัญแก่ชายผู้เป็นสามีมาก เขาได้กล่าวว่า การเคลื่อนไหวมือดังกล่าวนั้น เป็นการลอกแบบมาจากภรรยาของเขาอย่างไม่ผิดเพี้ยนเลยทีเดียว เพราะว่าเขาได้เห็นภรรยาของเขากระทำกริยาขมมือแบบนี้บ่อยครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนเช้าก่อนที่เขาจะออกจากบ้านไปทำงาน

รายการเกี่ยวกับการมาหาดิฉันของ มิสเตอร์ ฟร็อกเตอร์ ผู้ซึ่งได้ปรากฏตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ The People ในวันอาทิตย์ต่อมา เป็นการบรรยายรายละเอียดมากกว่าการบรรยายโดยย่อที่ดิฉันกล่าวไว้ ในตอนท้ายของบทความเรื่องนี้ ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์คือ มิสเตอร์ อะลัน เบสติก ได้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

“อันที่จริง มีวิธีอธิบายถึงเรื่องนี้ได้อีกประการหนึ่ง คืออาจจะเป็นได้ว่า คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์มีความรู้สึกไวกว่าความรู้สึกของคนปกติธรรมดา ดังนั้นเมื่อ มิสเตอร์ ฟร็อกเตอร์ มาหาเธอโดยมีความรู้สึกกระวน

กระวายเป็นใจ คุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ ก็สามารถจะ
 ล้วงเก็บความคิดจากมันสมองของผู้มาหานั้นได้ และ
 ถ่ายออกมาเป็นคำพูดในทำนองเดียวกันกับที่เครื่องรับ
 วิทยุสามารถจะรับเอาสัญญาณที่มีอยู่ในบรรยากาศ และ
 ถ่ายออกมาได้ฉะนั้น ดังนั้นเรื่องที่กำลังกล่าวแล้วนี้ก็อาจจะ
 เป็นไปได้ว่า เป็นเพียงเรื่องการอ่านใจคนนอกเท่านั้น
 เอง หาได้เป็นความมหัศจรรย์ หรือการติดต่อทาง
 วิญญาณอย่างจริงๆ ไม่

“อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีดังกล่าวนี้เป็นอันว่า ใช้
 ไม่ได้อย่างสิ้นเชิงในการทดลองอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งคุณ
 เอสเทลล์ได้เป็นผู้ร่วมทำการต่อหน้าข้าพเจ้าในวันหนึ่ง
 คราวนี้เจ้าของเรื่องคือ มิสซิส พี และลูกสาวของเธอ
 ผู้ซึ่งโดยเหตุผลส่วนตัว เธอยังไม่ต้องการเปิดเผยชื่อ
 ของเธอในขณะนี้ ข้อเท็จจริงก็มีอยู่ว่า ทั้งสองคนไม่
 ได้เคยเห็นคุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์มาก่อนเลย และ
 คุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์เองก็ไม่ได้รู้จักเธอทั้งสองคนมาแต่
 ก่อนเลยด้วยเช่นเดียวกัน

“มิสซิส พี ผู้มาหาต้องการจะได้ทราบข่าวคราว รายละเอียดเกี่ยวกับลูกชายของเธอชื่อวิล ผู้ซึ่งมีข่าวว่า ได้ถูกฆ่าตายเสียแล้วในการโจมตีเหนือย่านฟ้าเยอรมัน เมื่อ ๑๕ ล่วงมาแล้ว

“เธอได้ไปหาคนทรงมาแล้วก่อนนี้หลายคน ก็ได้รับการบอกเล่าตรงกันว่าลูกชายของเธอยังมีชีวิตอยู่ แต่กำลังท่องเที่ยวตุรตุหฺเร่อยู่ในฝรั่งเศส และเป็นโรคความจำเสื่อมไม่สามารถจะติดต่อดี

“คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ได้ บอกแก่หญิงผู้มาหาทั้งสองว่า เธอกำลังติดต่อกับโอปปาติกะชายคนหนึ่ง ซึ่งเป็นสามีของมิสซิส พี เอง เธอได้บรรยายลักษณะอย่างถูกต้องว่า ชายผู้เป็นสามีของมิสซิส พี นั้นได้ถึงแก่กรรมด้วยโรคมะเร็ง และก่อนหน้าที่เขาจะถึงแก่ความตายนั้น จิตใจของเขาเกิดความวุ่นเป็นอย่างมาก

“แต่สำหรับเรื่องวิล บุตรชายของมิสซิสพีนั้น คุณโรเบิร์ตส์ก็ไม่สามารถจะบอกได้ดีไปกว่าคนทรงรายอื่นเหมือนกัน เธอบอกได้แต่เพียงว่า บิดาของเขาผู้ซึ่งถึง

แก่กรรมไปแล้วนั้น บัดนี้กำลังพยายามตามหาตัวลูกชาย ผู้ซึ่งบัดนี้ก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่เนื่องจากเขากำลังเป็นโรค ความจำเสื่อมไม่สามารถจะจำสิ่งใดได้ ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะใช้อำนาจจิตบังคับเขาได้ตามความต้องการ คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์บอกว่า เธอรู้สึกว่านายวิลคนั้น ได้ไปอยู่ในเยอรมัน บางทีอาจจะในเขตยึดครองของ รัสเซียก็ได้ แต่เธอก็ไม่สามารถจะบอกได้แน่ชัดว่าอยู่ใน ตำบลใดโดยเฉพาะ

“เป็นความจริงอยู่ที่ว่า มิสซิสพีและบุตรสาวของเธอได้รับความผิดหวังในเรื่องนี้บ้าง แต่การทดลองก็ปรากฏว่า ไม่ได้ประสบความสำเร็จเลยแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ได้ บอกรายการละเอียดที่หญิงทั้งสองไม่ได้นึกถึงมาก่อนเลยในตอนที่มาหาคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์นั้น เช่นในตอนหนึ่งคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ได้กล่าวว่า—

“เขากำลังมีการตื่นเต้นจนเนื้อตัวสั่นไปหมด เขากำลังพูดถึงหญิงคนหนึ่งชื่อ ลิสซี่ คุณรู้จักไหมว่าหญิงผู้ชื่อนี้ชื่ออะไร”

ไม่ปรากฏว่ามีใครในบรรดาสองคนนั้นรู้จัก แต่คุณโรเบิร์ตส์ได้กล่าวยืนยันว่า “คุณรู้จักซิกะ เพราะคุณลิสซี่ผู้^๕นี้เกี่ยวข้องกับทางบิดาของเขานั่นเอง”

“จริงละค่ะ” มิสซิสพี กล่าวพร้อมกับยิ้มออกมาได้ “ทางสามีของดิฉันมีบ้านคนหนึ่งชื่อลิสซี่ แต่ดิฉันไม่เคยพบเธอหรอก”

คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ได้กล่าวต่อไปว่า “เขากำลังพูดถึงเยนนีตัวนี้นะ คุณรู้ใหม่ว่า เยนนีเป็นใคร”

ทั้งมิสซิสพี และลูกสาวของเธอยังรู้สึกมีงง

คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์จึงพูดต่อไปว่า “เธอชื่อเจนนีะ บัด^๕นี้ทั้งสองคนมาอยู่ด้วยกันแล้ว ทุกคนเรียกเธอว่า พอลลทง^๕น ”

มาถึงตอน^๕นี้ทั้งมารดาและลูกสาวก็หัวเราะ

“โอ คุณบ๊ापอลลีน^๕นั่นเองแหละ” ทั้งสองคนตะโกนออกมาพร้อม ๆ กัน

“ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่า ทั้งมิสซิสพีและลูกสาวของเธอ ไม่ได้คิดถึงบุคคลเหล่านี้มาเป็นเวลาหลายปีแล้ว

การป้องกันบุคคลไม่ให้ฆ่าตัวตาย

๒๑๓

และบางคนก็เกือบไม่รู้จักเสียด้วยซ้ำ แต่ถึงกระนั้น
คุณเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ก็สามารถจะรู้รายละเอียดเรื่องนี้
ได้เป็นอย่างดี ซึ่งแสดงว่าเธอคงรู้มาจากทางอื่นจริงๆ
ไม่ใช่เพราะ การอ่าน จิตใจ หรือการ ล้วงเอาความคิดจาก
สมองของบุคคลอื่นได้แต่อย่างเดียว”

การป้องกันบุคคลไม่ให้ฆ่าตัวตาย

ตัวอย่างรายที่ ๑

ยังมีเรื่องอีกหลายเรื่องที่คุณได้มีส่วนช่วยป้องกัน
ไม่ให้เกิดเหตุการณ์น่าเศร้าสลดใจขึ้นได้ เรื่องหนึ่ง
ที่คุณนึกขึ้นได้เกี่ยวกับหญิงผู้เป็นภรรยาคนหนึ่ง ผู้ซึ่ง
หลังจากที่สามีของเธอได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว ก็เกิดความ
เศร้าเสียใจเป็นอันมาก ไม่มีใครสามารถจะปลอบโยน
เธอให้สร่างโศกได้ บิดามารดาของเธอจึงพามาหาคุณ
และไม่ได้บอกข้อความละเอียดใด ๆ แต่อย่างไรเลย นอก
จากว่าเธอต้องการความช่วยเหลือเป็นอย่างยิ่ง คุณ
กับหญิงสาวผู้นี้จึงเข้าไปในห้องทรงกันแต่ลำพัง ทันใด

นั้นสามีของเธอซึ่งล่องลับไปแล้ว ก็มาติดต่อกับเธออย่างรวดเร็ว พร้อมกับให้ข้อพิสูจน์หลายอย่างหลายประการ ซึ่งแสดงว่าเขายังมีชีวิตอยู่จริงๆ แม้ว่ากายเนื้อเขาจะแตกทำลายไปแล้วก็ตาม เขาได้บอกให้หญิงผู้เป็นภรรยาทราบถึงเหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ หลายอย่างหลายประการ ที่เกิดขึ้นภายในบ้านเป็นเรื่องส่วนตัว และบางครั้งก็เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้เองหลังจากที่เขาได้ตายไปจากโลกนี้แล้ว ทั้งหมดนี้แสดงว่าเขายังมีชีวิตและติดตามเธออยู่ตลอดเวลา หลักฐานเหล่านี้เป็นเรื่องที่ทำให้หญิงผู้เป็นภรรยามีความโล่งใจเป็นอย่างมาก และความคิดที่ว่าเธอกำลังได้รับความทุกข์ทรมานอยู่แต่ลำพังนั้น บัดนี้ก็หายไปโดยสิ้นเชิง เธอได้รับความเบิกบานอย่างไม่นึกฝัน จึงทำให้เธอเกือบจะลืมสิ่งอื่นใดทั้งหมด และได้ลูกผลุนผลันวิ่งไปขึ้นรถยนต์นอกบ้าน โดยลืมบอกบิดามารดา ของเธอที่กำลังคอยเธออยู่ในห้องหนึ่งเสียอย่างสนิท ดินันท์เข้าใจความรู้สึกของเธอดี จึงออกไปหาบิดามารดาของเธอ และบอกให้ท่านทั้งสองทราบถึง

ความเปลี่ยนแปลงไปในทางดีครั้งนี้โดยตลอด พอดิฉันเข้าไปที่ห้อง มารดาของเธอก็ผลุกลุกขึ้นยืนด้วยความกระวนกระวาย อยากจะทราบผลของการเข้าทรงครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง ดิฉันได้รับรองแก่เธอว่า สามี่ของลูกสาวของเขาได้กลับมาแล้ว และได้พิสูจน์อย่างแจ่มชัดว่า เขายังมีชีวิตอยู่จริง ๆ ปรากฏว่าหญิงผู้เป็นมารดาของหญิงสาวผู้นั้นหน้าตาคลอหน้า และเธอได้จับมือของดิฉันไปกำไว้พร้อมกับการกล่าวว่า

“คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตสคะ คุณได้ช่วยชีวิตเธอไว้จริง ๆ ถ้าดิฉันไม่พาเธอมาที่นี่ ดิฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าลูกสาวของดิฉันจะทำอะไรลงไปบ้าง หลายต่อหลายครั้งแล้ว ลูกสาวของดิฉันได้พูดอย่างเอาจริง เอาจริงว่า เธอต้องการจะฆ่าตัวตายตามเขาไปให้ได้”

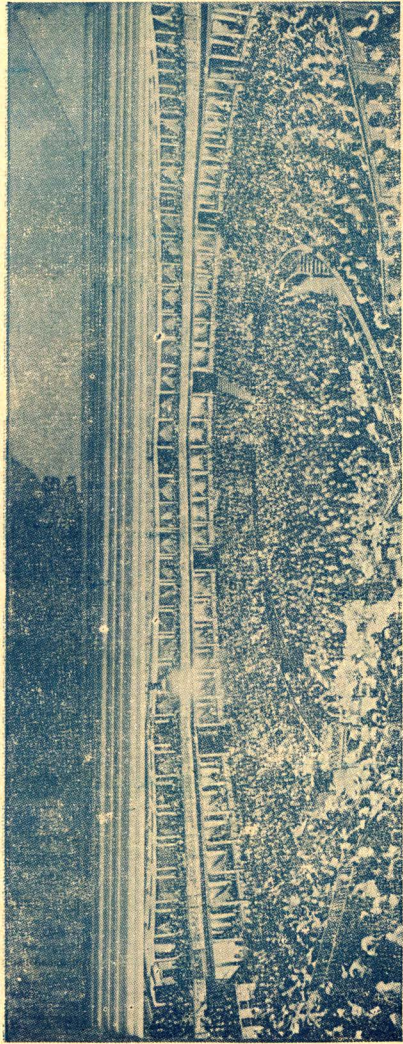
เมื่อได้ยินเช่นนั้น ดิฉันก็รู้สึกถึงความรับผิดชอบของตนเองได้เป็นอย่างดี ดิฉันจึงได้นึกแต่ภาวนาอยู่ในใจเงียบ ๆ ว่า ต่อไปภายหน้าขอให้ดิฉันทำงานเช่นนั้นได้โดยไม่บกพร่องเถิด คือขอให้ดิฉันได้มีโอกาสช่วย

เหลือบุคคล ผู้มีความทุกข์ยากเช่นนี้ โดยตลอดไปเท่าที่
ดิฉันสามารถจะทำได้

ตัวอย่างรายที่ ๒

ตัวอย่างอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับการบ่อนักโศก
นาฏกรรม เกิดขึ้นที่ควีนส์ฮอลส์ ในกรุงลอนดอน
ในตอนนั้น ดิฉันกำลังแสดงอำนาจทางทิพยจักขุอยู่ ก็
พอดีจากการแนะนำของท่านเมฆแดง ดิฉันได้เข้าไปที่
ด้านหลังของเฉลียงซึ่งมีผู้คนแออัดกันอยู่แน่น พร้อม
กับได้ออกชื่อชายคนหนึ่ง และขอร้องให้เขามาหาดิฉัน
ให้ได้ก่อนที่เขาจะออกจากที่นั่นไป เมื่อเสร็จการประชุม
แล้ว เจ้าหน้าที่ได้มาบอกกับดิฉันว่า มีชายผู้หนึ่งกำลัง
ขอร้องจะเข้ามาพบดิฉันอยู่

“โปรดนำเขามาที่นี่เถิด” ดิฉันกล่าวแล้วหันไป
ทางมิสเตอร์ แชนเนน สวอฟเฟอร์ ผู้กำลังสนทนากับ
ดิฉันอยู่ในขณะนั้นโดยได้บอกให้เขาทราบว่า ดิฉันต้อง
การให้เขาเป็นพยานด้วยถึงสิ่งที่ดิฉันกำลังจะกระทำต่อ
ไปนั้น

ภาพถ่ายมุมกว้างเต็มทีแสดงให้เห็นภายในของรอกแอด อัลเบิร์ต ฮอลล์ ในการแสดงอำนาจทาง
ทิพย์กัมพู ที่เอสเทลด์ได้แสดงต่อหน้าประชาชนครั้งหนึ่ง (ในบรรดาหลายต่อหลายครั้งด้วยกัน) ใน
ภาพจะเห็นเอสเทลด์ ขึ้นเด่นอยู่บนยกพื้น ทางส่วนหน้าของภาพ หอดังกล่าวนี้จุดนี้ได้ถึง ๘๐๐๐ คน
(ดูเรื่อง หน้า ๒๒๒)

ต่อมาก็มีชายผู้หนึ่งถูกนำตัวเข้ามาหาดิฉัน เป็นบุคคลที่แต่งตัวปอนๆ ทำทางโศกเศร้าเป็นอย่างยิ่ง แต่ลักษณะก็ดูว่าจะเป็นผู้ตีมาแล้วในกาลก่อน เขาได้กล่าวอย่างสุภาพว่า

“คุณโรเบิร์ตส ต้องการจะพบผมหรือครับ”

“ใช่ค่ะ” ดิฉันตอบ “คุณมีขวดยาพิษขวดหนึ่งในกระเป๋ของคุณ และดิฉันคิดว่ามันไม่ควรจะอยู่ที่นั่น ขอขวดยาพิษนั้นให้ดิฉันได้ไหมคะ”

ทันที เขากำน้ำเสียงอีกอึก

“ยาพิษหรือครับ” เขากล่าวขึ้น “เอ๊ะ ผมไม่มียาพิษที่ไหนเลยนี่”

“มีซีคะ รับรองว่าคุณต้องมีแน่ และไม่ได้มีด้วยความประสงค์ดีเสียด้วย ขอดิฉันเถอะ” ว่าแล้วดิฉันก็ยื่นมือออกไปเพื่อประกอบน้ำหนักของคำพูด

ชายผู้นั้นมองดิฉันอยู่เป็นเวลาชั่วครู่หนึ่ง และแล้วเขาก็ยกไหล่

“ก็ได้ครับ ไหนๆ คุณก็ได้รู้แล้ว ผมจะให้ยาพิษ

แก่คุณก็ได้ หรือคุณอยากจะเอามีดโกนไปเสียด้วยอีกก็
ยังได้”

ว่าแล้วเขาก็นั่งขบคิดกรดปรัซซิก (Prussic acid)
ให้แก่ดิฉัน พร้อมทั้งมีดโกนชิ้นสนิมเขรอะอีกอันหนึ่งด้วย

“คุณจะบอกดิฉันได้ไหมคะว่า เรื่องทั้งหมดเป็น
อย่างไรมาอย่างไร” ดิฉันถาม

เขายกไหล่อีกครั้งหนึ่งคล้ายๆ กับคิดว่า จำเป็น
ที่เขาจะบอกดิฉันหรือไม่ ในที่สุดเขาก็กล่าวว่า

“ก็เป็นเรื่องธรรมดาทั่วไปแหละครับ คือผมออก
จากงานไม่มีงานทำแล้วก็หมดเนื้อหมดตัวจริงๆ เมื่อตอน
ที่ภรรยาผมยังมีชีวิตอยู่นั้น เรื่องราวก็ไม่ร้ายแรงถึง
ขนาดนั้นหรอกครับ คือตอนนั้นเมื่อเราอยู่ด้วยกัน ๒ คน
รู้สึกว่าจะอะไรๆ ก็พอจะทนได้ แต่เมื่อเธอถึงแก่กรรมมา
เมื่อราวๆ สองเดือนที่ล่วงมาแล้ว ผมก็เลยสิ้นหวังหมด
ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ อันที่จริง เมื่อเร็วๆ นี้ผมก็พยายาม
จะรวบรวมกำลังความกล้าหาญ พยายามทำให้
เป็นปกติให้จงได้ แต่ว่ารู้สึกว่ามันก็ไม่ง่ายนักในเมื่อได้

ปล่อยใจมาถึงขั้นนี้เสียแล้ว ครั้งแรกที่เดี๋ยวผมคิดว่าผม จะใช้มีดโกนอันเก่าอันนี้แหละทำลายตนเอง เผอิญวัน หนึ่งผมเหลือบไปเห็นชวยยาพิชชวตน์เข้า ผมรู้สึกว่ มันเหมาะดีและดูท่าจะเรียบร้อยดี คงไม่ทำให้เกิดความ ตายที่โลดโผนนัก ผมจึงหย่อนมันลงในกระเป่าเรื่อยมา รู้สึกว่ามันจะไม่ทำให้หวาดเสียวเหมือนกับมีดโกน” และ แล้วเขาก็หยุดคล้ายๆ จะทบทวนว่า เขาจะเลือกยาพิชชติ หรือเลือกมีดโกนดีในการฆ่าตัวตาย และแล้วเขาก็กล่าว ต่อไปอีกว่า

“เมื่อบ่ายวันนั้นผมเผอิญไปนั่งอยู่ที่ม้ายาวในสวนนี้ ผมก็ตกลงใจว่าจะตีมยาพิชชละครับ ตอนที่ผมกำลังนั่งอยู่ ที่นั้น ผมกำลังคิดว่าจะตีมยาพิชชที่ไหนและเมื่อไรดี ก็ พอตีมีหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ถูกลมพัดมาตกอยู่ต่อหน้า ผม และมันมาห่อหุ้มเท้าผมไว้ ผมเหลือบมองดูก็เห็น ชาวพาดหัวว่า “ท่านสามารถจะพูดกับคนที่ตายไป แล้วได้”

ดิฉันได้บอกกับเขาว่า “นั่นเป็นเรื่องที่มีสเตอร์- ชอร์ เดสมอนด์ ได้เขียนเอาไว้”

“อาจเป็นไปได้ครับ ผมก็ไม่ทราบว่ามีใครเขียน แต่
ว่าในเรื่องนั้นมีข้อแนะนำว่า ให้คนที่สนใจมาที่นี้ ไม่มี
การเก็บค่าผ่านประตูแต่อย่างใด ดังนั้นผมจึงคิดว่าก็น่า
จะลองมาคุ้ยคุ้ย ผมได้เสียอะไรไปหมดทุกอย่างจนหมด
เนื้อหมดตัวแล้ว และอย่างน้อยการมานั่งอยู่ในสถานที่นี้
ก็อาจจะทำให้เกิดความอบอุ่นดีกว่านั่งอยู่ข้างนอก ผมคิด
ว่าจะรอให้มีคเสียก่อนจึงจะดื่มยาพิษ เพราะตอนนั้นจะ
ได้ไม่มีใครมาเห็น ซึ่งจะทำให้เกิดเรื่องยุ่งยากกับผมไป
เปล่าๆ ผมมานี้ก็คิดว่าถ้าผมสามารถจะติดต่อกับภรรยา
ของผมได้ ก็จะได้รู้ว่าเธอสุขสบายดีหรือเปล่า ในขณะที่
ที่ผมกำลังทนทุกข์ทรมานอยู่ในโลกมนุษย์นี้ นี่แหละ
ครับเรื่องมันเป็นดังที่เล่ามานี้แหละ และผมรับรองว่าที่
ผมเล่ามานี้เป็นความจริงหมดทุกประการเลยทีเดียว”

อันที่จริงเราสองคนที่ได้ฟังเรื่องนี้ ก็ไม่มีใคร
สงสัยเลยว่าจะเป็นเรื่องที่ชายผู้หนึ่งเล่าโกหกให้เราฟัง มิส-
เตอร์แฮนเนน สวอฟเฟอร์ หยิบหมวกขึ้นมาแล้วก็ลุก
ขึ้นเดินเรียรายไปรอบๆ คือขอให้ผู้ที่มิใช่สงสารบุคคลผู้

การป้องกันบุคคลไม่ให้ฆ่าตัวตาย

๒๒๑

เอาเงินใส่หมวกที่เขาถือนั้นตามแต่จะศรัทธา ต่อมาเขาก็ได้รับชายผู้หนึ่งไว้ในความอุปถัมภ์ของเขา และด้วยความกรุณาเขาก็ได้ให้ความช่วยเหลือแก่ชายผู้หนึ่งที่ต่อมาจนกระทั่งเขามิงานทำมั่นคงดี และสามารถตั้งเนื้อตั้งตัวเป็นหลักฐานได้เอง

ดิฉันยังคงนึกอยู่ไม่วายเป็นเวลาหลายครั้ง แม้ในขณะต่อมาภายหลังว่า มีอำนาจอะไรหนอที่ทำให้ชายผู้หนึ่งมายังควีนส์ฮอลส์ได้ในตอนเย็นวันสำคัญวันนั้น อาจจะเป็นได้ว่า คงเป็นภรรยาของเขาที่เฝ้าดูเขาด้วยความภักดีนั่นเอง ที่ช่วย ทำให้ หนังสือพิมพ์ไป ตกอยู่ เบื้อง หน้าเขา และทำให้เขามาหาดิฉันได้ ผลก็คือทำให้เขาไม่ต้องฆ่าตัวตาย และสามารถมีชีวิตเป็นสุขได้จนกระทั่งถึงในปัจจุบันนี้

บทที่ ๗

การช่วยติดต่อส่งข่าวสาร ระหว่างโลกทิพย์กับโลกมนุษย์

ตลอด ระยะเวลา หลายปี^๗ที่ดิฉันทำ หน้าที เป็นคน
ทรงอยู่นั้น ดิฉันได้แสดงถึงปรากฏการณ์ทางทิพยจักขุ
ในหอประชุมที่สำคัญ ในสหราชอาณาจักร เกือบ หมดทุก
แห่ง การประชุมที่ใหญ่ที่สุดอยู่ที่ รอยัล อัลเบิร์ต ฮอลล์
(Royal Albert Hall) ซึ่งเป็นเวลาหลายต่อหลายสิบครั้ง
ที่ดิฉันได้มาปรากฏตัวที่นี่ และทุกครั้งจำนวนที่นั่งกว่า
๗,๐๐๐ แห่ง ก็ปรากฏว่ามีผู้จองเต็มหมด แต่โดยปกติ
ถ้าอยู่ในกรุงลอนดอน ดิฉันมักจะไปแสดงที่ควีนส์ฮอลล์
เป็นส่วนนมาก และนอกจากนั้นก็ยังมีที่ เซมู (Seymour),
แคกซ์ตัน (Caxton), คิงส์เวย์ (Kingsway), และ
เอโอเลียน ฮอลล์ (Aeolian Hall) อีกด้วย

ดิฉันไม่ได้รับสินจ้างรางวัลแต่อย่างใด ในการ
แสดงดังกล่าวมาแล้วนั้น แม้ว่าบ่อยครั้งที่เดียวจะมีผู้

เสนอให้เงินค่าตอบแทนเป็นจำนวนมากก็ตาม ตามปกติ
 ดิฉันจะไปถึงสถานที่ที่กำหนดเป็นเวลานาน ๆ เสมอ
 ครั้งแรกจะตรงไปที่ห้องพักที่อยู่ข้างๆ นั้นก่อน และใน
 ที่นี้ดิฉันจะนึกอธิษฐานต่อวิญญาณในโลกของโอปปาติกะ
 อยู่คนเดียวเงียบๆ โดยนึกในใจว่า ดิฉันได้มาที่นี่แล้ว
 เพื่อเป็นสะพานเชื่อมโยงระหว่างท่านทั้งหลายและผู้เป็นที่
 รักของท่านในห้องประชุม ต่อไปนี้ขอให้ท่านทั้งหลายผู้
 อยู่ในโลกของวิญญาณจงช่วยดิฉัน และช่วยท่านทั้งหลาย
 ผู้รออยู่ในห้องประชุมนี้ด้วย

อันที่จริง การที่ดิฉันทำเช่นนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า
 โอปปาติกะ ผู้ซึ่งอยู่ในโลกของวิญญาณนั้นเคยทำให้
 ดิฉันผิดหวัง หรืออาจจะทำให้ดิฉันผิดหวัง คือไม่มา
 ช่วยดิฉัน ความจริงข้อนี้ ดิฉันแน่ใจอย่างยิ่งว่าเขา
 เหล่านี้ผู้ซึ่งอยู่ในโลกของวิญญาณนั้นจะไม่ทำให้ดิฉันผิดหวัง
 เลยเป็นอันขาด ที่ดิฉันเกรงอย่างยิ่งก็คือความบก
 พร่องของตนเอง คือเกรงว่าอาจจะทำตนเป็นสื่อที่ไม่ดี
 พอในการนี้ก็เป็นได้ ดิฉันเชื่อว่า บุคคลที่เคยปรากฏ

ตัวบนเวทีต่อหน้าฝูงชนเป็นจำนวนมากนั้น คงมีไม่กี่คนนักที่จะไม่นึกวิตกกังวล หรือระงับความประหม่าได้ โดยเด็ดขาด ก่อนที่เขาจะขึ้นทำการพูดในระยะเวลาที่กำหนดไว้ ความตึงเครียดทางประสาทดังกล่าวนี้เป็นธรรมดาอยู่เองจะต้องเกิดขึ้นบ้าง ดิฉันเองก็อยู่ในฐานะอย่างเดียวกัน คือในขณะที่ดังกล่าวนี้ดิฉันก็อดวิตกกังวลไม่ได้ ทั้งนี้ไม่ใช่เป็นเพราะดิฉันเกรงว่าผู้อยู่ในโลกของวิญญาณจะไม่ทำการช่วยดิฉัน แต่เป็นเพราะเกรงว่าดิฉัน อาจจะไม่สามารถ ทำตนเป็น สื่อช่วยเขาเหล่านั้นได้เท่าที่ควรจะเป็น

ความวิตกกังวลเหล่านั้น จะเกิดขึ้นรบกวนจิตใจของดิฉันอยู่เสมอ จนกระทั่งเมื่อดิฉันลุกขึ้นยืนพูด ครั้นแล้วเหมือนกับปาฏิหาริย์ ความรู้สึกดังกล่าวนี้ก็จะหายไปโดยสิ้นเชิงในฉับพลัน ต่อจากนั้นดิฉันจะมีพลังแห่งความเข้มแข็ง และความเชื่อตนเองอย่างยิ่งเข้ามาแทนที่โดยเด็ดขาด

ก่อนเวลากำหนดเล็กน้อย ดิฉันจะออกจากห้อง
พักและตรงไปนั่งบนเวทีหรือยกพื้น บางครั้งก็จะมีการ
เริ่มต้น ด้วยการ สวดเพลงขับ และสวดมนต์อันอ่อนนบ่าง
แต่บางครั้งก็มีแต่การสวดมนต์อันอ่อนนบ่างนั้น ครั้น
แล้วท่าน ผู้เป็นประธานใน การประชุม ครั้นนั้น ก็จะกล่าว
เปิดประชุม ตามปกติผู้เป็นประธานจะเป็นผู้มีชื่อเสียง
ในวงการอื่น และก็มักจะมีบุคคลที่มีผู้รู้จักดีในวงการ
นั้นๆ นั่งขวาข้างท่านอยู่จำนวนหนึ่งด้วย เมื่อท่านผู้
เป็นประธานนั่งลง ต่อไปก็เป็นวาระของดิฉันที่จะต้องลุก
ขึ้น ดิฉันจะเดินไปที่ด้านหน้าของเวที และก่อนอื่นดิฉัน
จะพูดลงในไมโครโฟน โดยอ้างข้อความจากคัมภีร์ไบเบิล
ว่า “ดิฉันได้ยินเสียงจากสวรรค์กล่าวว่า.....” เป็นต้น
ดิฉันถือเป็นกฎเลยที่เดียวว่าจะต้องกล่าวเช่นนั้นเป็นการ
นำเอาไว้ก่อน เพื่อที่ท่านผู้ฟังทั้งหลายจะได้รู้ว่าดิฉันมี
การติดต่อกับบุคคลที่อยู่ในโลกทิพย์จริงๆ มิใช่พูดเอา
ตามอำเภอใจตนเอง

ในที่นี้ดิฉันใคร่จะขอกล่าวแทรกความเห็นส่วนตัวไว้สักเล็กน้อยว่า คนทรงที่ขึ้นพูดบนเวทีต่อหน้าฝูงชนเป็นจำนวนมากในที่ชุมนุมชนแห่งใดแห่งหนึ่งนั้น อยู่ในฐานะที่แตกต่างมากทีเดียว จากนักปาฐก หรือผู้พูดในที่สาธารณะอื่นๆ คือโดยปกติผู้ปาฐกถาในเรื่องอื่นจะมาถึงที่ประชุมโดยได้เตรียมเรื่องราวหรือหัวข้อล่วงหน้าเอาไว้แล้วอย่างเรียบร้อย เขาจะรู้ตัวว่าเขาจะพูดเป็นเวลานานเท่าไร และจะพูดเกี่ยวกับอะไร ในเรื่องนั้นผู้เป็น คนทรงเช่นดิฉันจะไม่รู้เรื่องเลยว่าจะพูดเรื่องอะไร และจะเตรียมตัวเรื่องอะไร และไม่รู้ตัวว่าจะพูดนานสักเท่าใด คนทรงเช่นดิฉันมีหน้าที่ลุกขึ้นยืนพูดในที่สาธารณะดังกล่าวนั้น ก็เพื่อถ่ายทอดข่าวสารที่ได้รับมาจากผู้อื่นในโลกอื่น และก็คงจะต้องทำหน้าที่เช่นนั้นไป ตราบใดที่ยังมีข่าวสารส่งมาให้ ดิฉัน ถ่ายทอดอยู่เรื่อยๆ หรือ ตราบใดที่โอบปาติกะผู้ดูแลในทางวิญญาณของตนจะบอกให้หยุดได้ ตามปกติในกรณีของดิฉันรู้สึกว่าจะทุกครั้งที่ยืนขึ้นพูด จะมีข่าวสารจากโลกทิพย์ถึงบุคคลในโลกนี้

มากมายเกินกว่าที่ดิฉันจะสามารถถ่ายทอดได้เสมอไป ในขณะที่ดิฉันฟังอยู่นั้นจะได้ยินเสียงหลายเสียง บางทีนับได้ตั้งสิบเสียงแทรกซ้อนกันเข้ามา เพื่อให้ดิฉันถ่ายทอดข่าวคราวของเขาให้ญาติของเขาในโลกนี้ฟัง เป็นเสียงพูดอย่างตื่นเต้นทำนองกระหืดกระหอบว่า “ช่วยบอกคุณแม่ของผมห่วงว่า.....” “ช่วยบอกพี่ชายของผมห่วงว่า.....” เป็นต้น ทั้งนี้บ่อยครั้งที่เดียวกับที่ดิฉันจะต้องขอให้โอบปาติกะที่มาให้ดิฉันช่วยบอกข่าวนั้นส่งบลงบ้าง โดยบอกว่ารอให้ถึงคราวเสียก่อน คือให้บอกกันทีละคน ครั้งหนึ่งดิฉันได้กล่าวกับท่านเมฆแดงหลังจากการประชุมที่มีคนแน่นชนิดที่อัลเบิร์ต ฮอลล์ (Albert Hall) ว่าทำไมหนอจึงมีโอบปาติกะมาห้อมล้อมดิฉันอยู่ตลอดเวลา เช่นนี้โดยไม่มีการหยุดพักผ่อนกันบ้างเลยทีเดียว

ท่านเมฆแดงได้ตอบว่า “กิจการในห้องประชุมใหญ่ในวันนี้ มีบุคคลในโลกของเจ้ามาอยู่เต็มอย่างนี้ ก็เพราะว่าเขารู้จักเจ้าและไว้วางใจในตัวเจ้าฉันใด ในทำนองเดียวกัน ผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์เขาก็ย่อมรู้จักเจ้า

และไว้ใจในเจ้าฉันนั้น เรื่องนี้เจ้าไม่เคยคิดดูบ้างเลย
ที่เดียวหรือ”

การรับข่าวสารและถ่ายทอดข่าวสารจากโลกหนึ่ง
ไปสู่อีกโลกหนึ่งโดยนัยดังกล่าวนี้ เป็นประสพการณ์
ที่น่าตื่นเต้นมาก ฉันรู้สึกว่าคุณเองมีพลังอำนาจของ
วิญญาณแผ่ซาบซ่านอยู่ทั่วร่างกายในขณะที่เดินไปเดินมา
อยู่บนเฉลียงนั้น พร้อมกับชี้ไปที่บุคคลโน้นบ้างบุคคล
นี้บ้างในกลุ่มผู้ฟัง และบางครั้งก็ชี้ไปถึงด้านหลัง ซึ่งอยู่
ไกลสุดออกไปทางบนห้องประชุมเลยทีเดียว ข่าวสาร
บางเรื่องที่คุณได้รับมาจากโลกทิพย์ก็เป็นคำสั้นๆ ตรงไป
ตรงมา แต่บางครั้งก็ยาว และบางครั้งก็มีลักษณะเป็น
รหัส ซึ่งสำหรับผู้อื่นแล้วฟังดูก็จะไม่มีความหมายอย่างไร
นอกจากผู้ที่เกี่ยวข้องด้วยโดยเฉพาะเท่านั้น จึงจะรู้ความ
หมายระหว่างกัน

ครั้นแล้วโดยปกติก็ไม่เกิน ๔๕ นาที ท่านเมฆแดง
จะมาหาฉัน และพูดอย่างสุภาพว่า “เอาเป็นพอกัน
เท่านี้” ท่านเมฆแดงจะรู้ว่า เมื่อใดความตึงเครียด

ในประสาทของดิฉันจะถึงขีดที่จะทำให้เกิดความไม่สบาย
ขึ้น และท่านจะไม่ยอมปล่อยให้ดิฉันทำงานเกินขนาด
เป็นอันขาด ต่อจากนั้นดิฉันก็จำเป็นต้องโค้งคำนับแก่
ท่านผู้තු้มหลาย และกลับไปนั่งที่ของตนตามเดิม ใน
ขณะที่ดิฉันทำเช่นนี้ จะปรากฏมีเสียงถอนใจใหญ่แสดง
ความเสียดายจากผู้ฟังได้ยินถนัดชัดเจน และดิฉันก็ได้
รู้ด้วยความปลื้มปีติว่า ดิฉันไม่ได้ทำให้ผู้หนึ่งผู้ใดผิดหวัง
เลยทั้งในส่วนของผู้ที่อยู่ในโลกมนุษย์และผู้ที่อยู่ใน
โลกทิพย์

ในระหว่างระยะเวลาปี ๑๙๓๐ เป็นต้นไป การ
แสดงอำนาจทิพยจักขุ ของดิฉันในที่สาธารณะครั้งใหญ่
ดังกล่าวมานั้น ก็ปรากฏว่ามีผู้ฟังแน่นขนัดถึงเต็มห้อง
ทุกครั้ง บ่อยครั้งที่เดียวที่ทำให้ดิฉันรู้สึกวิตกกังวลใน
การที่มีบุคคลที่สนใจเป็นจำนวนไม่น้อยที่จำเป็นต้องผิดหวัง
กลับไป เพราะไม่มีที่จะนั่งฟังได้พอ

ในระหว่างเวลานี้ ตามปกติดิฉันจะไปแสดงที่ห้อง
ประชุมวิคตอเรีย ฮอลล์ ที่บลูมส์เบอร์รี่เสมอ ซึ่งความ

จริงในห้องประชุมนี้ ไม่ใช่ห้องประชุมห้องเดียว แต่เป็นห้องประชุม ๒ ห้องติดต่อกัน คือครั้งหนึ่งมีใครคนหนึ่งได้เสนอแนะว่าในการประชุมเรื่องเช่นนี้ เกิดปัญหาเรื่องไม่มีที่นั่งอยู่บ่อย ๆ ดังนั้นควรจะแก้ปัญหานั้นโดยนำเอาห้องประชุมที่อยู่ติดต่อกันนั้นรวมกันเป็นห้องเดียวกัน โดยใช้ไมโครโฟนเป็นเครื่องช่วยประสานระหว่างผู้คุยผู้ฟังกับดิฉัน วิธีการนี้ปรากฏว่าได้ผลอย่างดีเลิศ ทำให้ดิฉันสามารถแสดงอำนาจทิพยจักขุให้แก่ผู้ฟังในห้องประชุม ๒ ห้องได้ในเวลาเดียวกัน แม้ว่าผู้ที่อยู่อีกห้องหนึ่งจะไม่เห็นตัวดิฉันก็ตาม แต่ก็สามารถฟังเสียงดิฉันได้ยินด้วย

ก่อนการแสดงอำนาจดังกล่าว ในห้องประชุมแฝดดังกล่าวมา ดิฉันรู้สึกสงสัยในตัวเองเหมือนกันว่าตนเองจะสามารถแสดงอำนาจทางทิพยจักขุของตนเองให้แก่ผู้คุยผู้ฟังอย่างทั่วถึงหรือไม่ ในเมื่อท่านผู้คุยผู้ฟังต้องนั่งแยกออกเป็นสองห้องดังกล่าวมา แมื่อดิฉันจะรู้ว่าเรื่องระยะทางจะเป็นเรื่องไม่สำคัญนักก็ตาม แต่อันที่จริงดิฉัน

ไม่มีความจำเป็นต้องวิตกกังวลเช่นนั้นก็ได้ เพราะต่อมา
 ดิฉันก็รู้สึกว่าจะสามารถจะส่งข่าวคราวและบรรยายลักษณะ
 ของญาติผู้ตายไปแล้วให้แก่ผู้ที่มาฟังในห้องที่ถัดไปได้
 อย่างดีเหมือนกันว่าดิฉันนั่งอยู่เฉพะหน้าเขา และ
 เขานั่งอยู่เฉพะหน้าดิฉันเช่นเดียวกัน ในการนี้เราได้ตั้ง
 ไมโครโฟน ๒ ทางไว้ คือหมายความว่าดิฉันก็สามารถ
 จะพูดกับผู้ฟังได้ และผู้ฟังก็สามารถจะสนทนาถามดิฉัน
 ได้ด้วย

ในระหว่างการแสดงต่อหน้าประชาชนที่มีผู้ฟัง
 แน่นขนัดเหล่านี้เอง ครั้งหนึ่งท่านหญิงอิซเบล (Ishbel)
 ผู้เป็นภรรยาของท่านมาคิสแห่ง Aberdeen และ Temair
 ได้มานั่งประชุมด้วย และได้รับข้อพิสูจน์อย่างประจักษ์
 ชัดว่า ท่านมาคิสผู้สามีซึ่งได้ล่วงลับไปแล้วนั้นยังมีชีวิต
 อยู่จริง ๆ จากผลของการพิสูจน์ครั้งนี้ ภรรยาของท่าน
 มาคิสก็ได้ กลายมาเป็นนักวิญญูณนิยมที่ทำงานเข้มแข็ง
 เป็นอย่างยิ่ง เมื่อตอนที่ภรรยาของท่านมาคิสผู้นี้อายุ
 ได้ ๘๔ ปี ท่านก็ได้มาร่วมคณะของท่านเมฆแดงด้วย

บางครั้งก็ออกสำหับินมาจากปารีสเพียงเพื่อจะมาเข้าร่วมประชุมในการเข้าทรงวิญญานดังกล่าวของดิฉัน อันที่จริงในระหว่างที่ท่านมาคิสยังมีชีวิตอยู่ ท่านก็เป็นผู้ที่มีความสนใจในคำสอนของท่านเมฆแดงมาก และก็ได้ถึงแก่กรรมไปอย่างสงบในขณะที่ท่านบทธกความของท่านเมฆแดงอยู่นั่นเอง

ดอกไม้ในหีบศพ

มีตัวอย่างที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่งในระหว่างการแสดงต่อหน้าสาธารณะชนดังกล่าวนั้น คือมีชายคนหนึ่งได้รับข่าวสารมากมายจากภรรยา ของเขา ผู้ล่วงลับไปแล้ว ที่ดิฉันถ่ายทอส่งไปให้ เขาได้รับรองทุกประการว่า ข้อความทั้งหมดนั้นเป็นความจริง แต่เมื่อถึงตอนหลังดิฉันพูดถึงว่า มีดอกไม้อยู่ในหีบศพของภรรยาของเขา เขาก็กล่าวว่า “ทำไมคุณจึงพูดเช่นนั้น คุณโรเบิร์ตส์ เพราะผมรู้ดีที่เดียวว่า ในหีบศพของภรรยาของผมนี้ ไม่มีดอกไม้เลยที่เดียว”

“ดิฉันไม่ใช่เป็นคนพุกเช่นนั้นหรอกค่ะ” ดิฉัน
กล่าวเตือนชายผู้^๕ “ภรรยาของคุณเองแหละเป็นผู้^๕
กล่าวเช่นนั้น”

แต่ชายผู้^๕ ก็ยืนยันหนักแน่นว่า เขาแน่ใจเหลือ
เกินว่าไม่มีดอกไม้อยู่ในหีบศพของภรรยาของเขาเลย และ
ย้ำว่าเขาอยู่ในฐานะที่คิดว่าดิฉันที่จะรู้ความจริงเรื่องนี้ได้
โดยเฉพาะ

อย่างไรก็ตาม วันรุ่งขึ้นเขาก็โทรศัพย์มาหาดิฉัน
โดยกล่าวว่า เมื่อเขาไปเล่าเรื่องนี้ให้ลูกสาวเขาฟังที่บ้าน
บุตรสาวของเขาได้ บอกเขาในสิ่งที่เขาไม่เคยรู้มาแต่ก่อน
เลย คือว่าก่อนที่จะปิดฝาหีบศพของมารดาเธอเล็กน้อย
นั้น เธอได้นำช่อดอกไม้เล็กๆ บรรจุลงในหีบศพนั้นด้วย
ก็เป็นอันว่าการส่งข่าวของดิฉันไม่ผิดพลาด และก็น่า
ขบใจอย่างยิ่งที่ชายผู้^๕ ยอมรับความผิด ของตน อย่าง
ซื่อตรง

๖๕ ๖ บทบาทของหนังสือพิมพ์

เรื่องเกี่ยวกับวิญญาณนี้เป็นที่สนใจตลอดมาของหนังสือพิมพ์โดยทั่วไป หนังสือพิมพ์ที่มีชื่อเสียงหลายฉบับด้วยกันได้ดำเนินการสอบสวนกันคว้า และชวนให้คิดนั้นเข้าร่วมมือด้วย ซึ่งคิดนั้นก็ยินดีร่วมมือ และก็รู้สึกว่าคุณคนประเภทนี้เป็นผู้ที่คบได้ คือมีใจซื่อตรงลงข่าวไปตามความเป็นจริงที่ตนได้ประสบมาทุกประการ คิดนั้นยังจำได้ดีถึงมิสเตอร์ฮิว คัตลิปป์ ซึ่งตอนนั้นเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ซันเดย์ พิคทอเรียล (Sunday Pictorial) มาเข้าร่วมประชุมในการแสดงต่อประชาชน ซึ่งหนังสือพิมพ์ของท่านเป็นผู้จัดให้มีขึ้นด้วย แต่ก่อนที่ท่านจะมาเข้าประชุมสักเล็กน้อย ท่านได้ประสบความเศร้าโศกเสียใจอย่างกระชั้นชิด โดยที่ภรรยาของท่านได้ถึงแก่ความตายในการคลอดบุตร แต่ท่านก็พยายามมาเข้าร่วมประชุมจนได้ และกำชับไม่ให้ใครบอกคิดนั้นถึงเรื่องดังกล่าวแล้ว ซึ่งทำให้คิดนั้นอดขอบคุณและสรรเสริญท่านผู้หนึ่งไม่ได้

เมื่อไม่นานมานี้เอง หนังสือพิมพ์ฉบับวันอาทิตย์
 ที่ขายดีที่สุดอีกฉบับหนึ่ง คือหนังสือพิมพ์ เดอะ พีเพิล
 (The People) ได้ลงพิมพ์บทความเป็นตอน ๆ เกี่ยวกับ
 เรื่องการมีชีวิตอยู่หลังจากความตายแล้ว โดยอ้างเหตุผล
 และตัวอย่างบางข้อจากกรณีที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของ
 ดิฉัน เป็นธรรมดาที่ดิฉันย่อมจะรู้สึกภูมิใจมาก ในเมื่อ
 หนังสือพิมพ์เหล่านั้นยกย่องดิฉันว่า เป็นสตรีคนหนึ่งใน
 ในบรรดาสตรี ๕ คนที่มีคนรู้จักมากในประเทศ แต่ก็
 ออกรู้สึกกระอักกระอ่วนไม่ได้ ในเมื่อได้รับการตอบสนอง
 จากประชาชนชนิดที่ตนไม่เคยคาดฝันไว้ก่อนเลย คือ
 หลังจากนั้นต่อมาอีกไม่กี่วัน ก็ปรากฏว่า มีจดหมายมา
 จากประชาชนทุกมุมโลกหลังไหลมาถึงดิฉันเป็นจำนวน
 ถึง ๕,๐๐๐ กว่าฉบับด้วยกัน ส่วนมากก็มาจากผู้ที่ดิฉัน
 ไม่รู้จักทั้งนั้น แต่ถ้อยคำสำนวนในจดหมายนั้นปรากฏ
 เสมือนหนึ่งว่าได้เป็นเพื่อนกัน มาเป็นเวลานาน ฉะนั้น
 เรื่องนี้แสดงว่า ความสัมพันธ์ในทางใจระหว่างบุคคล
 ผู้ตระหนักในความจริงเรื่องการติดต่อทางวิญญาณนั้น

อยู่อย่างแน่นแฟ้นเพียงใด แม้ว่าจะอยู่ไกลแสนไกล
กันเพียงใดก็ตาม (Strong is the bond that unites all
who are convinced of spirit communication)

การหย่าร้าง

สำหรับเรื่องส่วนตัวของดิฉันที่ไม่ใคร่จะเป็น
มงคลนัก ก็ได้แก่เรื่องการแต่งงานของดิฉันกับอาเธอร์
โรเบิร์ตส์ ซึ่งได้สิ้นสุดกันด้วยการหย่าร้างกันที่ศาลในปี
๑๙๓๘ ในตอนนั้นดิฉันได้รับคำสั่งจากศาลให้ไปทำการ
หย่าร้างได้โดยให้เหตุผลว่าดิฉันได้รับการทารุณ เรื่องนี้
เป็นผลมาจากการที่ดิฉันได้โต้แย้ง ต่อข้อกล่าวหา ของ
อาเธอร์โรเบิร์ตส์ซึ่งกล่าวว่า ดิฉันได้ทำผิดศีลธรรมใน
หน้าที่ ดิฉันคิดว่าการพิจารณาคดีของดิฉันคงจะไม่มีคน
สนใจมากนักเช่นเดียวกับคดีหย่าร้างทั่ว ๆ ไปของบุคคล
อื่นทุกประเทศ แต่ปรากฏว่าเรื่องนี้ดิฉันต้องได้รับความ
ผิดหวังมาก เพราะว่าคดีเรื่องนี้ได้มีการประโคมข่าวใน
หนังสือพิมพ์โดยทั่วไป และในบางกรณีข่าวนี้ก็มี

แต่งเติมเสริมต่อกันมากไปหน่อย จนกระทั่งวันหนึ่ง
ดิฉันได้รับความประหลาดใจมากที่สุดที่ได้อ่านในหนังสือพิมพ์
ฉบับหนึ่งมีข้อความปรากฏว่า ท่านเมฆแดงจะช่วยดิฉัน
พิสูจน์ถึงความจริงในเรื่องส่วนตัวของดิฉันในการประชุม
เข้าทรงวิญญูณต่อหน้าประชาชนในครั้งต่อไป แต่เท่าที่
ดิฉันรู้ ชาวสื่อเช่นนี้ไม่ปรากฏมีมูลความจริงอย่างใดเลย
เรื่องนี้ทำให้ดิฉันรู้สึกขุ่นเคืองอยู่บ้างที่ประชาชนนำเรื่อง
ส่วนตัวกับเรื่องหน้าที่การงานไปปะปนกันในแบบนี้

ในระยะเวลาดังกล่าวนี้ ดิฉันกำลังแสดงปาฐกถา
ต่อหน้าประชาชนอยู่ทุกเย็นวันอาทิตย์ที่เอโอเลียนฮอลล์
ที่ถนนบอนด์ (Bond) อันที่จริงศาลก็ได้พิพากษาแล้วว่า
ดิฉันเป็นผู้บริสุทธิ์จากข้อกล่าวหาดังกล่าว และดิฉันก็ไม่
ได้คิดว่าจะได้รับการต้อนรับด้วยความยินดีในการประชุม
ครั้งแรก หลังจากที่ศาลได้ออกประกาศเช่นนั้นแล้ว
เพราะดิฉันเองก็รู้สึกเกรงกลัวต่อปฏิกิริยาของประชาชน
ในการที่ดิฉันต้องตกเป็นเป้าของข่าวคริมโครม ดังที่เป็น
อยู่ในขณะนั้น ด้วยความตื่นเต้น ดิฉันก้าวเข้าไปใน

ห้อง และกำลังจะเดินผ่านเฉลียงเพื่อจะขึ้นบันไดไปสู่ห้องประชุม ก็ได้เห็นว่าที่ตลอดเฉลียงนั้นมีประชาชนมายืนคอยอยู่อย่างแน่นขนัดไปหมด ในตอนนั้นไม่ปรากฏว่ามีการสนทนาแต่อย่างใด มีแต่ความเงิบอย่างแปลกประหลาด ในขณะที่ดิฉันเดินไปถึงเชิงบันได ก็มีใครคนหนึ่งเริ่มต้นปรบมือ ครั้นแล้วก็มีเสียงโห่ร้องดังขึ้นรอบ ๆ ตัวเป็นเสียงปรบมือกระต๊อบเท้า และเสียงโห่ร้องให้กำลังใจสนับสนุนด้วยความยินดี เป็นอันว่าความหวั่นเกรงของดิฉันได้กลายเป็น ความปลื้มปิติอย่างยิ่งในการที่ดิฉันได้ทราบว่า ประชาชนได้เห็นออกเห็นใจดิฉันเป็นอย่างดี ในเรื่องที่เกิดขึ้นครั้งนั้น และดิฉันยังคงได้รับความไว้วางใจจากเขาอยู่เช่นเดิม

ในการประชุมครั้งนั้น ดิฉันได้เริ่มต้นด้วยการปฏิเสธข่าวลือที่ว่า ท่านเมฆแดงจะมาช่วยแก้ข่าวให้ดิฉัน ดิฉันได้บอกกับท่านผู้ฟังทั้งหลายว่า ท่านเมฆแดงเป็นอาจารย์ในทางวิญญูณ และดังนั้นจึงไม่มีการเกี่ยวข้องกับชีวิตในทางโลกแต่อย่างใด แต่อันที่จริงที่ดิฉันพูด

ตั้งนั้นก็มารู้ภายหลังว่าไม่ถูกต้องนัก เพราะต่อมาในการประชุมครั้งนี้เอง ท่านเมฆแดงได้แสดงปาฐกถาโดยผ่านการเข้าทรงจิตฉัน ในการปาฐกถาครั้งนั้นกินเวลาประมาณ ๓๐ นาที และก่อนที่จะจบ ท่านได้กล่าวถึงความยุ่งยากในชีวิตของจิตฉันเล็กน้อย โดยกล่าวถึงความคับแค้นใจที่จิตฉันผ่านพ้นมาแล้ว และท่านได้แสดงความขอบคุณต่อบุคคลที่อยู่ ณ ที่นั้น ในการที่เขาเหล่านั้นได้ให้ความเห็นอกเห็นใจแก่ผู้เป็นเครื่องมือเล็กน้อยๆ ในระยะเวลาที่จิตฉันได้รับความทุกข์ยากดังกล่าวมาแล้ว

การแก้กฎหมายห้ามการทรงวิญญาณ

ในที่นี้จิตฉันจะขอแทรกถึงวิชามายาศาสตร์หรือแม่มดหมอผี (witchcraft) สักเล็กน้อย โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับประเทศอังกฤษ วิชานี้ตามกฎหมายอังกฤษถือว่าผู้กระทำจะต้องได้รับการลงโทษอย่างหนัก มีเรื่องกล่าวไว้ว่า พระเจ้าเยมส์ที่ ๑ ในขณะที่ลงเรือไปพบกับผู้ที่จะมาเป็นพระชายาของพระองค์คือเจ้าหญิงแอนแห่งเดนมาร์ก

ในปี ๑๕๘๙ นั้น บังเอิญไปพบคลื่นลมแรงจัด ทำให้พระเจ้าเจมส์เป็นโรคเมอคิวลินอย่างหนัก กษัตริย์องค์นั้นมีความเชื่อในเรื่องอำนาจของภูตผีปีศาจอยู่แล้ว จึงได้ทรงประกาศว่า ความลำบากต่างๆ ที่เกิดขึ้นนั้นมาจากวิญญาณที่ชั่วร้าย ซึ่งบรรดาพวกแม่มดหมอผีทั้งหลายก่อให้เกิดขึ้นมาโดย สมคบกันกับผู้ เป็นศัตรูของ พระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงตั้งพระทัยอย่างแน่วแน่ว่า พระองค์จะต้องป้องกันมิให้มีเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นอีก โดยได้ออกกฎหมายประกาศว่า การทำเสน่ห์ห์เล่ห์กลของแม่มดหมอผี (witchcraft) เป็นความผิดที่จะต้องถูกลงโทษตามกฎหมาย ครั้นต่อมาในปี ค.ศ. ๑๗๓๕ มติมหาชนเกี่ยวกับ เรื่องการทำเสน่ห์ห์เล่ห์กล เหล่านี้ได้ ขยายตัวเพิ่มเติมอีกมาก จนกระทั่งมีพระราชบัญญัติฉบับใหม่ออกมาโดยประกาศลงโทษแก่ ผู้ที่แสดงการหลอกลวงเกี่ยวกับเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณต่างๆ (pretend to conjure up spirits)

ในปี ๑๘๒๔ พระราชบัญญัติเกี่ยวกับการจรจัดได้ถูกตราขึ้นเป็นกฎหมาย พระราชบัญญัตินี้มีวัตถุประสงค์ที่จะ บ่อนกั้นบุคคลที่เชื่อง่ายให้พ้นจากการหลอกลวงของพวกทุจริตและพวกจรจัด ซึ่งหมายถึงบุคคลเช่นพวกยิบซี ที่เร่ร่อนไปและชอบทำนายโชคชะตาให้แก่บุคคลไปทั่ว ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติเกี่ยวกับคนจรจัดและการทำเสน่ห์เล่ห์กลทางไสยศาสตร์ จะเป็นกฎหมายใช้บังคับมาก่อนที่ลัทธินิยมวิญญาณศาสตร์ในสมัยปัจจุบันจะได้เริ่มต้นก็ตาม ก็ปรากฏว่ายังมีผลใช้บังคับดำเนินคดีแก่ผู้เป็นคนทรงในสมัย ปัจจุบันอย่างได้ผล มาแล้วหลายต่อหลายรายด้วยกัน ท่านวินสตัน เชอร์ชิลในฐานะที่เป็นนายกรัฐมนตรีก็ได้มี ความเห็น คัดค้านไม่เชื่อในเรื่อง การทรง วิญญาณอย่างรุนแรง และระหว่างสงครามนั้นเองก็ได้มีการอ้างอำนาจ พระราชบัญญัติ เกี่ยวกับ การ ทำเสน่ห์เล่ห์กล ทางไสยศาสตร์มาเพื่อมาดำเนินคดีแก่คนทรงผู้หนึ่ง มีผลทำให้เขาต้องรับโทษจำคุกตามกฎหมาย

พระราชบัญญัติ ๒ ฉบับนี้ ซึ่งมีผลทำให้การทรงวิญญาณเป็นเรื่องผิดกฎหมาย และไม่ยอมให้เสรีภาพแก่

ผู้ที่นับถือการเข้าทรงวิญญาณนั้น ยังมีผลใช้บังคับอยู่เสมอ
 หลังจากสงครามโลกครั้งที่สองแล้ว ต่อมาจึงได้มีการ
 ฌรงค์ เพื่อจะต่อต้าน ข้อความ ซึ่งจะกระทบกระเทือนต่อ
 เสรีภาพของผู้เป็นคนทรงทั้งหลาย และขบวนการนี้ก็
 ค่อยๆ ได้รับการสนับสนุนเรื่อยมา จนกระทั่งในที่สุดได้
 มีการ ดำเนินการ กันอย่าง จริงจัง เพื่อจะ แก้ไขกฎหมายที่
 ออกมาแต่ดั้งเดิม ให้มีเนื้อความรัดกุมขึ้น สมาชิกของ
 สภาที่เป็นนักทรงวิญญาณคนหนึ่งชื่อ มิสเตอร์ ที เจ
 บรุกส์ ได้เชิญดิฉันไปร่วมการประชุม ซึ่งมีสมาชิกทุก
 ฝ่ายมาประชุมกันในสภาสามัญ (House of Commons)
 จุดประสงค์ของการประชุมครั้งนี้ ก็เพื่อจะให้ผู้แทน
 ราษฎรร่วมมือกันปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้ความยุติธรรม
 ต่อนักทรงวิญญาณทั้งหลาย การประชุมครั้งนี้มีบุคคลที่
 มีชื่อเสียง ทั้งชาย และ หญิงมาประชุมกัน เป็นจำนวนมาก
 ทั้งในวงการเมืองและวงการสังคม หลังจากที่ได้มีการถก
 กาพากันแล้ว ดิฉันก็ได้ถูกเชิญให้มาแสดงถึงประสพ
 การณ์บางอย่างของดิฉันให้ที่ประชุมฟัง ดิฉันก็ยอมทำ

ตาม และได้แสดงข้อพิศุจน์ในทางปฏิบัติบางอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่ดิฉันพูดถึงให้ที่ประชุมฟังด้วย ในที่นั้นมีบุคคลคนหนึ่งเป็นชาวสกอตผู้ซึ่งไม่มีความเชื่อในเรื่องนี้เลยนั่งอยู่ด้วย ชายผู้นั้นนั่งถัดจากมิสเตอร์ มอริส บาร์บานเนลไป เห็นได้ชัดว่าเขาไม่มีความเลื่อมใสศรัทธาในคำกล่าวปราศรัยของดิฉันเลย อย่างไรก็ตาม ต่อมาหลังจากการบรรยายและการพิศุจน์ไม่กี่นาที ดิฉันก็ได้ทำให้เขาเกิดความคิดใหม่ ๆ ขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ กล่าวคือ ในระหว่างที่มีการส่งข่าวคราวจากผู้อยู่ในโลกทิพย์นั้น ก็มีข่าวสารชิ้นหนึ่งมาถึงบุคคลผู้เป็นชาวสกอตผู้นั้น ข่าวนี้มาจากบุตรชายของเขา เด็กชายผู้นี้ได้ถึงแก่กรรมโดยประสบอุบัติเหตุจากเครื่องบินที่ถูกไฟไหม้ ดิฉันได้กล่าวทบทวนข้อความนี้ให้แก่ชาวสกอตผู้เป็นบิดาของเขาฟัง พร้อมกับคำปลอบใจที่ผู้เป็นบุตรชายได้ส่งมาให้ดิฉัน บอกกับผู้เป็นบิดาของเขาด้วย ดิฉันเชื่อว่าชาวสกอตผู้นี้หลังจากที่ได้ฟังข่าวสารและการบรรยายของดิฉันแล้ว ก็คงจะลดความไม่เชื่อถือนั้นลงไปได้บ้างพอสมควร

ในการประชุมครั้งต่อไป มิสซิส เฮเลน ฮิว (Mrs. Helen Hughes) ได้รับเชิญให้ทำหน้าที่เป็นคนทรง ส่วนดิฉันเองก็ได้ไปในครั้งที่ ๓ เป็นการยากที่จะกล่าวถึงผลที่ได้รับว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเหล่านั้นจะมีทัศนคติเป็นไปในทางใดต่อการแสดงของเราเหล่านั้น แต่ก็พอจะกล่าวได้ว่า มีหลายคนในบรรดาบุคคลเหล่านั้นได้มาฟังซ้ำอีกหลายครั้งด้วยกัน ผลก็ปรากฏว่าหลังจากนั้นมาไม่นาน สภาผู้แทนราษฎรก็ได้แก้ไขกฎหมายคือพระราชบัญญัติที่ว่าด้วยการทำไสยศาสตร์เสน่ห์เล่ห์กลและการจรรเจียดเสียใหม่ โดยออกเป็นพระราชบัญญัติใหม่ มีชื่อว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการเข้าทรงที่หลอกลวง ปี ๑๙๕๑ (Fraudulent Mediums Act of ๑๙๕๑)

เรื่องสกรล้อรถหลวม

สมาชิกสภาหลายต่อหลายท่านด้วยกัน ได้มาร่วมฟังการแสดงของดิฉันที่แสดงให้ประชาชนชม และก็ได้มาร่วมการเข้าทรงวิญญานเป็นการส่วนตัวอีกด้วย เช่น

ท่านเออร์เนสท์ เบวิน (Ernest Bevin) และ ยอร์จ แลนสเบร์ (George Lansbury) เป็นต้น เซอร์วิลเลียม-สจ๊วต (Sir William Stewart) ก็มักจะมาสนทนากับท่าน เมฆแดงอยู่บ่อย ๆ ในเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ. ๑๙๕๙ เซอร์วิลเลียมได้เป็นประธานในการแสดงของดิฉันในกรุง ลอนดอน ซึ่งในการแสดงครั้งนั้น ดิฉันก็ได้ประกาศ ต่อมหาชน ถึงการที่ท่านเซอร์ผู้นี้ได้รับความช่วยเหลือ จากท่านเมฆแดงด้วย

ในการสนทนาครั้งหนึ่ง ท่านเมฆแดงได้เตือน ท่านเซอร์วิลเลียมสจ๊วตว่า ล้อรถยนต์ของท่านข้างหนึ่ง ชำรุดจะทำให้ไม่ปลอดภัย เมื่อจบการเข้าทรงวิญญูณแล้ว ท่านเซอร์ก็ได้ขับรถออกไปโดยลืมคำตักเตือนนั้น เสียสนิท จนกระทั่งท่านได้หยุดรถเติมน้ำมันข้างทาง ตอนนั้นจึงนึกถึงคำตักเตือนขึ้นมาได้ และขอให้ผู้ช่วย ตรวจดูความเรียบร้อยของสกรุล้อด้วย แต่หลังจากการ สำนวณแล้ว ผู้สำรวจก็รายงานว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็น ปกติดี

ต่อมาอีกราววันหนึ่งหรือสองสามวัน ท่านเซอร์-วิลเลียมกำลังจะเดินทางมาเยี่ยมมารดาของท่าน ท่านรู้ดีว่า ครึ่งนี้เป็นการเดินทางอย่างรวดเร็วเพื่อจะกลับมาให้ทันในการเข้าประชุมสภาสามัญในวันรุ่งขึ้น และก็ยังไม่ลืมคำตักเตือนของท่านแม่แมงแดงด้วย ดังนั้นจึงคิดว่าจะลองทำการตรวจสอบดูอีกเป็นครั้งที่สอง ท่านได้ขับรถเข้าไปในโรงรถอีกโรงหนึ่ง และขอร้องให้ช่างเครื่องทำการสำรวจดูอีกที คราวนี้เองก็ได้พบว่า นี้อัตที่ยึดล้อตัวหนึ่งกำลังคลายเกลียวออกอย่างมาก และน่ากลัวว่า ถ้าท่านขับรถไปเร็วๆ ล้อคงจะต้องหลุดออกมาในระหว่างการเดินทางเป็นแน่

ทายของในหอ

ครึ่งหนึ่ง มิสเตอร์ อีเวด ดัดเดย์ (Ewart Dudley) ซึ่งดิฉันรู้ดีจากการที่เขาได้มาหาดิฉันบ่อยครั้ง เพื่อให้ช่วยรักษาโรค ได้นำเอาหนังสือของเขามาด้วยเพื่อร่วมในการทรงวิญญาน เรื่องนี้เป็นการทดลองที่ได้ผลเป็น

ที่น่าพอใจอย่างยิ่ง เพราะดิฉันเองก็ไม่ทราบว่ทั้งสอง
ท่านนี้ได้ตระเตรียมการมาแล้วอย่างรอบคอบ และอย่าง
ฉลาด และหลังจากนั้น ผลที่ทั้งสองท่านได้รับก็ปรากฏ
ว่เป็นที่ประจักษ์แจ้งทำให้ท่านเชื่อได้สนิท การทรง
วิญญานนั้นเริ่มตันก็ไม่มีเหตุการณ์อะไรที่น่าตื่นเต้นนัก
แต่ต่อมามีญาติหนึ่งหรือสองคนมาบอกข่าวคราวให้ทราบ
และก็เป็นทีที่เชื่อกันได้ทีว่เป็นตัวจริงมาติดต่อกัน ครั้นแล้ว
ดิฉันก็พูดออกมาว่ ในตอนนั้นมีอีกผู้หนึ่งมาบอกข่าวเป็น
พิเศษ เธอผู้นั้นบอกว่าเธอชื่อแมรี่ เธอเป็นคนสวยมาก
และเธอมีความยินดีทีได้มาติดต่อกับคุณ เธอกล่าวว่
เธอเป็นมารดาของคุณเอง

ผู้เป็นพี่ชายได้กล่าวว่ “ถ้าเช่นนั้นขอให้คุณรับ
ห่อนั้นไปดูซีครับ” ว่แล้วเขาก็ยื่นซองใหญ่ซึ่งมีตราผนึก
ซองหนึ่งส่งมาให้ดิฉัน พอดิฉันถือซองนั้นก็รู้สึกว่
ข้างในมีผ้าพับไว้ หญิงผู้เป็นมารดาทีเป็นโอบปาติกะนั้น
ก็ได้บรรยายต่อไปโดยไม่หยุดยั้ง โดยกล่าวถึงชื่อของ
บุตรชายของเธอ ชื่อของสามีของเธอผู้ซึ่งบัดนี้ได้มาอยู่

ในโลกทิพย์กับเธอแล้ว ต่อจากนั้นดิฉันก็กล่าวเสริมว่า
 “มารดาของคุณบอกว่า ในช่องนี้มีผ้าซึ่งเธอถักขึ้นไว้เอง
 มีตัวอักษรเป็นสีแดงด้วย”

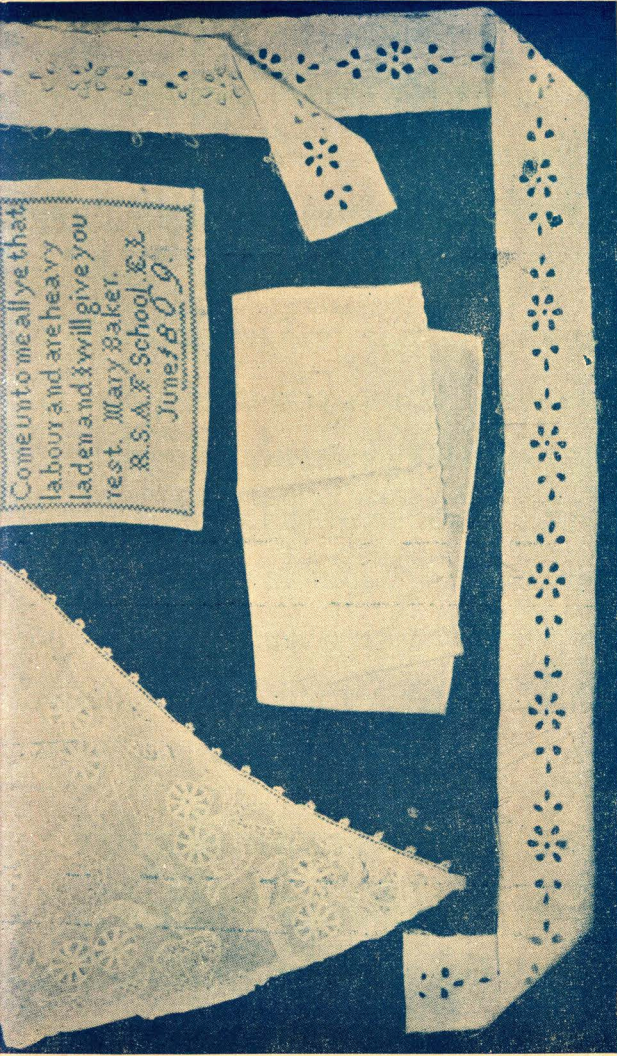
“ตัวอักษรสีแดงนั้นอ่านมีใจความว่าอะไรครับ”

ดิฉันรู้สึกว่าคุณเป็นผู้เป็นมารดา ได้ค่อยๆ จูงนิ้วมือของ
 ดิฉันไปเขียนเป็นตัวอักษรไว้บนท้าวแขนที่หนึ่งของดิฉัน
 โดยลำดับ มีใจความเป็นคำของแมรีเบเกอร์ นักประพันธ์
 ผู้มีชื่อเสียงว่าไว้ดังนี้ “สู่เจ้าทั้งหลายผู้ที่ทำงานหนักและ
 มีภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้เจ้าพักผ่อน”

(Come unto me all ye that labour and are heavy laden
 I will give you rest)

“มีวันที่อยู่ด้วยนะครับ” ตัดเลยกล่าว “คุณ
 กรุณาบอกผมได้ไหมครับว่าเป็นวันที่เท่าไร”

นิ้วของดิฉันลากไปตามท้าวแขนของแก้อีกครั้ง
 หนึ่ง และเป็นอักษรมีใจความว่า “เดือนมิถุนายน
 ปี ๑๘๖๙”

ภาพแสดงให้เห็นสิ่งของที่อยู่ที่ภายในของท่อนักวิ ซึ่ง อีวิด ดัดเลย์ และน้องสาวของเขา ได้ส่งให้เอสเทิล โรเบิร์ตส์ เพื่อทดลองความสามารถในด้านอาชีพ ปรากฏว่าเอสเทิลสามารถบรรยายของในของนักได้อย่างถูกต้อง ทั้งยังสามารถอ่านข้อความที่กวีบนแผ่นผ้าได้อย่างถูกต้องอีกด้วย (ดูเรื่องหน้า ๒๔๖)

ครั้นแล้วโดยไม่หยุดยั้ง ก็มีคำพูดส่งมาอีกว่า “ใน
ของนี้มีลายลูกไม้ ๒ ชั้นอยู่ ฉันทเคยใช้สวมคู่กับเสื้อที่มี
คอต่ำ ชั้นหนึ่งเป็นรูปสี่เหลี่ยม และชั้นหนึ่งเป็นรูป
สามเหลี่ยม นอกจากนั้นยังมีลายลูกไม้ยาว ซึ่งถักด้วย
มือ ซึ่งมารดาของแม่คือยายของเจ้าเป็นผู้ทำอีกด้วย”

หลังจากการทรงวิญญานแล้ว พี่น้องคัคเคย์ทั้ง
สองคนได้ หยิบซองชั้นและหยิบของภายในซองออกมา
ซึ่งมีกระดาษอ่อนห่อไว้อย่างดีอีกทีหนึ่ง ปรากฏว่าของ
ที่เอาออกมา นั้นตรงกับที่คิดันบอก และนอกจากนั้นใน
ห่อนั้น ยังมีรูปถ่ายของมารดาของเขา ซึ่งมีรูปร่าง
ลักษณะอย่างเดียวกันกับภาพของโอปปาติกะที่คิดันเห็น
ในใจอีกด้วย

ข้อพิสูจน์เรื่องเคียวกันฆ่าแล้วฆ่าเล่า

บางครั้งคิดันก็ได้รับข้อพิสูจน์ครั้งแล้วครั้งเล่าโดย
มิได้ตั้งใจเหมือนกัน แต่ก็เป็นการณ์ยืนยันได้อย่างถูกต้อง
เที่ยงตรง ๑๐๐% ตัวอย่างเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อมีหญิงผู้หนึ่ง
โทรศัพท์มาหาคิดันจากแมนเชสเตอร์ โดยขอนัดเวลา

พบที่บ้านของดิฉันเอง เมื่อเธอได้พบและเริ่มการเข้าทรง
 วิญญาณ ดิฉันก็กล่าวว่าบุตรชายของเธอกำลังมาติดต่อกับ
 เด็กชายผู้ซึ่งอายุประมาณ ๑๒ ปี ได้บรรยายอย่างละเอียด
 ถัดวันถึงไฟไหม้ที่เกิดขึ้นในโรงเรียนของเขาในฝรั่งเศส
 ซึ่งได้ทำให้ตัวเขาเองและเพื่อนอีกหลายคนต้องเสียชีวิต
 ไปในคราวนั้น มารดาของเด็กชายผู้ซึ่งเมื่อได้ทราบข่าว
 คราวและรู้ว่าเขายังมีชีวิตอยู่แม้หลังจากการตายแล้ว ก็
 มีความปีติยินดีมาก และดิฉันเองก็พลอยปลื้มปีติไปกับ
 เธอด้วย

เรื่องยังไม่จบเพียงแค่นี้ ต่อมาอีก ๒-๓ เดือน
 ก็มีชายคนหนึ่งกับภรรยาของเขามาหาดิฉัน สามภรรยา
 กุณัเห็นได้ชัดว่า เป็นผู้ที่ยังใหม่ต่อวงการวิญญาณศาสตร์
 มาก ในขณะที่ก็มีโอบปาติกะเด็กชายผู้หนึ่งมีอายุ
 ประมาณ ๑๒ ปี เริ่มมาทำการติดต่อกับดิฉันทันที ในที่นี้
 ดิฉันจะขอกล่าวแทรกไว้สักเล็กน้อยว่า บุคคลโดยมาก
 ผู้ซึ่งในในระหว่างที่ยังมีชีวิตสุขสบาย ก็ไม่เคยคิดถึง
 เรื่องวิญญาณศาสตร์หรือการติดต่อกับคนทรงนั้น เมื่อ

เกิดความสูญเสียบหรือเกิดความทุกข์ยากเข้า ก็มีที่จะหันมาทางนออย่างกระตือรือร้น แม้ว่าครั้งแรกจะยังไม่เข้าใจนักก็ตาม (It happens that people who have never given a thought to Spiritualism during long untroubled years turn to it hungrily if uncomprehendingly in their hour of grief) ดิฉันเชื่อแน่ว่า การที่สามีภรรยาคู่หนึ่งมาหาดิฉัน ก็เห็นจะเป็นเพราะว่าเขากำลังมีความทุกข์อย่างหนักนั่นเอง ดังนั้นเมื่อบุตรชายของเขามาถึง ก็แสดงตัวและขอพิสูจน์ตัวเองให้บิดามารดาเชื่อได้อย่างแน่ชัด แต่หลังจากการพิสูจน์แล้ว ข้อความที่เด็กชายผู้นี้เล่าทำให้ดิฉันต้องประหลาดใจมาก เพราะมีรายละเอียด สถานที่ และวันเวลา ตรงกันกับข้อความที่เด็กชายผู้หนึ่งเล่าว่า เขาได้ถูกไฟครอกตายในฝรั่งเศส เมื่อหลายเดือนมาแล้วนั่นเอง เป็นอันว่า เด็กชาย ๒ รายนี้ก็เป็นผู้ที่ถูกไฟครอกตายในวันเวลาและสถานที่เดียวกันนั่นเอง โดยที่ดิฉันเองก็ไม่ได้ทราบมาแต่เดิม

ในเดือนต่อมา ดิฉันก็ได้รับข้อพิสูจน์เรื่องเดียวกันนี้ซ้ำกันอีก ๒ ครั้ง หมายความว่าในเรื่องเดียวกันนี้ ดิฉันได้ พิสูจน์ให้ บิตามารดาของเต็กได้เห็นจริงถึง ๔ คู่ด้วยกัน ซึ่งแต่ละคู่ก็ได้มาหาดิฉันในฐานะคนแปลกหน้า ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนทั้งสิ้น และในแต่ละกรณีก็ได้สูญเสียบุตรชายไปในวาระเดียวกัน

การลมหันอาชีพร

เนื่องจากดิฉันต้องพบคนมากเป็นประจำ ดิฉันจึงไม่ พยายาม จดจำข่าวสาร ที่ดิฉันรับถ่ายทอดมาให้ผู้อื่น ทั้งนี้เพราะดิฉันถือว่าข่าวสารที่ดิฉันได้รับมานั้นเป็นเรื่องส่วนตัวระหว่างผู้มาหาและผู้ส่งข่าวโดยผ่านดิฉันมาเท่านั้น ดิฉันเองไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้บ่อยครั้งที่เดียวหลังจาก ๑ สัปดาห์ไปแล้ว ดิฉันเองก็จำอะไรไม่ใคร่ได้นัก และในที่สุดนิสัยของดิฉันที่พยายามจะลมหันอาชีพนั้นก็เริ่มติดตัว คือเมื่อตั้งใจว่าจะลมหันก็ลมหันได้จริงๆ คือลมหันเป็นอาชีพกันเลยทีเดียว แต่สำหรับบุคคล

ผู้ที่มาหาดิฉันนั้น ปรากฏว่ามีไม่น้อยรายที่รู้สึกอศรรย
ใจ และทำให้เขารู้สึกอย่างไรพิกล ในเมื่อเขาเห็นดิฉัน
พูดจาอย่างคล่องแคล่วเมื่อไม่นานมานี้เอง แต่แล้วเมื่อ
ล่วงมาไม่กี่วัน ก็ ปรากฏว่า ดิฉัน สืบเรื่องราว นั้น หมกไม่
สามารถทำอะไรได้เลย อย่างไรก็ตามเรื่องที่ถูกกล่าวมาแล้ว
คือเรื่องที่เด็กชายหลายคนต้องถูกไฟครอกตายในฝรั่งเศส
ในเวลาเดียวกันนั้น ก็เป็นเรื่องที่เศร้าสลดที่ดิฉันรู้สึกว่
จะลืมยากอยู่หน่อย เพราะว่าต่อมาก็ปรากฏว่าดิฉันได้
รับข้อพิศุจน์อีกถึง ๓ ครั้ง ในแต่ละรายบิดามารดาผู้มาหา
ก็ยืนยันว่า ข้อความที่ดิฉันเล่าไปนั้นเป็นความจริงทุก
ประการ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าอศรรยใจในข้อที่ว่าบิดา
มารดาของเด็กเหล่านั้นล้วนมาจากถิ่นต่างๆ กัน สถานที่
ต่างๆ กัน โดยมีได้ันัดหมาย และไม่ใ้รู้จักกันมาแต่
ก่อนเลย และทุกคนที่ได้มาก็ได้รับความพอใจกลับไป
ทั้งสิ้นในเมื่อเขาได้รู้ความจริงที่ว่า บุคคลเรานั้นยังมีชีวิต
อยู่แม้หลังจากที่กายเนื้อของเขาได้แตกทำลายไปแล้ว

ท่านเมฆแดงในต่างแดน

มีตัวอย่างที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่งคือ เรื่องของ นายพลจัตวา อาร์ ซี ไฟร์เบรซ (R. C. Firebrace) ซึ่งเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงรู้จักกันดีในเรื่องวิทยาศาสตร์ ดิฉันเองก็รู้สึกเป็นหน้ท่านผู้น้อยมากในการเข้าทรงโดยใช้เสียงทางตรงครึ่งหนึ่ง ซึ่งในการติดต่อประเภทนี้โอปปาติกะที่มาติดต่อ จะพูดด้วยน้ำเสียงที่เขาเคยพูดอยู่เมื่อครั้งเขาเป็นมนุษย์เลยทีเดียว ท่านเมฆแดงได้บอกว่า ท่านนายพลจัตวาผู้นี้จะได้รับการพิสูจน์เกี่ยวกับการเข้าทรงโดยใช้เสียงพูดโดยตรงนี้ในอนาคตอีกครึ่งหนึ่ง ในสถานที่แห่งอื่นซึ่งไม่ใช่สถานที่แห่งนี้ ต่อมาไม่นานหลังจากนั้นท่านนายพลผู้นี้ก็ถูกส่งไปยังลัทเวีย ในฐานะเป็นทูตทหารที่นั่นท่านนายพลและภรรยา ก็ได้ไปคุ้นเคยกับหญิงชาวรัสเซีย ผู้หนึ่งผู้มีความสนใจเรื่อง การติดต่อทางวิญญาณนี้เช่นเดียวกัน ต่อจากนั้นมาไม่นานก็เป็นอันว่าทั้ง ๓ คนก็ได้ร่วมประชุมกันเป็น กลุ่มของคณะค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ของตนเองขึ้น

ทั้งสามคนได้ประชุมกันอาทิตย์ละ ๒ ครั้ง ในที่พักของท่านนายพลจัตวาไฟร์เบอร์ชเอง โดยได้ใช้แตรเป็นเครื่องมือ แตรนี้ไม่ใช่แตรที่เป็นเครื่องดนตรี แต่เป็นแตรชนิดที่เป็นเมกาโฟน (Megaphone) คือเครื่องขยายเสียงแบบโทรโข่งเพื่อขยายเสียงให้ดังขึ้น เขาเอาแตรนี้วางไว้ตรงกลางระหว่างที่เขานั่งกัน ครั้งแรกจากการทดลองด้วยแตรนี้ก็ปรากฏว่าไม่มีใครได้รับความสำเร็จนัก แต่ก็รู้สึกว่าได้ผลดีขึ้นเป็นลำดับ จนในที่สุดก็เริ่มได้ยินเสียงกระซิบค่อยๆ โดยผ่านทางแตร คือ ทรมัเป็ต (Trumpet) นี้ ผลการทดลองก็ปรากฏว่าทุกคนเป็นที่พอใจ แต่มีปัญหากเกิดขึ้นว่า ในระหว่าง ๓ คนนี้ ใครกันแน่ที่จะเป็นคนทรง แต่ปัญหานี้ก็ไม่ต้องการเวลานาน เพราะว่าวันหนึ่งในขณะที่สามภรรยาในตระกูลไฟร์เบอร์ชอยู่ข้างนอกและหญิงชาวรัสเซียอยู่คนเดียววันนั้น ก็ปรากฏว่า แตรนี้เริ่มมีการเคลื่อนไหวไปมาอย่างเห็นได้ชัดก็เป็นอันทราบได้ว่า ผู้เป็นคนทรงนั้นก็ให้แก่หญิงชาวรัสเซียผู้นั้นเอง

การทดลองของ ๓ คนนี้ ได้ดำเนินก้าวหน้าไป
เป็นลำดับ จนกระทั่งมีสิ่งหนึ่งที่ทำให้นายพลจัตวาอัค-
จรรยไจมาก ก็มีเสียงระบุงู้อของท่านเมฆแดงดังออก
มาจากเตา เสียงนั้นกล่าวว่า ท่านเมฆแดงได้มาช่วย
เหลือในครั้งด้วย เสียงนั้นจบลงด้วยการหัวเราะ หึ หึ
ซึ่ง สามีภรรยา ตระกูล ไฟร์เบอร์ช จำได้ทันทีว่าเป็น เสียง
หัวเราะอันเป็นลักษณะเฉพาะของท่านเมฆแดง ซึ่งเขา
เคยได้ยินมาแล้วนั่นเอง นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา
ท่านเมฆแดงก็ได้ไปมาหาสู่กลุ่ม ๓ คนนี้บ่อยๆ จนกระทั่ง
ทั้งทั้ง ๓ คนได้แยกย้ายกันไป โดยตระกูลไฟร์เบอร์ชได้
กลับมายังประเทศอังกฤษตามเดิม

ต่อมาเมื่อสามีภรรยาตระกูลไฟร์เบอร์ชมาเยี่ยมดิฉัน
ครั้งแรก หลังจากกลับมาที่ประเทศอังกฤษแล้ว ท่าน
เมฆแดงได้มาสนทนากับตระกูลไฟร์เบอร์ชที่บ้านของดิฉัน
และเล่าให้ฟังถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในลัทเวีย โดยบรรยาย
ถึงเหตุการณ์ต่างๆ โดยละเอียด ซึ่งสามีภรรยาตระกูล
ไฟร์เบอร์ชก็รับรองว่าเป็นความจริงถูกต้องตรงตามนั้นทุก
ประการ

เสน่ห์ของวิญญาณศาสตร์

มีความจริงที่น่าสนใจอย่างหนึ่งในปรากฏการณ์หรือข้อเท็จจริงในทางวิญญาณศาสตร์ (Spiritualism) คือว่า บุคคลใดก็ตามที่เริ่มต้นเข้ามาทำการค้นคว้าในวงการนี้แล้ว และเมื่อได้ประสบเหตุการณ์บางอย่างเข้าแล้วก็มักจะอดไม่ได้ที่จะทำการค้นคว้าให้ลึกซึ้งออกไปอีก เท่าที่คิดค้นประสบมานั้น เรายังรู้เรื่องนี้มากขึ้นเพียงไร ก็จะเป็นเครื่องช่วยทำให้เราอยากรู้มากขึ้นไปอีกเพียงนั้น ผู้ที่มาหาคิดค้นเป็นจำนวนหลายสิบลาย ผู้ซึ่งครั้งแรกไม่รู้เรื่องราวอะไรเลยเกี่ยวกับการนี้ แต่แล้วก็ปรากฏว่าเขาได้อุทิศเวลาและชีวิตทั้งหมดมาศึกษาเรื่องนี้โดยเฉพาะ

ครูผู้เสียครอบครัวในคราวเกิดน้ำท่วม

ตัวอย่างของบุคคลประเภทนี้ได้แก่ครูใหญ่ของโรงเรียนใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นบุคคลที่แต่เดิมมาจิตใจไม่เชื่อในทางนี้เลย ครั้งแรกเขามาหาคิดค้นเมื่อ ๖ ปีมาแล้ว ระยะเวลา ๗ เดือนหลังจากที่เขาได้

ประสบความเสียใจอย่างหนัก คือภรรยาและบุตรชาย
 ของเขาชื่อโรเจอร์ ประสบอุบัติเหตุถึงแก่กรรมในคราว
 น้ำท่วมใหญ่ ในตอนนั้นเขาไม่รู้เรื่องราวอะไรเลยเกี่ยว
 กับวิทยาศาสตร์ นอนจากว่าเคยอ่านมาบ้างในหนังสือ-
 พิมพ์ และก็รู้สึกว่ามีจิตใจไม่เชื่อและตูดุกรื่องนี้มาก ถึง
 แม้ว่าจะในตอนที่เขามาหาตึ้นนั้น เขาจะพยายามปกปิด
 ความรู้สึกนี้ไว้ ด้วยความเป็นสุภาพบุรุษ ของเขาก็ตาม
 การที่เขาหา ตึ้นนั้น ส่วนมากก็มา ด้วย ความ อยาก
 อยากเห็นเสียมากกว่า และโดยเฉพาะส่วนใหญ่ก็เพราะ
 เพื่อนของเขาได้แนะนำให้เขามาที่นี้ อย่างไรก็ตามตึ้น
 ก็ได้พยายามทำดีที่สุด เริ่มด้วยการบรรยายอย่างละเอียด
 ถึงลักษณะของภรรยาและบุตรของเขา ผลเป็นอย่างไ
 ้ นั้นเราจะทราบได้จากการบรรยายของเขาเองดังต่อไปนี้

“ข้าพเจ้ารู้สึกอศักรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง ในเมื่อคุณ
 เอสเทลล์โรเบิร์ตส์ได้ บรรยาย ถึงรายการละเอียดนานา
 ประการในครอบครัวของเรา คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ได้
 กล่าวไว้ ได้รับข่าวมาจากอีกโลกหนึ่ง และได้พูดโดยใช้

สำนวนของเต็กหนุ่มด้วย ส่วนมากของรายการเหล่านั้นจะเป็นเรื่องซึ่งจะไม่มีผู้ใดภายนอกรู้เลย นอกจากภายในครอบครัวของเราเท่านั้น เช่น นาฬิกาเรือนหนึ่งที่โรเยอร์รักมาก ซึ่งเราได้ค้นหาพบในเศษสลักหักพังหลังจากที่น้ำลดแล้ว นอกจากนั้นก็มีบ้านที่ขาของโรเยอร์ และก็มีพื้นของโรเยอร์ ซึ่งบีนอยู่ซึ่งเคยทำให้เรามีความวิตกกังวลใจว่า เขาจะเล่นแตรแคลริเน็ตไม่ได้ นอกจากนั้นก็มีหีบของเล่นของเขา แล้วก็รูปถ่ายซึ่งข้าพเจ้าได้เก็บเอาไว้ไม่สามารถจะนำออกมาดูในที่เปิดเผย เพราะจะทำให้ตนเองคิดถึงเขามากขึ้นอีกจนทนไม่ได้ รายการละเอียดทั้งหมดนี้ ได้หลังไหลออกมาจากคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าเชื่อได้สนิทว่า ไม่สามารถจะเป็นคำบอกเล่าของใครได้อีก นอกจากของโรเยอร์บุตรชายของข้าพเจ้าเองเป็นแน่แท้

ครั้นแล้วคุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ก็กล่าวว่า “ภรรยาของคุณเอ๋ยถึงรอยชำรุดทางแก้มข้างซ้ายของเธอ” ทันใดนั้นเองข้าพเจ้าก็หวลนึกไปถึงความหวาดกลัวในขณะที่

ข้าพเจ้าเข้าไปในโรงเก็บศพ คือตอนนั้นข้าพเจ้าเกรงว่า
 ร่างของผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้าคงจะยับเยินจนดูไม่ได้ แต่
 แล้วเมื่อข้าพเจ้าไปเห็นศพเข้าจริง ก็เกิดความโล่งใจว่า
 มิได้เป็นเช่นนั้น นอกจากว่ามีรอยชำเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่
 ดวงตาข้างซ้ายของภรรยาข้าพเจ้าเท่านั้นเอง ซึ่งเรื่องนี้
 ก็เป็นการตรงกันกับที่คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ได้อ้างถึง

“หลังจากการทรงวิญญานครั้งนั้นแล้ว ข้าพเจ้า
 ก็พยายามหาหนังสือทุกฉบับเท่าที่จะหาได้ เกี่ยวกับ
 ปราภฏการณ์ทางจิตดังกล่าวนี้ และข้าพเจ้าก็ได้กลับไป
 ร่วมในการนั่งทรงวิญญาน อีกหลายต่อหลายครั้งด้วยกัน
 ซึ่งทุกครั้ง ข้าพเจ้าก็ได้รับความรู้มาเรื่อย ๆ และเป็น
 ประจักษ์พยานที่ไม่สามารถจะโต้แย้งได้ว่า บุคคลเรา
 นั้นสามารถจะมีชีวิตได้จริง แม้หลังจากที่กายเนื้อจะถึง
 ความแตกดับไปแล้ว บิดาของข้าพเจ้าก็ได้มาพบกับ
 ข้าพเจ้า เช่นเดียวกับบิดามารดาของแอรีสต์ผู้เป็นภรรยา
 ของข้าพเจ้า นอกจากนั้นก็ยังมีญาติและเพื่อนเก่า ๒ คน
 ซึ่งทุกคนก็ได้ให้ประจักษ์พยานให้ หลักฐาน อันแน่นอน
 ถึงความจริงดังกล่าวว่า คนเราตายไปแล้วไม่สูญ

การรักษาโรคกระดูกสันหลัง

ข้าพเจ้าเคยรู้ว่า คุณเอสเทลล์สามารถทำการรักษาโรคได้ผลด้วย จึงถามเธอว่าจะสามารถช่วยเพื่อนของข้าพเจ้าคนหนึ่งได้ไหม เพื่อนของข้าพเจ้าคนนั้นกระดูกสันหลังของเขาได้รับบาดเจ็บมาเมื่อ ๕ ปีมาแล้ว คุณเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ได้ตกลงทันที ทั้งๆ ที่บรรดานายแพทย์ทั้งหลายก็กล่าวว่า แผลครั้งนั้นไม่สามารถจะรักษาได้ และสหายของข้าพเจ้าซึ่งเป็นหญิงผู้หนึ่งต้องใส่เสื้อรัดกระดูกสันหลังไว้เสมอ (Spinal Jacket คือเสื้อซึ่งทำด้วยหนังและมีเหล็กอยู่ด้วย) ไปตลอดชีวิต คุณเอสเทลล์ได้ตกลงให้การรักษา และในระหว่าง ๖ เดือนแรกก็ยังไม่ปรากฏว่ามีอาการเปลี่ยนแปลงดีขึ้น แต่ครั้นแล้วโดยปัจจุบันทันด่วนก็เริ่มมีอาการดีขึ้นโดยลำดับ และหลังจากนั้นคนไข้คือเพื่อนหญิงของข้าพเจ้าก็มีอาการดีขึ้นเรื่อยๆ ต่อมาอีกไม่กี่อาทิตย์ อาการปวดทั้งหมดก็หายไป และต่อมาอีกไม่กี่เดือน อาการทุกอย่างของโรคก็หายไปหมด และคนไข้ก็มีอาการเป็นปกติดีตามเดิมอย่างไม่น่าเชื่อ

ข้าพเจ้าได้มานั่งร่วมเข้าทรงวิญญานกับคุณเอส-
 เทลล์ โรเบิร์ตส์ต่อไปอีกหลายครั้ง แต่ต่อมาก็มีข่าวแจ้ง
 มาจากท่านเมฆแดงว่า การที่เพื่อนของข้าพเจ้าหายโรค
 ใต้นั้นเป็นประจักษ์พยานอย่างที่ดีที่แสดงว่า การรักษาโรค
 ทางวิญญานสามารถกระทำได้อย่างไร ท่านเมฆแดงได้
 บอกว่า ข้าพเจ้าเองก็สามารถจะทำได้เช่นนั้นได้เหมือนกัน
 ถ้าหากข้าพเจ้าจะยอมอุทิศตัวให้แก่การนี้จริง ๆ ข้าพเจ้า
 เองยังไม่มีความสามารถพอ แต่ก็รู้สึกมีความภูมิใจ
 เป็นอันมากที่ได้ถูกท่านเมฆแดงเลือกให้ทำการเช่นนั้น
 ข้าพเจ้าจึงพยายามอย่างหนักที่จะศึกษาเรื่องนี้ และโดย
 การแนะนำของคุณเอสเทลล์ ก็ปรากฏว่าข้าพเจ้าได้ทำ
 การรักษาสำเร็จมาหลายรายเหมือนกัน โดยใช้อำนาจ
 ในทางจิตรักษาตั้งกล่าวมาแล้ว

เป็นอันว่าบัดนี้ข้าพเจ้าก็ได้มีความเข้าใจอันถูกต้อง
 เป็นอันดี หลังจากที่ข้าพเจ้าได้รับความวิปโยคจากการ
 สูญเสียภรรยาและบุตรของข้าพเจ้าไป ชีวิตของข้าพเจ้า
 ก็ได้เริ่มเดินทางที่ถูกต้องใหม่ เพราะข้าพเจ้าได้รู้จักว่า

คนเราก้เกิดมาในโลกนี้ ควรจะมีความมุ่งหมายในการดำเนินชีวิตเป็นประการใด (The true meaning of earthly existence) อันที่จริงก็ควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะมีหลักความจริงอยู่ว่า คนเราคิดเช่นไรในใจ เขาก็จะต้องเป็นเช่นนั้น (as he thinketh in his heart, so is he)

พระมหาโมคคัลลานะ

ตัวอย่างที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่งคือ มิตรภาพระหว่างเซอร์ จอห์น มาร์แชล กับมาควิส เคอร์ซง แห่งเคดเดิลสตัน (Curzon of Kedleston) ผู้ล่วงลับไปแล้ว เซอร์จอห์นเป็นนักปราชญ์ที่มีชื่อเสียงมากเกี่ยวกับเรื่องโบราณวัตถุของอินเดีย ครั้งหนึ่งท่านเคยเป็นผู้อำนวยการใหญ่ทางโบราณคดีในอินเดีย ส่วนท่านลอร์ดเคอร์ซงเป็นอุปราชของอินเดีย ทั้งสองคนมีความรักในวิชาประวัติศาสตร์และโบราณคดีพอๆ กัน จึงทำให้สนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว และได้เป็นมิตรติดต่อกันมาเป็นเวลานาน จนกระทั่งท่านเคอร์ซงได้ถึงแก่กรรมไปก่อนใน

ปี ๑๙๒๕ และได้มาทำการติดต่อกับเพื่อนเก่าของท่านอีก
ครั้งหนึ่งหลังจากนั้นอีก ๓๐ ปี

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๔ ท่านเซอร์จอห์น ได้มาหา
ข้าพเจ้าเป็นครั้งแรกและก็เป็นครั้งเดียวเท่านั้น เนื่องจาก
ท่านเป็นคนที่ชรามากแล้ว ไม่สามารถจะลุกไปไหน
มาไหนได้ตามปกติเหมือนเมื่อก่อน และนับตั้งแต่นั้นมา
บุตรสาวของท่าน คือมาร์กาเร็ต ก็ได้มาหาข้าพเจ้าแทน
โดยนำข่าวคราวจากท่านเคอร์ซง มิตรเก่าของเซอร์-
จอห์นไปบอกให้บิดาของเธอทราบ การที่เซอร์จอห์นมา
หาข้าพเจ้าครั้งเดียวและเป็นครั้งแรกนั้น ความจริงก็มี
เรื่องที่น่าตื่นเต้นอยู่เหมือนกัน เรื่องเป็นดังนี้ คือในการ
เข้าทรงวิญญาณครั้งแรกนั้น เหตุการณ์ก็เป็นไปอย่าง
ปกติ จนกระทั่งดิฉันได้เอ่ยชื่อท่านเคอร์ซงแห่งเคคเคิล
สตันเข้า ทันใดนั้นท่านเซอร์จอห์นก็ตกตะลึงตาค้าง

“เขากล่าวว่า อย่างไรนะ” เซอร์จอห์นถาม

“ท่านเคอร์ซงถามว่า ท่านยังจำข้างหิน ๒ ตัว
ได้ไหม?”

“จำได้ซีครับ ผมต้องจำได้อย่างแน่นอน”

เรื่องข้างหินนี้ ทำให้ท่านเซอร์จอห์นตระหนักได้
ตัวอย่างไม่ต้องสงสัยว่า ท่านกำลังติดต่อกับเพื่อนเก่าของ
ท่านอย่างจริงจัง ทั้งนี้เพราะเนื่องจากท่านเคอร์ซอง
แล้วก็ไม่มีใครอื่นรู้เรื่องราวอันเกิดขึ้นเฉพาะท่าน ๒ คน
เท่านั้น ท่านเซอร์จอห์นได้อธิบายให้จินันทราบทั่ว
ท่านกับท่านเคอร์ซองนี้ เมื่อ ๕๐ ปีมาแล้ว สมัยอยู่ใน
อินเดีย ได้พบเศษหินที่กระจัดกระจายมีเค้าว่าจะเป็นรูป
ข้างหินอยู่ จึงได้นำเอาเศษนั้นมาช่วยกันประติดประต่อ
เพื่อให้เป็นรูปหินขึ้น เศษหินนี้ ท่านได้ขุดพบที่บ่อม
เกลซี อันที่จริงเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องเล็กน้อยเสียเกิน แต่
นั้นแหละก็เป็นเครื่องแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า ท่าน
เคอร์ซองผู้ล่วงลับไปแล้ว ได้มาติดต่อกับเพื่อนเก่าของ
ท่าน คือเซอร์จอห์นจริงๆ เพราะไม่เช่นนั้นจะมีใครอื่น
ที่จะจำเหตุการณ์เก่าแก่ที่ล่วงลับไปนานแล้ว และเป็น
เหตุการณ์ที่เล็กน้อยถึงขนาดนี้ได้

นับตั้งแต่นั้นมา ท่านลอร์ดเคอร์ซอว์ ก็มาติดต่อกับมาร์กาเร็ต มาร์แชล ซึ่งเป็นบุตรสาวของท่านเซอร์จอห์นอยู่บ่อยครั้ง เมื่อประมาณ ๑ ปีมานี้เอง มาร์กาเร็ตบุตรสาวของท่านเซอร์จอห์น ได้นำข่าวสารจากท่านเมฆแดงไปบอกบิดาของเธอ ท่านเมฆแดงได้บอกว่าท่านอยากบอกให้บิดาของเธอรู้ว่า ท่านเมฆแดงเองได้ไปที่บ้านของบิดาเธอบ่อย ๆ และคุ้นเคยดีว่าในบ้านของบิดาเธอ นั้นมีข้าวของอะไรอยู่ที่ไหนบ้าง เพื่อเป็นการพิสูจน์คำพูด ท่านเมฆแดงได้เอ่ยถึงรูปปั้นเล็ก ๆ แปลกประหลาดรูปหนึ่งในห้องของเซอร์จอห์น ที่มีรอยจารึกไว้ที่ฐานของรูปนั้น ความจริงมาร์กาเร็ตรู้จักรูปปั้นนั้นดี แต่ก็รู้สึกสงสัยในเมื่อท่านเมฆแดงได้กล่าวถึงรอยจารึกซึ่งมาร์กาเร็ตเอง เท่าที่รู้จักคิดว่าไม่มีรอยจารึกที่ไหนเลย เมื่อมาร์กาเร็ตกลับบ้านจึงรีบไปพิสูจน์ดูโดยเร็ว และก็ปรากฏว่ามีรอยจารึกที่ฐานดังที่ท่านเมฆแดงกล่าวไว้จริงๆ เพียงแต่ว่าเธอต้องพิจารณาโดยละเอียดกว่าเดิมเท่านั้น จึงจะเห็นได้ แต่เดิมนั้นเธอไม่ได้สังเกต จึงไม่ทราบว่ามีอยู่

สิ่งที่น่าอัศจรรย์อีกอันหนึ่งก็คือ ก่อนหน้า^๕นี้ ๒ ปี ท่านเมฆแดงได้ทำให้มาร์กาเร็ตและข้าพเจ้าได้รับความอัศจรรย์งงวยมาก โดยท่านได้กล่าวถึงเทพผู้มีศักดิ์สูงมาก (A highly evolved spirit being) องค์หนึ่ง ผู้ซึ่งได้ช่วยเหลือท่านเซอร์จอห์น และผู้ซึ่งท่านเมฆแดงได้เคยติดต่อกันมาก่อน เมื่อหลายปีมาแล้วในอินเดีย หลายต่อหลายครั้ง ที่ท่านเมฆแดงสกดชื่อของเทพผู้มีศักดิ์สูงองค์นี้ให้ฟัง แต่ด้วยเหตุใดก็ไม่ทราบ ดิฉันไม่สามารถจะจำชื่อ^๕นี้ได้สักที คงจำได้แต่อักษร ๖ ตัวแรกคือคำว่า “มหาโม” (MAHAMO) เท่านั้นเอง ส่วนอักษร ๖ ตัวที่เหลือนั้น แม้ดิฉันจะพยายามจำเท่าไรก็ไม่สามารถจะจำได้ แต่สำหรับท่านเซอร์จอห์นแล้ว เพียงแต่ “มหาโม” ๖ ตัวนี้ก็เป็นที่แจ่มแจ้งสำหรับท่าน ท่านเซอร์จอห์นบอกว่า ท่านจำได้ดีว่าเป็นชื่อของอัครสาวกองค์หนึ่งของพระพุทธเจ้า ซึ่งมีอยู่ ๒ องค์ด้วยกัน ท่านเซอร์จอห์นบอกมาร์กาเร็ตว่า ครั้งหนึ่งท่านได้ไปทำการบูรณะเนินดินแห่งหนึ่ง ซึ่งมีอัฐิธาตุของพระพุทธเจ้า

และของพระอัครสาวกชื่อมหาโมคคัลลานะและสารีบุตร
 ผั่งอยู่ภายใต้ ท่านได้พยายามบูรณะสถานที่นี้ด้วยความ
 เอาใจใส่ และได้เสียเวลาไปเป็นอันมาก เพราะท่านได้
 พยายามอย่างประณีตบรรจง อย่างยิ่งที่จะบูรณะขึ้น มาให้
 อยู่ในสภาพดีตามเดิม และในระหว่างนั้น ท่านเชื่อว่า
 ท่านมหาโมคคัลลานะนี้คงจะได้สังเกตเห็นความพยายาม
 อันเป็นกศลของท่านเหมือนกัน^๑ อันนี้เป็นตัวอย่างที่น่า
 สนใจอย่างยิ่ง ซึ่งแสดงว่าเวลาและสถานที่นั้นไม่ม
 ความหมายเลยสำหรับผู้^๑ที่^๑ละ^๑ทิ้ง^๑กาย^๑เนื้อ^๑พ้น^๑จาก^๑โลก^๑นี้
 ไปแล้ว (It is a significant example of the insignificance
 of time and distance to those who have passed beyond
 death)

ท่านเซอร์จอห์น มีความสนใจอย่างลึกซึ้งต่อ
 หลักฐานหลายอย่างที่ได้รับจากท่านแมมแดง ซึ่งแสดง

^๑ หมายเหตุ:— ตามหลักพระพุทธศาสนาถือว่า ผู้ที่เป็นพระ-
 อรหันต์และปรินิพพานไปแล้วย่อมไม่มีตัวตนปรากฏ ไม่ว่าในที่ไหนๆและ
 เวลาใด เข้าใจว่าอันนี้คงจะมีการเข้าใจผิดอะไรกันสักอย่าง—ผู้แปล

ว่าบุคคลเหล่านั้นแม้ว่าจะละทิ้งกายเนื้อไปแล้วก็ยังมีชีวิต
อยู่อย่างแท้จริงหาได้สูญไปไม่ ท่านได้รับเราให้ข้าพเจ้า
บันทึกตัวอย่างเหล่านั้นลงให้ได้ในหนังสือเล่มนี้ บัดนี้
เซอร์จอห์นเองก็ได้ละจากโลกนี้ไปแล้วเช่นเดียวกัน แต่
มาร์กาเร็ตผู้เป็นบุตรสาวยังคงมาหาดิฉันอยู่บ่อยๆ พร้อม
กันนั้นก็ได้รับข่าวจากบิดาของเธอเอง ซึ่งเป็นเครื่อง
แสดงให้เธอเห็นว่า บิดาของเธอแม้จะล่วงลับไปแล้วก็ยัง
มีชีวิตอยู่เช่นเดิมนั่นเอง.

พอพิธีเริ่มต้นก็ปรากฏว่า แตรทรมเปต (ซึ่งมีไว้สำหรับใช้ในการทรงวิญญาณ ไม่ใช่สำหรับเป่าเป็นเพลงดนตรี) นั้นมีการเคลื่อนไหวอย่างเห็นได้ชัด คือ โจรไปรอบ ๆ ผู้ที่นั่งเป็นวงกลมอยู่ทุกคน แต่ละคนโน้นบ้าง คนนี้บ้าง เป็นลำดับไป ต่อจากนั้นก็มีการสนทนาอย่างสนุกสนาน ดำเนินไปเป็นเวลาหลายนาที ระหว่างสมาชิกของเรา คนหนึ่งกับโอปปาทิกะผู้เป็นญาติมิตรของตน ต่อจากนั้นก็ แตรทรมเปต ก็มาหยุดอยู่ที่กลางวงหนึ่งอยู่ ซึ่งเราจะสังเกตได้จากสีเรืองแสงที่ทาไว้ปรากฏลุกโพลงอยู่ในความมืด ต่อจากนั้นก็มีความเงียบ ทุกคนก็รอสิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปด้วยหัวใจเต้นระทึก เพราะทุกคนก็รู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นแต่เพียงการเริ่มแรกของสิ่งสำคัญ ที่จะเกิดขึ้นมาในเย็นวันนั้นเท่านั้นเอง

ทันใดนั้นก็ไม่มีใครคนหนึ่งอุทานขึ้นว่า “แน่ะดูซิ เอ็คโทพลาสซึม (Ectoplasm) บังเกิดขึ้นแล้ว” (เอ็คโทพลาสซึมนี้ ว่ากันว่าเป็นรัศมีที่ออกมาจากตัวคนทรงเวลาเข้าทรง และเป็นสัญลักษณ์ว่าจะมีวิญญาณ

จากโลกอื่นมาปรากฏตัวให้เห็น) ทันใดนั้นสายตาทุกคู่ก็หันไปทางปุยเมฆที่กำลังก่อตัวให้เห็นชัดขึ้นอย่างช้าๆ และใหญ่ขึ้นเป็นลำดับ ในขณะที่เดียวกัน เมฆเอ็คโทพลาสซึมนั้นก็หมุนเวียนไป และค่อยๆ มีแสงสุกสว่างขึ้นทุกที

“ดูซิ มีดวงหน้าปรากฏในเอ็คโทพลาสซึมนั้นด้วย” เสียงของผู้หนึ่งคนหนึ่งร้องออกมา “มีใครจำหน้านั้นได้ไหม”

“ใช่แล้ว เป็นหน้าของโดแนล นั่นเอง” มารดาของโดแนลซึ่งอยู่ร่วมวงกับเรากล่าวขึ้น “เขาเคยเป็นหมอเมื่อเขาอยู่ในโลกมนุษย์ บางทีเขาอาจจะไปร่วมวงรักษาโรคกับท่านเมฆแดงแล้วก็ได้ในบัดนี้”

อย่างไรก็ตาม ดวงหน้านั้นค่อยๆ จางหายไปในเวลาต่อมาไม่ช้า

ทันใดนั้นแตรทรมเปต เริ่มเคลื่อนที่อย่างมีชีวิตชีวาขึ้นมาใหม่ ฟุ้งวนเวียนไปมารอบห้องอย่างรวดเร็ว โดยมีแผ่นเรืองแสงสองแผ่นลอยติดตามไปด้วย และก็

เป็นครั้งแรกที่ในตอนเย็นวันนั้นที่ได้ยิน ท่านเมฆแดง
กล่าวขึ้น

“จงเอาไฟฉายมาให้ฉันหน่อยซิ” เสียงท่าน
เมฆแดงกล่าวขึ้น “ยื่นมันออกมาข้างหน้า เพื่อว่าฉัน
จะได้หยิบเอามาได้”

ไฟฉายที่ท่านเมฆแดงกล่าวนั้นก็ เป็นไฟฉายติด
กระเป่าธรรมดานั่นเอง แต่มีผ้าสีแดงบุไว้ข้างหน้าเพื่อ
กดแสงให้มัวลงบ้าง บางครั้งดิฉันก็ใช้ในระหว่างการ
ดำเนินพิธีทรงวิญญาณ ไอริส บุตรสาวของดิฉันได้
เอื้อมมือไปหยิบมันขึ้นมา แล้วก็ยื่นออกไปสู่ปลายแขน
ของเธอ ในขณะที่ต่อมาก็ปรากฏว่า ไฟฉายนั้นลอยอยู่
เหนือศีรษะของทุกคนที่นั่งรวมวงพิธอยู่นั้น โดยมีการ
ปิด ๆ เปิด ๆ อยู่ คล้าย ๆ กับจะลองดูว่าจะใช้ได้
หรือไม่ ต่อจากนั้นก็เปิดค้างอยู่ แล้วก็ค่อย ๆ เคลื่อน
ไปมาจนกระทั่งไปหยุดอยู่ที่เมฆเอ็กโทพลาสซึม ล่อง
ลอยอยู่กลางอากาศ และก็ส่งแสงสีแดงน้อย ๆ นั้นไป
ตรงกลางปุยเมฆซึ่งเป็นททหนาที่บที่สุด ทันใดนั้นก็

มีดวงหน้าปรากฏขึ้น แต่ไม่ใช่ดวงหน้าเดิม คราวนี้
เป็นดวงหน้าที่แสดงถึงความเข้มแข็ง คือเป็นดวงหน้า
ของท่านเมฆแดงปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนเป็นเวลา
ประมาณ ๑๕ วินาที ครั้นแล้วก็ค่อยๆ หายไปเช่นเดียวกับ
ดวงหน้าเดิม ต่อจากนั้นไฟฉายสีแดงก็ดับลงอีกครั้ง
หนึ่ง ห้องนั้นก็อยู่ในความมืดสนิท ยกเว้นแต่สีเรืองแสง
ซึ่งเราจะเห็นได้จากเตา และแผ่นเรืองแสงที่ลอยตาม
เตานั้นไปมาเรื่อยๆ อยู่ระหว่างพื้นห้องและเพดานตลอด
เวลา

แต่เรื่องต่อไปยังมีอีก คือต่อจากนี้ท่านเมฆแดง
ไม่ได้ใช้เตาหม้อเปต แต่ได้ใช้เสียงพูดของท่านเอง
โดยตรง ท่านกล่าวว่า “วันนี้ฉันมีอะไรมาฝากทุกคน”
ครั้นแล้วต่อมาเป็นเวลา ๒ นาที ท่านก็ให้ของขวัญเป็น
มณีต่างชนิดแก่ผู้มาร่วมวงอยู่ทุกคน ซึ่งมีขนาดตั้งแต่
พลอยเล็ก ๆ ที่มีสีแวววาวไปจนกระทั่งถึงแผ่นหิน
จำพวกโมราและพลอยสีดำสนิท ซึ่งเจียรนัยไว้อย่าง
เรียบร้อยเป็นรูปหกเหลี่ยม มีขนาดยาวถึง ๑ นิ้ว ๒ หุน
ของขวัญดังกล่าวนี้เรียกว่าของขวัญจากโลกทิพย์ (apports)

ผู้ที่ได้รับของขวัญนี้ ต่างพากันหวงแหนว่าเป็นของมีค่าอย่างยิ่ง และเก็บไว้เพื่อเป็นเครื่องระลึกถึงโอกาสพิเศษที่เขาได้มาร่วมประชุมซึ่งจะมีนาน ๆ ครั้ง ๒-๓ ปี

ต่อมาหลังจากนี้ ที่บ้านของท่านเมฆแดงเอง ท่านได้ปรากฏตัวให้เห็นอีกครั้งหนึ่งในที่เฉาะหน้าของบุคคลประมาณ ๒๐ คน ด้วยกัน ครั้นนั้นเมื่อพิธีเริ่มต้นนั้น ดิฉันได้เข้าไปอยู่ในตู้ไม้เล็ก ซึ่งตั้งอยู่บนยกพื้นสูงประมาณ ๒-๓ นิ้ว และมีม่านปิดอยู่หน้าตู้นั้น ดิฉันได้นำเอาไฟฉายที่มีผ้าสีแดงคลุมกระบอกเข้าไปในตู้ไม้ นั้นด้วย และในเมื่อดิฉันเข้าไปแล้ว ดวงไฟในห้องทรงวิญญาณก็ดับลง ต่อจากนั้นไม่นานท่านเมฆแดงก็ได้เข้าทรงดิฉันโดยให้ดิฉันเข้าสมาธิจนกระทั่งลึก และทุกคนก็ได้ยินเสียงท่านพูดโดยมีน้ำเสียงอันเป็นลักษณะพิเศษของท่านเอง รายการละเอียดของการเข้าทรงนี้ ดิฉันขอขอบคุณมิสเตอร์ มอร์ริส บาร์บานเนล ผู้ได้เข้าร่วมประชุมด้วย ซึ่งได้เขียนรายงานไว้ในหนังสือ ไชคิกนิวิสต์ (Psychic News) ดิฉันได้คัดลอกมาดังต่อไปนี้

ของขวัญจากโลกทิพย์

ข้าพเจ้า (หมายถึง มอริส บาร์บานเนล) ได้ของขวัญจากโลกทิพย์อย่างหนึ่งเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว คนอื่น ๆ อีกประมาณ ๒๐ คนก็ได้รับของขวัญอย่างนี้เช่นเดียวกัน

บุคคลที่ไม่คุ้นเคยในเรื่องการทรงวิญญาณ คงจะอ่านข้อความนี้พร้อมกับขี้มบ้างเป็นธรรมดา แต่ว่าอย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่ของขวัญครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้รับ

เมื่อ ๒-๓ ปีมาแล้ว ได้มีการทรงวิญญาณโดยได้ยินเสียงพูดโดยตรงจากโอปปาติกะ ท่านเมฆแดงได้ให้สัญญากับข้าพเจ้าว่า จะนำเอาของขวัญมาให้ชิ้นหนึ่ง และเมื่ออาทิตย์ที่แล้วท่านก็ได้ ทำตามสัญญาของท่านที่วิมเบิลดัน เซนเตอร์

ครั้งนั้นนอกจากจะเป็นครั้งพิเศษอยู่ที่เดียว คือท่านเมฆแดงได้จัดให้มีการเข้าทรงวิญญาณขึ้นเอง ปีละครั้ง เพื่อประโยชน์แก่บุคคลที่มีความสัมพันธ์กับท่านอย่างใกล้ชิด เป็นทำนองเชิญสมาชิกภายในมาประชุมกัน หรือจะเรียกว่าเป็น ปาร์ตี้ น้อย ๆ ก็ได้

ก่อนหน้า^๕ ท่านเมฆแดงได้ขอให้นำเอาแผ่น
เรื่องแสง ๒ แผ่น และไฟฉายที่มีผ้าหุ้มสีแดงเข้ามาไว้ใน
ห้องทรงวิญญาณด้วย ดังนั้นก็เป็นที่ยูกัน^๕ในระหว่างพวก
เราว่า ท่านกำลังจะมาปรากฏกายให้พวกเราเห็น

การทรงวิญญาณในเย็นวันนั้น มีการหยอกล้อ
และการหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน ไม่ได้มีบรรยากาศ
ที่เศร้าสลดและแปลกประหลาดดังที่ผู้ไม่คุ้นเคยมักจะคิด
อยู่เลยที่เดียว ท่านเมฆแดงได้แนะนำพวกเราให้สนทนา
กันอย่างสนุกสนานว่าเรียงเสมอ ท่านบอกว่า การที่มี
สภาวะทางอารมณ์ถึงเครียดจะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างไม่เกิด
ผลที่เดียว ข้อความนี้ท่านพูดโดยผ่านผู้ทรงวิญญาณซึ่ง
อยู่ในภาวะเข้าสมาธิ ซึ่งในตอนนั้นผู้ทรงวิญญาณได้นั่ง
อยู่ในตู้ที่เราได้ร่วมมือกันจัดให้มีขึ้นอย่างรีบด่วน ตู้^๕
ประกอบขึ้นด้วยไม้ ๔ ชั้น มีผ้าคาดไว้ข้างหน้า สูง
ประมาณ ๕ ฟุต เป็นตู้ซึ่งลูกสาวของคุณเอสเทลล์เรียก
อย่างล้อ ๆ ว่า บ้านตุ๊กตา

ผู้ที่อยู่ในที่นั้นขอร้องให้ข้าพเจ้าตรวจดูไม้เป็นอย่างดี
 ถัดวัน และตลอดจนถึงห้องนั้นโดยรอบด้วย เพื่อว่า
 จะได้ไม่มีความข้องใจหรือความสงสัยใด ๆ อันจะเกิดขึ้น
 ในภายหลัง

ไม่นานนักการปรากฏตัวของวิญญาณก็เริ่มต้น
 ขึ้น แผ่นเรืองแสง ๒ แผ่นได้ถูกยกให้ลอยขึ้นไปจาก
 พนโดยมอซงเรามองไม่เห็นตัว แล้วในไม่ช้าเราก็เห็น
 ดวงหน้าของบุคคลลอยอยู่ท่ามกลางแผ่นเรืองแสงนั้น
 เป็นดวงหน้าของท่านเมฆแดงนั่นเอง

“นี่แน่ะ จอห์น” เสียงท่านเมฆแดงกล่าวขึ้นโดย
 หมายถึงชื่อของข้าพเจ้าเอง ซึ่งท่านชอบเรียกข้าพเจ้าว่า
 จอห์น “ลุกมาข้างหน้าซิ” ข้าพเจ้าจึงลุกมาจากที่นั่ง
 และยืนอยู่ห่างจากประตูตู้ตั้งกล่าวนั้น ประมาณ ๓ หรือ
 ๔ นิ้ว

“ยื่นมือออกมาซิ” เสียงท่านเมฆแดงกล่าวขึ้น
 เมื่อข้าพเจ้ายื่นมือออกไป ก็มีมือของผู้ชายมือหนึ่ง รับรอง
 ได้ว่า ไม่ใช่มือผู้หญิงอย่างคุณเอสเทลล์แน่นอนมาจับมือ
 ข้าพเจ้าไว้

“ลองจับผมของเราซิ” มีเสียงท่านเมฆแดงบอกออกมาอีก ข้าพเจ้าลองจับดู รู้สึกว่าเป็นผมที่มีเส้นยาวและนุ่มคล้ายไหม และยาวลงมา ดูเหมือนว่าจะคลุมไหล่ได้เลยทีเดียว นี่เป็นเรื่องแปลกประหลาดมาก เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ผมของคุณเอสเทลล์นั้นกรอบเหมือนเส้นลวดและมีรอยย่น ไม่ตรงเช่นนี้เลย

ในขณะนั้น ข้าพเจ้ายืนอยู่ใกล้กับวิญญาณที่ปรากฏตัวของท่านเมฆแดงมาก และสามารถเห็นเคราที่ปรากฏอยู่บนคางหน้ารูปไข่ของท่าน ในเมื่อข้าพเจ้าบอกท่านถึงความจริงข้อนี้ ท่านเมฆแดงจึงให้ข้าพเจ้าคลำคางหน้านั้นด้วย เมื่อข้าพเจ้าคลำดูก็รู้สึกว่าเป็นเคราสั้นๆ อ่อนและมีลักษณะเหมือนดั่งเส้นไหม

ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “รู้สึกว่เส้นนี้อ่อนนุ่มมาก” ต่อจากนั้นอีกคนหนึ่ง ในบรรดาผู้ที่มาเข้าทรงอยู่ด้วยก็ได้มีโอกาสคลำเคราและผมของท่านเมฆแดงด้วยเหมือนกัน ผู้นี้คือ มิสซิส คอนสแตน เทลลอร์ ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “นี่ไม่ใช่เล่นทีเดียวนะ เรามาถึงขนาดคลำหนวดและ

เคราะห์ของท่านผู้มีเกียรติขนาดนี้” ท่านเมฆแดงก็หัวเราะ
 อย่างน้อยเป็นเวลา ๖ ครั้งที่ข้าพเจ้าลุกขึ้นและยืน
 อยู่ใกล้ๆ กับร่างที่มาปรากฏจากโลกทิพย์ของท่านเมฆแดง
 เป็นเวลาประมาณ ๒ ครั้งที่ท่านเมฆแดงได้พยายามจะให้
 ข้าพเจ้าเห็นท่านได้อย่างถนัดชัดเจน จึงให้ดวงไฟฉาย
 สีแดงจับอยู่บนดวงหน้าของท่านอย่างชัดเจน ซึ่งเรา
 เห็นชัดว่าเป็นดวงหน้าที่มีลักษณะสวยงาม มีดวงตา
 แวววาวซึ่งมีอำนาจโน้มน้าวจิตใจของผู้เห็นได้อย่างลึกซึ้ง
 ข้าพเจ้าสามารถจะมองเห็นปุยมะฆ คือเอ็คโทพลาสซิม
 ลอยอยู่ตรงหน้าล้อมร่างกายของท่านโดยตลอด ข้าพเจ้า
 รู้สึกว่าความสูงของท่านนั้นจะมากกว่าความสูงของคุณ
 เอสเทลล์ผู้เป็นคนทรงหลายนิ้วทีเดียว

เรื่องนี้เป็นปาฏิหาริย์ที่น่าอัศจรรย์จริงๆ คนที่
 ตายไปแล้วมาปรากฏตัวให้เห็นและจับต้องได้ สามารถ
 เคลื่อนไหวได้ และสามารถพูดติดต่อกันได้ มีชีวิต
 และความคิดอ่านเหมือนกับผู้ที่ยังไม่ตายทุกประการ
 เป็นแต่ว่าเสียงที่ออกมาจากริมฝีปากที่เคลื่อนไหวไป

มาของท่านนั้นรู้สึกว่าจะค่อยไปสักเล็กน้อย แต่ก็ไม่มีข้อสงสัย เป็นเสียงของท่านเมฆแดงอย่างแน่นอน เพราะว่าข้าพเจ้าเคยได้ยินเสียงน้อยๆ โดยผ่านทางคนทรงคือคุณเอสเทลต์ โรเบิร์ตส์ ซึ่งเข้าสมาธิอย่างลึก และบางครั้งก็ผ่านทางแดร ซึ่งมีไว้สำหรับการเข้าทรงวิญญาณชนิดที่ต้องการจะให้ได้ยินเสียงโดยตรงจากผู้ที่อยู่ในโลกโอปโปติกะ

จากนั้นท่านเมฆแดงก็ได้เชิญให้ผู้ร่วมเข้าทรงวิญญาณอยู่ด้วยนั้นเดินแถวผ่านไปยังตู้ เพื่อว่าทุกคนจะได้เห็นดวงหน้าของท่านโดยถนัด ท่านได้บังคับให้แผ่นเรืองแสง ๒ แผ่นนั้นอยู่หนึ่งๆ เป็นเวลาเกือบ ๒ นาที ในขณะที่ผู้ร่วมเข้าพิธีการทรงวิญญาณนั้นเดินแถวผ่านไปเพื่อจะดูหน้าท่านให้เห็นชัดเจน ต่อมาไม่ช้าเราก็ได้เห็นปรากฏการณ์อันประหลาดอย่างหนึ่ง คือม่านที่คลุมตู้อยู่นั้น ค่อยๆ แหวกออกจากกันอย่างช้าๆ และที่ปลายม่านด้านหนึ่งเราก็ได้เห็นร่างของวิญญาณ ปรากฏตัวให้เห็นอีกร่างหนึ่ง โดยร่างนี้ถือไฟฉายสีแดงไว้ด้วย และ

ฉายไปยังอีกร่างหนึ่ง ซึ่งมาปรากฏตัวให้เห็นเหมือนกัน
ร่างนี้เป็นร่างที่ชาวโพลนที่เดียว สำหรับข้าพเจ้าเองรู้สึก
ว่าภาพที่มาครั้งหลังนี้ ดูเหมือนจะกำลังอยู่ในอิริยาบ
ถนั่ง สิ่งที่น่าสังเกตและน่าตื่นใจเป็นอย่างยิ่งในครั้งนี้ ก็
คือว่าที่ตรงกลางหน้าผากของภาพที่มาปรากฏให้เห็นขึ้น
ใหม่นั้น ปรากฏว่ามีอัญมณีหรือจะเรียกว่าเพชรก็ได้
สุกส่องแสงแวววาวเป็นประกายระยิบระยับตลอดเวลา

หลังจากนั้นก็มาถึงรายการของขวัญที่ได้มาจาก
โลกของวิญญาณ ซึ่งของขวัญนั้นเราสามารถจะเห็นได้
โดยอาศัยสีเรืองแสงที่เราทาไว้บนแตร และในขณะนั้น
แตรก็กำลังเคลื่อนไหวไปมาอยู่ตลอดเวลา และเกาะพื้น
อยู่คว้าย และเรายังได้ยินเสียงก๊อ๊กก๊อ๊กกรอบแตรอยู่
ภายในแตรนั้น แล้วก็มีเสียงพูดว่า “อันนี้เป็นของขวัญ
สำหรับจอห์น ยืนมือของเจ้าออกมา ราเชล (Rachel)
เป็นเสียงของท่านแมมแดงพูดขึ้นโดยหมายถึง คอนสแตน
เทรลอร์ (Constance Treloar) คำว่าราเชลนั้น เป็นชื่อ
ที่ท่านแมมแดงเรียกคุณคอนสแตน เทรลอร์นั้น

เมื่อคุณคอนสแตน เทลเลอร์ ยื่นมือออกไป ก็ปรากฏว่า ของขวัญนั้นหล่นมาในมือทันที เธอยื่นมือมาให้ข้าพเจ้าคลำดูก็รู้สึกว่าเป็นอัญมณีชนิดใดชนิดหนึ่ง ปรากฏการณ์เช่น^{นี้} ได้เกิดขึ้นหลายครั้งหลายหน จนกระทั่งทุกคนที่อยู่ในห้องทรงวิญญานนั้น ได้รับของขวัญโดยทั่วกันจากท่านเมฆแดงในทำนองเดียวกันคือ ครั้งแรกจะมีเสียงแตรเคาะลงบนพื้นดังโปกๆ ต่อมาก็มียังเสียงกรอบแกรบ

ข้าพเจ้าได้ถามท่านเมฆแดงว่า “ของขวัญเหล่านี้มาจากไหนกันเล่าครับ”

ท่านเมฆแดงได้หัวเราะแล้วก็ตอบว่า “มาจากที่ไหนๆ ก็ได้ทั้งนั้น”

ท่านเมฆแดงได้กล่าวว่า โอปปาดิกะผู้รักษาธรรมชาติ (Nature Spirits) ได้ช่วยกันกับท่านทำของขวัญ^{นี้} มีข้อที่ลำบากอยู่อย่างหนึ่งก็คือว่า เมื่อวิญญานเหล่านี้ช่วยทำของขวัญ^{นี้} แล้ว มักจะไม่ใคร่อยากให้แก่ผู้อื่นนัก ต้องใช้คำอ่อนหวานประเล้าประโลมอยู่เหมือนกันจึงจะยอมให้มา

ตลอดเวลาที่มีการให้ของขวัญกันนี้ ท่านเมฆแดง ก็พุดจาหยอกล้อผู้อื่นอยู่ตลอดเวลาด้วยน้ำเสียงและท่าทาง ที่รื่นเริงแจ่มใส

เมื่อจบรายการก็เปิดไฟในห้องนั้นขึ้น ปรากฏว่า ดอกไม้ซึ่งมีผู้วางไว้บนหลังตู้และอยู่ข้างหน้าเรานั้นกระจัดกระจายอยู่รอบตัว บางดอกก็มาตกอยู่บนตักของผู้ที่เข้าประชุม สำหรับที่ตักของข้าพเจ้านั้น ก็มีช่อดอกไม้เล็กๆ คือช่อดอกไวโอลิตวางอยู่ด้วย

เราได้ตรวจดูของขวัญที่เราได้รับด้วยความชื่นชม สำหรับข้าพเจ้าได้รับหินเขียวหนุมาน (Amethyst) ซึ่งจาร์นัยไว้อย่างสวยงามมาก บางคนก็ได้เป็นพลอยสีนิล (Sapphires) บางคนก็ได้เป็นพลอยสีเขียวอ่อน (Aquamarines) บางคนก็ได้เป็นกางเขนเล็กๆ ซึ่งข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่ามีตัวอักษรจารึกไว้ด้วยว่า ทำด้วยเงินอย่างดี คือเงินเกือบบริสุทธิ์ บางคนก็ได้ของขวัญเป็นสังคัมคัสติชจากประเทศตะวันออก (Eastern charm)

จากปรากฏการณ์ดังกล่าวมา ข้าพเจ้าขอให้แง่คิด
ว่า เมื่อเราสามารถได้รับของขวัญที่บุคคลตายไปแล้วนำ
มาให้เราได้เช่นนี้ เรื่องปาฏิหาริย์ต่างๆ ที่กล่าวไว้ใน
คัมภีร์ไบเบิลนั้น ก็รู้สึกว่าจะเป็นเรื่องไม่เลือนลอยนัก
คือสามารถจะมีความจริงได้ไม่น้อยทีเดียว

ผมของโอปปาติกะ

ต่อมาหลังจากนี้อีกประมาณ ๒ สัปดาห์ เราได้
มีการ เข้าทรงวิญญูณ โดยให้โอปปาติกะ มาปรากฏตัวให้
เห็นอีกหนหนึ่ง ในโอกาสนี้มีโอปปาติกะ ๒ ท่านมา
ปรากฏตัวให้เห็น คือท่านเมฆแดงและอีกผู้หนึ่งซึ่งเรา
เรียกว่า อาซาเอ็ล (Archael) ท่านอาซาเอ็ลนี้เป็นผู้
ที่มีบทบาทอย่างสำคัญในครั้ง นี้ ได้มาปรากฏตัวให้เห็น
เป็นเวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง โดยยอมให้พวกเราทั้ง ๖๐
คนที่มาร่วมประชุมในที่นั้น เดินแถวเข้าไปในระยะใกล้
ท่านประมาณ ๒ ฟุต ในระหว่างนี้ท่านได้ถือดวงไฟฉาย
ที่มีผ้าคลุมสีแดงไว้ ฉายส่องให้เห็นหน้าและบ่าของท่าน

ตลอดเวลา เมื่อทุกคนได้มานั่งที่เดิมของตนอีกครั้งหนึ่งแล้ว ท่านแม่มแดงได้เรียกมิสซิส คอนสแตน เทลลอร์ให้เอากรรไกรมาให้ท่านด้วย เสร็จแล้วท่านก็ได้ตัดปุยมออกจากศีรษะของท่านอาซาเอ็ลขึ้นมาให้มิสซิสคอนสแตน เทลลอร์ จับดู ปรากฏว่าเป็นผมยาวละเอียดอ่อนนุ่มเหมือนกับไหม ยาวประมาณ ๖ นิ้ว และคิดนั้นใครจะบอกให้ท่านผู้อ่านซึ่งอาจจะสงสัยให้ทราบเสียด้วยว่าลักษณะของผมดังกล่าวนี้ ไม่มีลักษณะเหมือนของคินันเลยแม้แต่น้อย คือว่าผมของท่านอาซาเอ็ลเป็นผมเส้นตรง และเห็นได้ชัดว่า ละเอียดกว่าผมของคินันซึ่งมีลักษณะเป็น สเทา และงอ เป็น ลักษณะ คลื่น อยู่ตลอดเวลา

ต่อมาเราได้ นำผมชุด นั้น ไปให้ ที่ร้านกลาสันพิจารณาโดยละเอียดอีกครั้งหนึ่ง ร้านกลาสันนี้เป็นร้านช่างทำผม สำหรับใช้ในการละครและภาพยนตร์ที่ชำนานูมาก ทางร้านได้รับรองว่าเป็นผมคนอย่างแท้จริง คินันยังคงรักษาผมชิ้นนี้ไว้ในความครอบครองแม้จนปัจจุบัน

ของขวัญจากโลกทิพย์มาจากไหน ?

๒๘๓

นี้ พร้อมทั้งเอกสารบรรยายเหตุการณ์และมีลายเซ็นรับรองจากทุกคนที่เข้าร่วมประชุมและที่ได้เห็นเหตุการณ์ในวันนั้นด้วยว่าเป็นความจริงทุกประการ

ของขวัญจากโลกทิพย์มาจากไหน ?

ในบรรดาปรากฏการณ์ทางวิญญาณนั้น ท่านผู้อ่านจะเห็นได้แล้วว่า ปรากฏการณ์ที่ทำให้เกิดความพอใจแก่ผู้ที่เข้าร่วมวงด้วยอย่างมาก ก็เห็นจะได้แก่การทรงวิญญาณครั้งที่มีของขวัญมาจากผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ส่งมาให้กับผู้ที่อยู่ในโลกมนุษย์นั่นเอง ดังที่ดิฉันได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ของขวัญนี้มีเป็นอัญมณี หรือเพชรนิลจินดา ก็ได้ และบางครั้งก็มีรวมไปถึงทับทิมและมรกตด้วย โดยปกติเมื่อพูดถึงราคาโดยเนื้อหาแล้ว ก็อาจจะไม่มีราคามากมายนัก แต่สำหรับ ผู้ที่รับไปแต่ละคนก็ได้หวงแหนรักษาไว้โดยดีเป็น ของที่มี ราคา มากอย่างยิ่ง เนื่องจากว่าหิน หรือเพชรพลอยที่ให้ เป็น ของ ขวัญนี้ ปรากฏว่าทุกครั้งอยู่ในสภาพที่ได้รับการเจียรนัยเป็นอย่างดี

ดังนั้นจึงมีการเคาะและถกเถียงกันมากกว่า หินหรือเพชรพลอยเหล่านี้มาจากไหน? มีบางคนให้เหตุผลว่า เนื่องจากว่าหินหรือเพชรพลอยเหล่านี้ได้รับการเจียรนัยและตัดแต่งเป็นอย่างดีโดยฝีมือมนุษย์ ก็น่าจะเป็นไปได้ว่าคงจะเป็นของมนุษย์คนใดคนหนึ่งมาแล้ว ในกาลก่อนเป็นแน่ แต่มีข้อสงสัยว่า เหตุใดหินหรือเพชรพลอยเหล่านี้จึงมา อยู่ในความครอบครองของท่านเมฆแดง ซึ่งสามารถนำมาให้เป็นของขวัญแก่เราได้?

เมื่อมีผู้ถามท่านเมฆแดงถึงเรื่องนี้ ท่านได้อธิบายให้ฟังอย่างแจ่มแจ้ง ก่อนอื่นท่านรับรองว่า ของที่ท่านนำมาให้เรานี้ ขอให้เชื่อใจได้ว่า ไม่ได้จะโม้มมาจากไหนเลยเป็นอันขาด เรื่องนี้มันจะเกิดขึ้นไม่ได้เลย คำอธิบายก็คือ ครึ่งหนึ่งหินและเพชรพลอยเหล่านี้มีเจ้าของเหมือนกัน แต่ว่ามันได้หายไป หรือไม่ก็ได้ถูกทอดทิ้งแล้ว ส่วนมากก็เก็บหรือขุดมาจากใต้ท้องทะเล

ท่านเมฆแดงได้ให้ของขวัญแบบนี้แก่ผู้ร่วมนั่งเข้าทรงวิญญูณกัน หลายต่อหลายครั้งโดยบอกให้ ทราบ

ของขวัญโลกทิพย์มาจากไหน?

๒๘๕

ล่องหน้า ซึ่งทุกครั้งเราก็พากันใจจดใจจ่อเร่งให้ถึงโอกาส
นั้น ๆ เสียเร็ว ๆ ทุกคน ดิฉันยังจำได้ถึงครั้งหนึ่งเราได้
สนทนากันระหว่างลูกสาวของดิฉันที่ชื่อไอริสและสามีของ
เธอที่ชื่อ เคนเนธ ตลอดจนถึงมิสเตอร์ ชาร์ลส์ ทิลสัน
เชานี่ ซึ่งต่อมาดิฉันได้แต่งงานด้วย เราได้มีการสนทนา
แลกเปลี่ยนความเห็นกันอย่างสนุกสนานรื่นเริง และ
ต่างคนต่างก็เดาว่า ในการได้ของขวัญครั้งต่อไปนั้น ใคร
จะเป็นผู้ได้อะไรบ้าง?

“สำหรับทุกคนจะแปลกอะไร” เคนเนธกล่าวขึ้น
“ทุกคนได้รับของขวัญมาแล้วแต่ก่อน ผมยังไม่ได้รับเลย
ดังนั้นผมจึงคิดว่า ผมควรจะได้รับของอะไรที่มีพิเศษ
จากคนอื่นสักหน่อยหนึ่ง”

“แล้วคุณต้องการจะได้อะไรเล่าคะ ที่ว่าพิเศษ
พิเศษที่เดียว” ไอริส บุตรสาวของดิฉันได้ถามขึ้น

“เอ ผมก็ไม่รู้สิครับ มันมีอะไรที่น่าสนใจหรือดี
เป็นพิเศษสักอย่างหนึ่งกระมัง หรือที่จริงน่าจะได้อะไร
สักอย่างหนึ่งจากอียิปต์ก็ได้ จริงไหมครับ”

“คุณควรจะต้องระวังหน่อยนะคะ” ดิฉันเตือน
 ขันพร้อมกับยิ้ม “ถ้าหากของขวัญนั้นมาจากอียิปต์จริงๆ
 มันอาจจะเป็นแมลงปีกแข็งชนิดใดชนิดหนึ่งก็ได้ เพราะ
 ว่าแมลงปีกแข็งนี้คล้ายๆ กับว่าเป็นสัญลักษณ์ของที่มา
 จากอียิปต์”

“ก็ได้เหมือนกัน ไม่ได้อะไร เป็นแมลงปีกแข็ง
 สักตัวหนึ่งก็ยังไม่ดี” เคนเนธ ตอบแสดงความพอใจ

ฝ่ายไอริสนั้น เนื่องจากรู้ว่า เธอมีหน้าที่รับ
 ของขวัญจากท่านเมฆแดงเอามายื่นให้แก่ทุกคนก็กล่าวว่า
 “ดิฉันหวังว่าคงจะเป็นตัวแมลงที่ตายแล้วนะ อย่าเอาตัว
 ที่เป็นๆ เลย ดิฉันเกลียดเจ้าแมลงชนิดนี้เสียด้วย”

ในการประชุมการทรงวิญญานครั้งต่อไปที่เราจะ
 ได้รับของขวัญจากท่านเมฆแดงนั้น มีผู้มาเข้าร่วม
 ด้วยกันราว ๕๐ คน ทุกคนก็หวังด้วยจิตใจจดใจจ่อ ใน
 ขณะที่เราได้เข้านั่งเก้าอี้ในห้องมีคกรั้งนั้น ท่านเมฆแดง
 ได้ให้ดิฉันเข้าสมาธิให้ลึก ครั้นแล้วก็ได้พูดทักทายผู้เข้า
 มาร่วม ประชุมนั้นโดยผ่านทางแตรทรมเปตที่มีอยู่ในห้อง

ของขวัญจากโลกทิพย์มาจากไหน?

๒๕๑

นั่น รู้สึกว่าเย็นวันนั้น ท่านต้อนรับผู้ที่มาร่วมวงปาร์ตี โดยมีอารมณ์ดีเป็นพิเศษ และท่านหวังว่าทุกคนคงจะได้ รับความสนุกสนานและร่าเริงโดยทั่วกัน

ครั้น แล้ว แตรทรัมเปต ก็เริ่ม มีการ เคลื่อน ไหว อย่างมีชีวิตชีวา และพุ่งปราดไปมาในห้อง คล้ายๆ กับ หิ่งห้อยที่บินโฉบไปโฉบมาอยู่โดยรอบ ช่วงขณะต่อมาก็ ปรากฏว่ามีเสียงดังกอ๊กแก๊กกระทบกัน ภายในแตรนั้น ครั้นแล้วแตรนั้นก็หยุดหมุน แล้วก็หยอคของขวัญลงมา ในมือของไอริสซึ่งคอยรอรับอยู่แล้ว พร้อมกันนั้นท่าน เมฆแดง ก็ประกาศนาม ของผู้ที่จะได้รับของขวัญนั้นมาให้ ไอริสทราบ เพื่อไอริสจะได้นำไปให้โดยถูกต้อง

ปรากฏว่าครั้งแล้วครั้งเล่า ของขวัญได้กลิ้งซลุกๆ ออกมาจากภายในแตรนั้น บางครั้งก็หล่นลงในมือของ ไอริส บางครั้งก็หล่นลงมาในมือของผู้เข้าร่วมประชุมที่ จะเป็นผู้รับของขวัญนั้นโดยตรงเลยทีเดียว ของขวัญเหล่านี้ มีหลายอย่าง บางครั้งก็เป็นรูปปั้นเล็กๆ ที่มีลวดลาย สวยงามมาก คล้ายๆ ว่าจะจะเป็นรูปพระพุทธเจ้าก็มี และ

บางครั้งก็เป็นหินอัญมณี ก็มี ส่วนมากของขวัญเหล่านี้
 นั้นเราเห็นได้ชัดว่าใหญ่มาก ไม่สามารถจะผ่านคออัน
 แคบของแตرنั้นได้ แต่มันก็สามารถผ่านออกมาได้
 อย่างน่าประหลาด โดยไม่ได้มีแรงดันอย่างใดที่เรา
 สามารถจะเห็นได้ด้วย ความจริงอันนี้เราได้นำมา

ทดลองให้เห็นจริงเห็นจังกัน หลังจากเลิกการประชุม
 แล้ว โดยเอาของขวัญเหล่านั้นมารอกเข้าไปในคอแตร์
 ที่มันได้เคยออกมา ก็ปรากฏว่ารอกไม่เข้าเป็นส่วนมาก

หลังจากที่ได้มีการให้ของขวัญกันไปประมาณ ๓๐
 รายแล้ว ท่านเมฆแดงก็ได้บอกให้ไอริสเตรียมตัวรับของ
 ขวัญสำหรับเคนเนธ ซึ่งเป็นสามีของเธอ ในขณะที่มี
 เสียงของขวัญกลิ้งซุกๆ ออกมาจากปากแตร์นั้น ท่าน
 เมฆแดงก็กล่าวว่า “ระวังหน่อยนะ ของขวัญชิ้นนี้บอบ
 บางมากและแตกง่ายเสียด้วย แต่ว่าลูกเอ๋ยเจ้าก็เป็นผู้
 มีโชคคินะ ในการที่เจ้าได้รับของขวัญสมกับที่เจ้าได้
 พรารถนาเอาไว้ สิ่งนี้คือเจ้าตัวแมลงอันศักดิ์สิทธิ์
 (a sacred beetle) ซึ่งมาจากอียิปต์”

ของขวัญโลกทิพย์มาจากไหน?

๒๕๓

มิสเตอร์มอริสบาร์บานเนลได้ถามว่า “แล้วตัวแมลง
ปีกแข็งนี้ มาจากส่วนไหนของอียิปต์ครับ”

“อาบิโดส” (Abydos) เสียงท่านเมฆแดงได้ตอบ
ออกมาทันที โดยสกดคำนั้นให้ทีละตัวเลยทีเดียว

ก็เป็นอันว่า เคนเนธ ได้รับของขวัญคือแมลง
ปีกแข็งจากอียิปต์ ดังที่ได้กล่าวไว้ และเป็นของขวัญที่
มีลักษณะสวยงามมากเสียด้วย คือมีสีเขียวสุกใสขอบเป็น
ทอง ถึงแม้ว่าตัวแมลงปีกแข็งนี้จะเหมือนหอยกอลวง
และเปราะมากก็ตาม แต่เราก็มีความสวยงามอยู่ทุกกระ-
เบียดนิ้ว ทำให้เคนเนธรู้สึกประทับใจมาก เขาตกลงใจ
จะพิสูจน์ให้รู้แน่ๆ ว่ามาจากไหน จึงนำไปที่พิพิธภัณฑ์
อังกฤษ และก็ได้รับคำรับรองจากเจ้าหน้าที่ว่าเป็นของที่
มาจากอียิปต์จริงๆ เจ้าหน้าที่ผู้นั้นกล่าวว่า รู้สึกว่าอาจ
จะเป็นไปได้อย่างยิ่งว่า แมลงปีกแข็งนี้ต้องมาจากเมือง
อียิปต์ที่เรียกว่า อาบิโดส สมจริงดังที่ท่านเมฆแดงได้
กล่าวเอาไว้

ของขวัญที่ให้ซ้ำกันถึง ๒ ครั้ง

ชาร์ลส์ ซึ่งเป็นสามีของดิฉันก็ได้รับของขวัญหลายครั้งเหมือนกันจากท่านเมฆแดง ดังนั้น เขาจึงนำเอาของขวัญเหล่านั้นเก็บไว้ในถุงหนังเล็กๆ ใบหนึ่ง ต่อมาเมื่อถึงคราวที่เขาจะได้รับของขวัญอีกครั้งหนึ่ง ท่านเมฆแดงได้พูดโดยน้ำเสียงล้อๆ ว่า ชาร์ลส์มีโชคดีมากที่ได้อุทิศสำหรับรวบรวมเอาของขวัญไว้ในถุงเล็กๆ นั้น แต่ท่านเมฆแดงได้กล่าวว่า คราวนี้ท่านจะนำเอาของขวัญ ๒ ชิ้น ซึ่งท่านจะได้นำมาจากถุงหนังของเขานั้นมามอบให้แก่เขาใหม่อีกครั้งหนึ่ง ครั้นแล้วก็มีเสียงขลุ่ยๆ ปรากฏขึ้นในแตร และก็มีแผ่นหินโมราและแผ่นหินสีดำชิ้นใหญ่กลิ้งออกมา ซึ่งเมื่อชาร์ลส์เห็นก็จำได้ทันทีว่าเคยเป็นของเขานั่นเอง เพื่อที่จะให้แน่ใจ เขาได้ไปสำรวจของที่บรรจุอยู่ในถุงหนังของเขาอีกครั้งหนึ่ง ก็ปรากฏว่ามีของขวัญหายไป ๒ ชิ้นจริงๆ ซึ่งก็เป็น ๒ ชิ้นที่เขาได้รับมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง ตอนที่ท่านเมฆแดงได้กล่าวไว้

นั่นเอง

ต่อจากนั้น ก็มีเสียงกลิ้งซลุกๆ ออกมาจากเตา
นั้นอีก ดังกราวๆ เป็นระยะๆ ทีเดียว ซึ่งหมายความว่า
เป็นของขวัญ ซึ่งท่านเมฆแดงต้องการจะให้แก่ผู้ร่วมวง
อยู่ด้วย แต่ยังไม่เคยได้รับ เป็นอันว่าทุกคนที่ได้มาร่วม
วงอยู่ในวันนั้นได้รับของขวัญทั่วทุกคน แต่ที่น่าประหลาด
อย่างหนึ่งก็คือ มีหินโกเมนชิ้นหนึ่ง ซึ่งท่านเมฆแดง
แจ้งว่าจะให้เป็นของขวัญแก่สตรีผู้หนึ่ง ซึ่งได้ตั้งใจไว้
ว่าจะมาร่วมประชุมในวันนั้นเหมือนกัน แต่ว่าบังเอิญ
ติดธุระในหน้าที่สำคัญ เลยจึงมาไม่ได้ในครั้งนั้น

อีกครั้งหนึ่ง ท่านเมฆแดงได้ใช้วิธีการอย่างใหม่
ในการให้ของขวัญแก่ผู้ร่วมนั่งประชุมด้วย ครองนี้เป็น
เรื่องที่น่าตื่นเต้นมากกว่าเดิม เพราะว่าเกิดขึ้นในเวลา
กลางวันแสดๆ ทีเดียว ในรายนี้ผู้เข้าร่วมเขานั่งประชุมด้วย
เป็นแพทย์หญิงผู้หนึ่งมาจากบอนมัท (Bourne mouth)
ซึ่งโดยปกติก็มาเข้าร่วมประชุมกับดิฉันเป็นประจำ ทั้งน
ไม่ใช่เพราะเธอมีความสนใจในเรื่องนี้ แต่ประการเดียว
แต่มาในฐานะเป็นผู้แทนของคนอื่นที่ไม่สามารถจะเดิน

ทางมาร่วมประชุมด้วยได้ ครั้งนั้นเราร่วมประชุมกัน
 ๓ คนคือ แพทย์หญิงผู้นี้, ชาร์ลส์ สามีของดิฉัน, และ
 ตัวดิฉันเอง, ท่านเมฆแดงได้สกดจิตดิฉันตามปกติและ
 ให้ดิฉันอยู่ในสภาวะที่เป็นสมาธิถึงขั้นไม่รู้สึกรู้สีกตัวแล้ว
 ท่านก็ได้พูดกับแพทย์หญิงผู้นี้เป็นเวลาครู่หนึ่ง ต่อมาท่าน
 ก็ได้กล่าวสั่งแพทย์หญิงผู้นี้ว่า ให้กำมือของดิฉันไว้ใน
 มือของเธอ เมื่อแพทย์หญิงผู้นี้ได้ทำตาม ท่านเมฆแดง
 ก็ได้พูดขึ้นอีกว่า “เจ้าเห็นอะไรในมือไหม?” แพทย์หญิง
 ก็ได้ตอบว่า ไม่เห็นอะไรเลย เธอพยายามมองดูที่มือ
 ของดิฉัน พลิกกลับไปกลับมาอย่างละเอียดถี่ถ้วนก็ไม่
 ปรากฏว่ามีสิ่งใดเลย ท่านเมฆแดงจึงสั่งอีกว่า จงกำ
 มือซ้ายของเอสเทลล์ไว้จนกระทั่งเป็นกำมือแน่นทีเดียว
 แล้วก็เอามือขวากำมือข้างซ้ายนั้นไว้ให้แน่นอีกครั้งหนึ่ง
 แพทย์หญิงก็ได้ทำตามคำสั่ง แล้วท่านเมฆแดงก็ได้สั่ง
 ให้แพทย์หญิงผู้นี้ เอามือของตนเองกำมือของดิฉันไว้
 ให้แน่นและคอยดูต่อไป

ของขวัญทำให้ซากันถึง ๒ ครั้ง

๒๕๗

แพทย์หญิงผู้นั้นก็ได้กำมือทั้งสองของดิฉันไว้ในมือของเธอ โดยมีชาร์ลส์นั่งอยู่ข้างๆ พิจารณาอย่างใจจดใจจ่อว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นในระยะต่อไป ทันใดนั้นแพทย์หญิงก็พูดอย่างตื่นเต็นว่า “เอ๊ะ มีอะไรแข็งๆ ปรากฏกระดูกกระดูกขึ้นในมือแล้ว รู้สึกว่ากำลังจะใหญ่ขึ้นทุกที”

“จงเงยบ๊วยไว้ก่อน” ท่านแมมแดงตักเตือน, “อย่าเพิ่งคลายมือออก”

ชาร์ลส์ได้รายงานวาท่่าจากนั้นอีกประมาณ ๑ นาที ท่านแมมแดงจึงได้สั่งให้แพทย์หญิงผู้นั้นคลายมือออก เมื่อแพทย์หญิงผู้นั้นคลายมือออกก็ปรากฏว่าฝ่ามือขวาของเธอมีหินโมรากลมสีดำวางอยู่อันหนึ่ง มีขนาดเท่ากับเหรียญครึ่งเฟนน

สำหรับผู้ที่จะมาทำการค้นคว้าอย่างจริงจัง และสงสัยเรื่องนี้ด้วยใจอันบริสุทธิ์นั้น ดิฉันยินดีเชื่อเชิญให้เข้ามาร่วมวงด้วยอย่างเสมอมา และเมื่อเขาเหล่านั้นได้เข้ามาร่วมวงแล้ว ก็ปรากฏว่าน้อยครั้งเหลือเกินที่เขาจะจากไปโดยไม่ได้มีปัญหาคบคิดเป็นการบ้านอย่างลึกซึ้ง

ปาฏิหาริย์เรื่องนก

ดิฉันยังจำได้ว่า ครั้งหนึ่งเราได้มีการทรงวิญญาณกันเป็นพิเศษ เพื่อประโยชน์แก่ชายคนหนึ่ง ชายคนนี้ได้แนะนำให้ดิฉันรู้จักว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญในทางรักษาโรคทางจิต นอกเหนือไปจากนี้ ดิฉันก็ไม่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับเขาเลย และไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขามาจากไหน.

ครั้งนั้นเรานั่งเข้าทรงวิญญาณกันประมาณ ๑๐ คน และหลังจากที่ดิฉันเข้าสมาธิแล้วไม่นาน ท่านเมฆแดงก็ปรากฏแก่ผู้ที่ร่วมวงอยู่ในที่นั้น ข้อความที่ท่านเมฆแดง บรรยายในครั้งนั้น เป็นข้อความ ที่มีความหมายลึกซึ้งและสลับซับซ้อนมาก ซึ่งผู้ที่เข้าร่วมวงด้วยในวันนั้นหลายคนยอมรับว่าไม่เข้าใจความหมายแต่ประการใดเลย แน่หนอนทีเดียวท่านเมฆแดงคงจะ รู้ความจริงข้อนี้ดี เพราะในที่สุดท่านก็กล่าวว่า “เราจะแสดงความหมายที่เราได้พูดไปแล้วให้คุณเดียนั้น เจ้าก็เห็นแล้วว่าเดียนั้นเรากำลังนั่งอยู่ในห้องมีกำแพงล้อมรอบเป็นห้องที่อยู่ชั้นบนด้วย หน้าต่างทุกบานก็ปิดหมด ไม่มีแสง

ลอคเข้ามา และนอกจากหน้าต่างนี้ออกไปเป็นสวนของ
คนทรงคือเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ ในบรรดาพวกเจ้าทั้งหลาย
ที่นั่งอยู่ด้วยกันในที่นี้ มีใครบ้างไหมที่ต้องการจะให้เรา
นำของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่อยู่ในสวนเข้ามาในห้องนี้ให้เจ้าเห็น
ประจักษ์ตาด้วยตนเอง ?”

ชาร์ลส์กล่าวว่า ครั้งแรกจิตของเขานึกไปถึงลูก
กิ้งที่อยู่ในสวน แต่แล้วเขาก็ยังเสียไม่กล้าบอกให้
ท่านเมฆแดงนำเข้ามา เพราะรู้สึกว่ถ้าเป็นจริง มัน
จะต้องมีการเหาะหรือลอยเข้ามา ซึ่งอาจจะเป็นการอีก-
กระที่กกรีกโครมไปสักหน่อย ในที่สุด ซอว์ เดสมอนด์
ก็เสนอแนะขึ้นมาว่า

“กระผมอยากจะได้นกบั๊ดเจริก้า (Budgerigar)
ซึ่งอยู่ในกรงท้ายสวนมาให้ดูในที่นี้หน่อยจะได้ไหมครับ”

“เออละ มีผู้ขอร้องอยากจะได้นกบั๊ดเจริก้า ตกกลง
เราจะนำมาให้ดู” เป็นเสียงของท่านเมฆแดงกล่าวขึ้น

พอจบคำพูดของท่านเมฆแดง แผ่นเรืองแสง
แผ่นหนึ่งที่อยู่บนพนักถอยขึ้นอย่างรวดเร็ว และพุ่ง

ไปมาโดยรอบๆ ห้อง ครั้นแล้วก็มาหยุดอยู่ตรงกลาง
วงที่พวกเรานั่งกันอยู่ และก็ลอยอยู่บนอากาศเช่นนั้น
สี่เรื่องแสงที่ทาไว้บนผนังนั้น ทำให้เราเห็นภาพของ
นกบัตเจอร์ก็อยู่ตรงกลางได้อย่างชัดเจน ตรงด้าน
ข้างขวาของซอว์ เดสมอนด์

ท่านเมฆแดงได้บอกให้ทุกคนลุกมาข้างหน้า
และจับคู่ให้เห็นชัด โดยท่านได้บอกว่า ในขณะที่
นกได้ถูกสกัดจิตใจให้อยู่ในภาวะตกง่วงแล้ว ไม่มี
ความกลัวแต่อย่างใด

พวกเราที่นั่งประชุมอยู่แต่ละคนได้ลุกขึ้นมา และ
ก็พากันมาจับต่อนกคู่โดยทั่วกัน ทุกคนได้รับความ
อัศจรรย์อย่างยิ่งที่รู้สึกว่าเป็นนกจริงๆ มีเลือดมีเนื้อ
อบอุ่น เป็นนกที่มีชีวิตชีวาอย่างจริงจัง และโดยเฉพาะ
เราก็ได้รับความอัศจรรย์ใจในข้อที่ว่าไม่ได้บินหนีเราไป
เลย คนที่มาจับครั้งสุดท้ายคือ มิสซิส เทรลเลอร์ ในขณะที่
ที่จะเอามือไปจับนกนั้น ท่านเมฆแดงได้กล่าวขึ้นว่า
“จงถอนขนจากหน้าอกของมันออกบ้าง ตอนนี้นมันจะ

ไม่เจ็บอย่างใดหรอก ที่เราขอร้องให้เจ้าทำเช่นนี้ ก็เพื่อ
 นายแพทย์ผู้นั้นจะได้ไม่คิดว่า เราได้สกดจิตทำให้
 นัยตาของเจ้าหลอกตัวเอง เห็นนกไปเองโดยที่ไม่ได้
 มีนกอยู่จริง ๆ จงถอนขนนกออก และจะได้เป็นเครื่อง
 พิสูจน์ว่า ได้ฝันอยู่ในที่นี้จริง ๆ ในคืนนี้”

มิสซิสเทรลอร์ ได้ทำตามที่ท่านแมมแดงบอก
 และก็ได้กลับมายังที่นั้งของเธอโดยมีขนนกเล็ก ๆ ๓ ขน
 ติดมือมาด้วย เมื่อเธอนั่งลงก็ปรากฏว่า นกตัวนั้น
 หายวับไปกับตา แพทย์หญิงผู้ยังไม่เชื่อผู้นั้นได้นำเอา
 ขนนกติดตัวไปด้วยเมื่อตอนที่เขาลาจากไป และพยายาม
 ตรวจขนเหล่านั้นอย่างละเอียดละออ ดิฉันยังจำได้ว่า
 เขากวาดสายตาไปรอบ ๆ ห้อง พยายามจะหารายละเอียด
 หรือจับพิรุณอย่างใดอย่างหนึ่งให้ได้ เพื่อจะเป็นเครื่อง
 แสดงว่านกตัวนั้นเข้ามาในห้องนั้นได้อย่างไร แต่ก็รู้สึก
 ว่าเขาจะไม่สามารถจะหาคำอธิบายอย่างใดได้ ปรากฏว่า
 หลังจากนั้น เขาได้มาหาเราอีกหลายครั้ง และมาฟัง
 ปาฐกถาของท่านแมมแดงด้วยความสนใจเป็นอย่างยิ่ง

ปาฏิหาริย์บังคับธรรมชาติ

ครอบครัวของเราชอบไปเที่ยวปีนนิคกันเสมอ โดยพยายามหาโอกาสที่จะไปอยู่กันในชนบทกลางแจ้ง ให้บ่อยครั้งเท่าที่จะบ่อยได้ ในเมื่ออากาศอบอุ่นดี ดิฉันได้เดินทางไปเที่ยวปีนนิคเช่นนี้หลายครั้งกับบุตรสาวของดิฉัน คือ อีฟลีน (Eveline) พร้อมทั้งสามีของเธอที่ชื่อ บิล (Bill) ด้วย มีอยู่ ๒ ครั้งที่มีเหตุการณ์อันแปลกประหลาดสมควรจะได้รับการบันทึกไว้ในที่นี้ด้วย ครั้งแรกที่เที่ยวเราได้เดินทางไปยังที่อันสวยงามแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นป่าโปร่งมีต้นไม้ขึ้นโดยรอบที่เดียว เรากินอาหารกันที่นั่น เมื่อกินอาหารกันเสร็จแล้ว และกำลังนอนฝันแตกกันด้วยความผาสุก บิลซึ่งเป็นคนขี้สงสัยก็ตามดิฉันเกี่ยวกับท่านเมฆแดง และเกี่ยวกับอิทธิปาฏิหาริย์ต่างๆ ซึ่งท่านเมฆแดงแสดงให้เราเห็นมาเป็นเวลาหลายครั้งแล้ว

เขาได้ถามดิฉันว่า “ท่านเมฆแดง จะมาหาคุณแม่ได้ทุกหนทุกแห่งได้ ใช่ไหมครับ”

“คิดว่าจะเป็นเช่นนั้นจะ เพราะที่ท่านไม่เคยทำให้แม่ผิดหวังเลย”

บิลได้ถามต่อไปว่า “แต่ในเมื่อออกมาไกลถึง เช่นนี้ ท่ามกลางต้นไม้และแสงแดดโดยรอบเช่นนี้ ท่านเมฆแดงจะมาได้ไหมครับ”

“ก็น่าจะได้ซิ ทำไมท่านจึงจะมาไม่ได้”

“งั้นลองดูหน่อยซิครับ” บิลชะยั้งชะยอ

“ฉันจะลองติดตามท่านดูนะ” ครั้นแล้วดิฉันก็อธิษฐานจิต และก็ปรากฏว่า ท่านเมฆแดงเต็มใจมาจริงๆ โดยมาเข้าทรงดิฉันในตอนนั้น และจากปากคำของอีฟลีน และบิล ซึ่งเขาได้บอกดิฉันต่อมาว่า ท่านเมฆแดงได้ถือโอกาสปรากฏในเรื่องเกี่ยวกับทางวิญญาณด้วย ซึ่งเขาทั้งสองได้ตั้งอกตั้งใจฟังเป็นอันดี แม้ว่าบางครั้งเขาจะไม่ใคร่เข้าใจนักก็ตาม

ครั้งหนึ่งบิลได้ถามขึ้นว่า “ท่านสามารถจะบังคับบัญชาธรรมชาติ เช่น ลม ฝน และอื่นๆ ได้ไหมครับ?”

“ลองดูก็ได้” ท่านเมฆแดงตอบ “เราจะแสดงให้เห็น จงดูไปที่ต้นไม้ที่อยู่แถวโน้นที่อยู่เบื้องหลังเจ้า เจ้าเห็นแล้วไม่ใช่หรือว่า ลมส่งดงเสียงไม่มีกิ่งและใบไหว ระวังแต่อย่างใดเลย ถ้าคนทรงผู้^๕ขี่มือไปทางซ้ายหรือทางขวา รู้ใหม่ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าเจ้าเห็นว่าเมื่อคนทรงขี่มือไปทางซ้ายต้นไม้ก็จะเอนไปทางซ้าย เมื่อขี่มือไปทางขวา ต้นไม้ก็จะเอนไปทางขวาตามกันหมด ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง จะเป็นการตอบคำถามเจ้าได้หรือไม่ ลุกเอ๋ย” ว่าแล้วท่านเมฆแดงก็ทำให้ดูจริง ๆ คือเมื่อดิฉัน^๕ขี่มือไปทางขวา ต้นไม้ทั้งแถวก็เอนไปทางขวาหมด และเมื่อดิฉัน^๕ขี่มือไปทางซ้าย ต้นไม้ก็เอนไปทางซ้ายหมด ซึ่งทำให้สองคนผิวเมียอยู่ในอาการตกตะลึงจริง ๆ เมื่อดิฉันออกจากทรง สองคนผิวเมียรีบตาลีตาลานบอกดิฉันด้วยน้ำเสียงสั้น ๆ แสดงความตื่นเต้นอย่างยิ่ง ดิฉันก็เลยบอกเขาไปด้วยความจริงใจว่า, “สำหรับแม่ชื่อนั่นอนว่า เป็นความจริงทุกประการเลยที่เดียว”

อีกครั้งหนึ่งเกิดขึ้นเมื่อตอนปลายฤดูร้อน ในระหว่างนี้ร้อนมาก ภูมิประเทศตามชนบทอากาศแห้ง ผากที่เดียว และเห็นกันได้ชัดว่า บุคคลที่เข้าไปเที่ยวในที่นั้นไม่ควรจะสูบบุหรี่เลย เพราะอาจจะทำให้เกิดไฟไหม้ขึ้นมาโดยง่าย แต่อีฟลีน ลูกสาวของดิฉันเองก็ชอบสูบบุหรี่เป็นนิสัยเสียด้วย เธอจึงนอนหลับตาพร้อมกับเอาน้ำคิบบูหรี่ไว้ด้วย นากลับเธอจะม่อยหลับไปสักครู่หนึ่ง เพราะว่าเมื่อเธอรู้สึกตัวตื่นขึ้น ก็ปรากฏว่าเกิดไฟไหม้หม้อขึ้นมาเสียแล้ว และไฟนั้นกำลังลุกลามออกไปรอบค้ำอย่างรวดเร็ว เรารีบลุกขึ้นและพยายามจะใช้เท้ากระเทียบเปลวไฟให้ดับ แต่ก็ปรากฏว่าไม่ได้ผล เพราะในขณะนั้น ก็มีลมพัดมาจัดด้วย ทำให้เปลวไฟลุกลามออกไปอย่างรวดเร็ว และกำลังจะลุกลามมาถึงเราและรถคันอื่นๆ อีกหลายคันที่จอดอยู่ด้วย บุคคลที่มาบีคณิกอยู่โดยรอบหลายรายได้พากันตื่นตระหนกตกใจ ต่างพากันรวบรวมข้าวของโดยเร็วที่สุด บ้างก็วิ่งไปสตาร์ทรถออกหนีเพื่อไปให้พ้นจากเปลวไฟที่กำลังลุกลามมาใกล้รถ

ของเขายิ่งขึ้นตามลำดับ ดิฉันผลุดกุกขึ้นที่หลังคนอื่น และก็กำลังรู้สึกตกใจมาก เห็นได้ชัดว่าในขณะที่ไฟกำลังลุกไหม้เหลือกำลังที่จะดับได้แล้ว ไม่มีทางอะไรอื่น เราจะต้องช่วยตัวเองและช่วยกันชนของออกมาให้ได้โดยเร็วที่สุด เป็นที่เห็นได้ชัดว่า จากความเปลอเรอของพวกเรา ได้ทำความเสียหายใหญ่ให้เกิดขึ้นแก่ทั้งทรัพย์สินของตนเองและทรัพย์สินของผู้อื่นด้วย สมองของฉันทิดสับสนอลวนไปหมด ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรดีจึงจะดับไฟที่กำลังลุกไหม้อย่างรุนแรงนี้ได้ ทันใดนั้นเองความคิดก็แว็บไปถึงท่านเมฆแดง เพราะดิฉันเคยทราบว่า ท่านสามารถจะบังคับธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ ต่างๆ ได้ ดังนั้นท่านก็คงสามารถมาช่วยเราได้ในขณะที่นี้ ดิฉันจึงหยุดนิ่งทันที และตั้งจิตอธิษฐานขอให้ท่านช่วยเหลือเราในขณะที่นี้ ดิฉันหยุดนิ่ง และยกมือขึ้น ในขณะที่นั้นเองก็ปรากฏว่า เปลวไฟซึ่งกำลังไหม้อย่างโชติช่วงใน ขณะ นั้น ได้ ดับ ลงราวกับปาฏิหาริย์ ปรากฏการณ์ อันนี้เป็น ปรากฏการณ์ ที่ดิฉันจะไม่มีวันลืมเลยตราบชั่วที่ดิฉันยังมีชีวิตอยู่

อันที่จริงปรากฏการณ์หรือปาฏิหาริย์ทางโลกทิพย์
นั้น มิใช่จะเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความตื่นตะลึงที่ได้กล่าว
มาแล้วเสมอไป บางครั้งก็เป็นเรื่องเล็กน้อยที่ได้เกิดใน
ครอบครัวของเรา ซึ่งจะพูดไปก็เป็นเรื่องส่วนตัวที่ไม่
สมควรจะนำมาบันทึกไว้ก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อ
ประโยชน์ แก่ท่านผู้อ่าน ของดิฉันจะได้รู้ ความจริง อีกแง่
หนึ่ง ดิฉันจึงใคร่จะนำเหตุการณ์ในครอบครัวบางอย่าง
ที่เกิดขึ้นในชีวิต ประจำวันของเรามาเล่าให้ท่านผู้อ่านฟัง
ได้ทราบสักตัวอย่างหนึ่ง ซึ่งในบรรดาปาฏิหาริย์หรือ
เหตุการณ์หลายอย่างที่เกี่ยวข้อง กับชีวิตประจำวันของ
เรานั้นเราไม่ได้รับรู้มาก่อนเลย

เมื่อประมาณ ๒ ปีมาแล้ว ดิฉันรู้สึกไม่ใคร่สบาย
เล็กน้อย จำเป็นต้องนอนอยู่บนเตียงพักหนึ่ง ในตอน
เช้า ไอร์สบุตรสาวของดิฉันได้เข้ามาในห้องบอกว่า
ชาร์ลส์ สามีของดิฉันกำลังไปจ่ายตลาดที่ร้าน

“แม่รู้แล้วละลูกเอ๋ย แม่ยังเห็นเขาออกมาจาก
ร้านขายดอกไม้เลย เขาจะนำดอกไม้โอเลตมาให้แม่
ช่อหนึ่งนั่นเองแหละ”

เมื่อชาร์ลส์ สามีของดิฉันกลับมาบ้าน หลังจาก
 นั้น ๑ ชั่วโมงพร้อมกับนำดอกไม้โอเลตมาด้วย ไอร์สได้
 บอกกับชาร์ลส์ว่า “พ่อประสบความสำเร็จแล้วละคะ
 ที่พ่อจะทำให้คุณแม่แปลกใจ เพราะว่าคุณแม่รู้มาก่อน
 แล้วว่าคุณพ่อจะซื้ออะไรให้คุณแม่”

“เอ้อ จริงสินะ พ่อก็น่าจะรู้แล้วนะว่า พ่อไม่
 สามารถจะทำให้แม่ของเจ้าแปลกใจได้เลย” ชาร์ลส์กล่าว
 พร้อมกับยิ้มเรียบๆ “คนอย่างแม่ของเจ้านั้น ไม่สามารถ
 จะมีใครทำให้เขาแปลกใจได้ดอก”

“ไม่เป็นไรหรอกที่รัก” ดิฉันกล่าวขึ้น “ถึงอย่าง
 ไรดิฉันต้องขอบใจคุณอยู่ที่ ดอกไม้โอเลตนี้สวยงามน่ารัก
 เหลือเกิน”

จบตอนหนึ่ง

เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์

ตอนสอง

บทที่ ๕ ถึงบทที่ ๑๕

มีเรื่องสำคัญดังต่อไปนี้

การทรงวิญญานชนิดที่ได้ยินเสียงของโอปปาติกะ

พูดโดยตรง

(คือโดยไม่ต้องอาศัยลำคอและหลอดสายเสียงของ
คนทรงเลย)

ภาษาที่ใช้ในโลกโอปปาติกะ

การกลับมาติดต่อกับบุคคลที่คุ้นเคยในโลกมนุษย์
สงครามโลกครั้งที่ ๒ — การติดต่อกับผู้เสียชีวิต

ในสงคราม

เสียงจากบุคคลภายนอก

ธรรมเทศนาของท่านเมมแดง

ทุกบทมีตัวอย่าง

พร้อมทั้งหลักฐานประกอบด้วย